

การแสวงหาตนเองในนวนิยายเรื่อง Native Son ของริชาร์ด ไรท์
และ The Color Purple ของอัลลิส วอล์กเกอร์

ปริญญานิพนธ์

ของ

ธารทิพย์ ทองพันธุ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ

มีนาคม 2538

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

195735

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้
แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน

(ผศ.ดร.อัมพร ศรีเสริมโภค)

..... กรรมการ

(อ.JOHN M. ALLEN)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(ผศ.ดร.อัมพร ศรีเสริมโภค)

..... กรรมการ

(อ.JOHN M. ALLEN)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อ.อัยยา ภาดานุพงศ์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ 10 เดือน มีนาคม พ.ศ.2538

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัมพร ศรีเสริมโภค และ อาจารย์ JOHN M. ALLEN ที่กรุณาให้แนวคิด ความรู้ รวมทั้งข้อเสนอแนะอันมีคุณค่าแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาการทำวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยซาบซึ้ง ในพระคุณเป็นอย่างยิ่งและขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์อภัย ภาดานุพงศ์ ที่เสียสละเวลาอันมีค่าช่วยตรวจแก้ไข และเป็นกรรมการสอบเพิ่มเติม

ขอกราบระลึกถึงพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ ที่ให้ความรัก ความเข้าใจ ตลอดจน สนับสนุนในทุกๆ ด้าน เพื่อให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จและพบแต่สิ่งดีงามในชีวิตเสมอมา ขอขอบคุณคุณเทียนทอง ทองพันชั่ง น้องชายผู้เป็นแรงใจคอยสนับสนุน และอยู่เบื้องหลังความสำเร็จครั้งนี้ ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณสิทธิชัย กาญจนธำรงค์กุล สำหรับความปรารถนาดี คำแนะนำ และกำลังใจ รวมทั้งให้ความช่วยเหลือในทุกๆ ด้านจนสำเร็จ

ธารทิพย์ ทองพันชั่ง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	7
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	7
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	8
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	8
วิธีการศึกษาค้นคว้า	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
ส่วนที่ 1 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ชนผิวดำ.....	10
ส่วนที่ 2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเป็นตนเอง	14
ส่วนที่ 3 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ <u>Native Son</u> ของ ริชาร์ด ไวท์ Richard Wright, 1908-1960) และ <u>The Color Purple</u> ของ อัลลิสซ วอล์กเกอร์ (Alice Walker, 1944-).....	19
ส่วนที่ 4 เรื่องย่อ <u>Native Son</u> และ <u>The Color Purple</u>	25
3 วิเคราะห์เรื่อง <u>Native Son</u> : ความขัดแย้งระหว่างผิวอันเนื่องมาจากการแสวงหาตนเอง	28
3.1 บิ๊กเกอร์ ธอมัส	28
3.2 แมรี ดาลตัน	40
4 วิเคราะห์เรื่อง <u>The Color Purple</u> : ความขัดแย้งระหว่างเพศอันเนื่องมาจากการแสวงหาตนเอง	46
4.1 เซลี	46
4.2 เนีทิ	61

4.3 ชัก	65
5 สรุปผลการค้นคว้าและข้อเสนอแนะ.....	68
บรรณานุกรม	77
ประวัติย่อของผู้วิจัย	82

บทที่ 1

บทนำ

อเมริกาเป็นประเทศที่ประกอบด้วยประชากรที่มาจากหลายเชื้อชาติ ศาสนาและสัญชาติจากหลายๆ ประเทศที่มาอาศัยอยู่เพื่อการดำรงชีพ จึงทำให้เกิดปัญหากระทบกระเทือนต่อสถานการณ์ทางการเมือง ศาสนา และสังคม ซึ่งปรากฏให้เห็นชัดเจนมากขึ้นในศตวรรษที่ 19 และ 20 ปัญหาของชนผิวดำในอเมริกา อันเกิดจากการกีดกันและแบ่งแยก เพราะผิวเป็นปัญหาที่สำคัญมาก แม้ว่าอเมริกาจะประสบความสำเร็จในการกลืนชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่นๆ ให้เข้ามาเป็นอเมริกันได้ แต่กับชนผิวดำไม่เป็นเช่นนั้น ชนผิวดำกลับไม่เป็นที่ยอมรับ และไม่ได้รับการปฏิบัติในฐานะที่เป็นพลเมืองของอเมริกา จึงเป็นเหตุให้ชนผิวดำไม่พอใจในระบบสังคมที่เป็นอยู่ ดังนั้น กรณีพิพาทหลายเรื่องจึงมีต้นเหตุมาจากเรื่องผิว (คัลลิโอ. 2513 : 2)

ดังนั้น สิ่งสำคัญประการหนึ่งของประวัติศาสตร์อเมริกาสมัยศตวรรษที่ 20 คือ ความพยายามเพื่อสิทธิมนุษยชนและสังคม ในปี 1863 ช่วงสงครามกลางเมือง ประธานาธิบดี อับราฮัม ลินคอล์น (President Abraham Lincoln) ประกาศเลิกทาสผิวดำ แม้กระนั้นสถานะทางสังคมของชนผิวดำยังคงเลวร้ายมาก โดยเฉพาะทางตอนใต้ ยังมีกฎหมายกีดกันอเมริกันผิวดำให้อยู่ในสถานภาพขั้นต่ำโดยมีองค์กรชื่อ คู คลักซ์ แคลน (The Ku Klux Klan) ใช้ความรุนแรงกับชนผิวดำเสมอ ในช่วงต่อศตวรรษ คนผิวดำจำนวนมากเริ่มอพยพจากทางภาคใต้ไปยังภาคเหนือในเมืองใหญ่นิวยอร์ก (New York) พบว่าชนผิวดำมีสถานภาพที่ดีกว่าชนผิวดำที่อื่น หลังถูกปลดปล่อยจากความเป็นทาสมาร้อยกว่าปีจิตกรและนักเขียนผิวดำเริ่มพยายามต่อสู้เพื่อความยุติธรรมทางสังคมของตน (High. 1986 : 2-11) ทั้งโดยสงบและโดยการใช้อำนาจ ปัจจุบันชาวแอฟริกัน-อเมริกันได้รับสิทธิต่างๆ เพิ่มขึ้นแต่ก็ยังเสียเปรียบทางด้านเศรษฐกิจ การงาน ปัญหาเรื่องสีผิวและการลุกขึ้นต่อสู้ของชาวผิวดำจนเกิดจลาจลขึ้นนี้เป็นการแสดงให้เห็นว่าในระบบประชาธิปไตยนั้นประชาชนต้องรู้สิทธิของตนตามกฎหมายและต้องคอยดูแลรักษาป้องกันสิทธิของตนอย่างเต็มที่ และไม่มีใครจะดูแลผลประโยชน์ของประชาชนให้ประชาชนอย่างแท้จริงนอกจากประชาชนเอง (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. 2518 : 213-214)

จากการกำหนดกฎหมายเกี่ยวกับทาสผู้หลบหนี (The Fugitive Slave Law) ตามที่กฎหมายประนีประนอมปี 1850 (The Compromise of 1850) ได้กำหนดขึ้นมีส่วนทำให้ นาง แฮร์เรียต บีเชอร์ สโตว์ (Mrs. Harriet Beecher Stowe) แต่งนิยายชื่อ Uncle Tom's Cabin ออกสู่สายตาประชาชนในปี 1852 ซึ่งหนังสือเล่มนี้มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดของชาวอเมริกันมากโดยช่วยชี้ให้เห็นว่า ปัญหาทาสเป็นเรื่องที่ต้องจัดการให้เด็ดขาดลงและรีบด่วน เพราะทาสอยู่ในสภาพที่ได้รับการทารุณอย่างโหดร้ายจากนายทาส อันเป็นการไร้ศีลธรรม และทารุณจิตใจแก่ผู้พบเห็น ผู้ที่ได้อ่าน Uncle Tom's Cabin จะรู้สึกเวทนาและ สงสารทาส ตลอดจนต้องการให้ระบบทาสเลิกล้มไปจากสังคมอเมริกัน สรุปได้ว่า หนังสือเล่มนี้บันดาลใจให้ชาวอเมริกันทางเหนือเกิดความกระตือรือร้นต่อการตั้งกระบวนการต่อต้านระบบทาสไม่ให้ขยายมากขึ้นไปกว่าที่เป็นอยู่ (อรพินท์ พงษ์ภักดี. 2522 : 201-202) ปีค.ศ. 1863 อันเป็นปีที่ประกาศเลิกทาสนั้น ทาสในอเมริกาก็ยังไม่ได้รับอิสรภาพที่แท้จริง ทาสเหล่านี้ส่วนใหญ่ยังคงต้องทำงานแบบทาสอีกต่อไป เพราะนายทาสเปลี่ยนยุทธวิธีใหม่ใช้อิทธิพลที่ตนคุมกฎหมายและศาลไว้บังคับให้ทาสที่ไม่รู้หนังสือ และไม่เข้าใจการทำสัญญาและ ระบบเงินกู้ให้ทำงานให้ตนต่อไป (ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. 521 : 138-139)

ช่วงปี 1960-1970 ขนผิวดำและชนผิวขาวเริ่มเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิการเป็นพลเมืองครั้งยิ่งใหญ่ โดยมีจุดประสงค์ที่จะเปลี่ยนแปลงกฎหมายที่ทำร้ายชนผิวดำ เป็นการเรียกร้องเพื่ออิสรภาพเดี๋ยวนี้ (freedom now) และแม้ว่าจะประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงกฎหมายแต่ปัญหาด้านอื่นๆ ยังคงมีอยู่ เรียกได้ว่า อิสรภาพที่แท้จริงยังมาไม่ถึง (High. 1986 : 217) ในภาคใต้ของอเมริกา ชนผิวดำยังคงต้องอยู่เฉพาะกลุ่มชนผิวดำ โรงเรียนन्द และโรงละคร ต้องแยกเป็นสำหรับคนผิวขาวและคนผิวดำ ไม่ปะปนกัน แม้กระทั่งในรถโดยสารประจำทางคนผิวดำต้องไปนั่งข้างหลังโดยมีคนผิวขาวนั่งตอนหน้า ถ้าคนผิวขาวไม่มีที่นั่งคนผิวดำจะต้องลุกให้คนผิวขาวนั่ง แล้วตนเองหลบไปยืนข้างหลังรถ จากเรื่องรถโดยสารประจำทางนี้เองทำให้สาธุคุณมาร์ติน ลูเธอร์ คิง (Martin Luther King) เป็นผู้นำเรียกร้องเรื่องความเสมอภาคทางผิว เนื่องจากหญิงมีครรภ์ผิวดำคนหนึ่งไม่ยอมลุกให้ผู้ชายผิวขาวนั่งบนรถเมล์ จึงถูกไล่ลงจากรถ แล้วจะถูกลงโทษ สาธุคุณคิง ซึ่งเป็นนักสวดในโบสถ์คนผิวดำจึงนำขบวนเดินเรียกร้องความเป็นธรรมขึ้น เรื่องนี้แพร่ขยายไปทั่วประเทศ คนผิวขาวที่ไม่ถือผิวก็ลุกขึ้นมาร่วมต่อสู้ด้วย สาธุคุณคิงกลายเป็นบิดาแห่งการต่อสู้ของคนผิวดำมาตั้งแต่นั้น และถูกคนผิวขาวกลุ่มถือผิวยิงเสียชีวิตไป ในเวลาต่อมาหลังจากที่คนผิวดำได้สิทธิที่

เรียกร้องไปมากพอสมควรก็ได้มีกฎหมายห้ามการกีดกันผิวออกมาหลายฉบับก็เพราะมาร์ติน ลูเธอร์ คิงนี่เอง ในยุคของประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดี (President John F. Kennedy) ประมาณ 30 ปีมานี้ มหาวิทยาลัยในภาคใต้ของอเมริกาทั้งหมดยังไม่ยอมรับให้คนผิวดำเข้าเรียน มีนักศึกษาผิวดำผู้หญิง 1 คนผู้ชาย 1 คนสอบเข้ามหาวิทยาลัยอลาบามา (Alabama University) ได้ แต่ผู้ว่าการรัฐ คือ นายจอร์จ วอลเลซ (George Wallace) เขากำลังมาล้อมหน้ามหาวิทยาลัยไว้ไม่ยอมให้เข้า จนเกือบจะทำให้เกิดสงครามกลางเมืองขึ้นมาทีเดียว เมื่อ นายโรเบิร์ต เคนเนดี (Robert Kennedy) น้องชายของประธานาธิบดี ซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมสหรัฐได้ส่งกองกำลังรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ (National Guard) นำนักศึกษาผิวดำทั้งสองคนเข้ามหาวิทยาลัยทันที และไม่มีใครกล้าขัดขวางการกระทำของเขา สำหรับคนผิวดำแล้ว จอห์น เอฟ. เคนเนดี คือบิดาคนที่สองของพวกเขา ซึ่งคนแรกคืออับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) ประธานาธิบดีคนที่ประกาศเลิกทาสปล่อยให้คนผิวดำทั้งหมดเป็นอิสระ แต่เคนเนดีเป็นผู้ให้สิทธิเสมอภาคให้คนดำเป็นมนุษย์เท่าเทียมกับคนผิวขาวมากขึ้น (แสงชัย สุนทรวัฒน์. 2535 : 2)

ถึงแม้ว่าชนผิวดำจะได้รับความกดดันทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างโหดร้ายแล้วยังต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของกฎหมายแบ่งแยกผิวอย่างเด็ดขาดอีกด้วย จากภาวะเช่นนี้ทำให้ชนผิวดำได้สำนึกถึงฐานะของพวกเขา ดังนั้น จึงช่วยกันฟื้นฟูวัฒนธรรมของตนเองขึ้นมาอีกครั้งหลังจากได้รับการบีบคั้นทางจิตใจอย่างหนัก โดยไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกทางด้านดนตรีหรือทางด้านงานเขียนอันเป็นทางออกที่บรรยายความรู้สึกของชนผิวดำได้เป็นอย่างดี จะเห็นได้ว่า ลักษณะเด่นที่เพิ่งเข้ามาปรากฏในงานเขียนยุคปัจจุบันคือ ปัญหาเรื่องเชื้อชาติหรือปัญหาเรื่องผิวและการเรียกร้องสิทธิเสรีภาพ อีกทั้งปัญหาเรื่องสงครามจากปัญหาเหล่านี้ จึงทำให้ทัศนะในแนวการเขียนยังคงผูกแน่นอยู่กับการมองโลกในแง่ร้าย ตรงกันกับความฝันในยุคใหม่ในแง่หวาดระแวงและในแง่ของการชุนเคื่องขัดข้องกับสิ่งแวดล้อมทั้งในด้านสถานการณ์ ด้านการเมือง ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ รวมทั้งความไม่แน่ใจในคุณค่าของความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ อีกทั้งความชิงชังที่มีต่อความลำเอียงและความอยุติธรรมที่มนุษย์มอบให้แก่กันและกัน ภาพพจน์ของชีวิตแบบอเมริกันในยุคที่เรามีชีวิตอยู่จึงเป็นภาพพจน์อันโศกเศร้าเจ็บปวดครวครวและเยาะหยันสังคมอย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งเป็นภาพพจน์ของการแสวงหาตนเองอย่างเป็นกังวลที่สุด (ฉันทนา ไชยชิต. 2523 : 288)

กอบกุล อิงคุทานนท์กล่าวว่า นวนิยายเกี่ยวกับปัญหาทางเชื้อชาติที่มีชื่อเสียงมาก คือ *Roots* (1976) ของ อเล็กซ์ ฮาเลย์ (Alex Haley, 1921-) หนังสือเล่มนี้ได้เน้นเรื่องราวของ พวกทาส การต่อสู้ทำลายระบบทาสเพราะสำหรับทาสอิสรภาพคือสิ่งที่เขาใฝ่หา และควรแก่ การต่อสู้ หนังสือเล่มนี้ได้จบลงแต่เพียงว่า เมื่อเกิดสงครามกลางเมืองขึ้นระหว่างเหนือและ ใต้ก็มีการปลดปล่อยทาส ในที่สุดเมื่อรัฐทางฝ่ายเหนือมีชัย คนผิวดำก็ได้กลายเป็น เสรีชน และแตกแยกไปตั้งถิ่นฐาน แสวงหาชีวิตที่เป็นเสรีชนและเกิดเผ่าพันธุ์ใหม่ คือแอฟริกัน-อเมริกันขึ้นในอเมริกา *Roots* ได้สร้างจิตสำนึกและประวัติศาสตร์ใหม่ให้กับคนผิวดำว่า การ ไม่ยอมรับรากเหง้าของตน ซึ่งมีความเป็นเสรีชนในแอฟริกาก่อนที่จะมาเป็นทาสในอเมริกัน ก็ เท่ากับไม่ยอมรับอดีตของบรรพบุรุษของตน และนั่นเท่ากับการเป็นทาสตลอดกาล ทว่าสิ่ง หนึ่งที่ *Roots* ขาดหายไปหรือไม่ได้เสนอให้เห็นก็คือ ความสำคัญของบทบาทของผู้หญิงใน การต่อสู้และคัดค้านระบบทาสได้เท่าเทียมกับผู้ชาย ฮาเลย์ให้สภาพผู้หญิงผิวดำในฐานะผู้ ต้องการรักษาไว้ซึ่งความคงอยู่ของครอบครัวเท่านั้น ความอดทนของผู้หญิงที่ถูกมองว่าเป็น วัตถุบำเรอความใคร่ของนายผิวดำและเป็นสินค้าคือ ความอดทนที่เจ็บปวดเพราะต้องการ อยู่รอด ท่ามกลางการทำลายล้าง คงเป็นไปได้ว่า ฮาเลย์ต้องการเน้นบทบาทของผู้ชายมาก กว่า เพราะเขามองในแง่มุมของความเป็นชายเนื่องจากสังคมของเราในโลกนี้เป็นสังคมที่ลด บทบาทและความสำคัญของเพศหญิง (Sexist Society) ผู้หญิงจึงไม่ได้รับการยกย่องให้เห็น ความสำคัญทัดเทียมกันในการต่อสู้อย่างเห็นได้ชัดเจนน (กอบกุล อิงคุทานนท์. 2533 : 125-127)

ราฟาเอล (Raphael) ได้ศึกษานวนิยายเรื่อง *Their Eyes Were Watching God* (1937) ของโซรา เนล เฮอริสตัน (Zora Neale Hurston), *The Color Purple* (1982) ของอัลลิซ วอล์กเกอร์ (Alice Walker) และ *Beloved* ของโทนี มอร์ริสัน (Toni Morrison) พบว่า นวนิยาย ดังกล่าวได้แสดงให้เห็นถึงความไม่พอใจในสภาพของผู้หญิงผิวดำในสหรัฐอเมริกาในสมัย ศตวรรษที่ 20 และขณะเดียวกันได้ยกย่องตัวละครเอกในเรื่องว่าเป็นแบบอย่าง ซึ่งหลุดพ้น จากความเจ็บปวดที่ผู้หญิงผิวดำได้รับไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ เพศ การกดขี่ทางเศรษฐกิจและ การแสวงหาผลประโยชน์ใส่ตัว (Raphael. 1989 : 500-A) *The Color Purple* ไม่ได้เป็นเพียง นวนิยายซึ่งผู้หญิงผิวดำแสดงออกถึงความไม่พอใจสังคมที่ผู้ชายมีอำนาจกดขี่ความเจริญ และการพัฒนาของตน แต่เป็นนวนิยายแนวนวนที่กความทรงจำ (An Epistolary Novel) ซึ่งผู้ หญิงผิวดำใช้แทนการพูด เนื่องจากการเขียนสามารถสนองความต้องการของเธอได้ดีกว่า

(Babb. 1966 : 107-116) จากนวนิยายเรื่องนี้ทำให้วอลท์เกอร์ได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ (The Pulitzer Prize) และเป็นที่สนใจแก่บุคคลทั่วไป (Russell. 1990 : 130-133) รางวัลพูลิตเซอร์ทำให้การดำเนินชีวิตของอัลลิส วอลท์เกอร์เปลี่ยนไป สมัยก่อนเวลาดูภาพยนตร์เธอต้องเข้าไปนั่งในที่ซึ่งจัดไว้เฉพาะคนผิวดำเท่านั้น แต่หลังจากได้รับรางวัลครั้งนี้ทางโรงภาพยนตร์จะจัดที่นั่งพิเศษให้เธอโดยเฉพาะ ตามทางเดินจะมีพรมสีแดงปูลาดราวกับเธอเป็นราชินีคนหนึ่งของฮอลลีวูดที่เดียวแต่นั่นยังไม่สำคัญเท่ากับการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ที่ The Color Purple มีอิทธิพลต่อสายตาของผู้คนทั่วโลก ซึ่งเคยมองคนผิวดำอย่างเหยียดหยามหรือแม้กระทั่งสายตาของคนผิวดำด้วยกันเอง สายตาของผู้ชายผิวดำที่มองผู้หญิงผิวดำต่างๆ ที่เป็นลูกหรือเมียของตนเองอย่างดูหมิ่นดูแคลน มองราวกับว่าพวกเธอเหล่านั้นเป็นวัตถุสิ่งของไม่ใช่เป็นมนุษย์ อัลลิส วอลท์เกอร์ต้องการให้หนังสือเล่มนี้เป็นคู่มือ เป็นชนวนผลักดันให้ผู้หญิงผิวดำต่อสู้เพื่อให้ตัวเองมีความเป็น "มนุษย์" ในสายตาของพ่อหรือสามีบ้าง (อัครมณี วรรณประไพ. 2529 : คำนำ)

จุดเด่นอีกอย่างหนึ่งของ The Color Purple คือความพยายามของผู้เขียนที่ต้องการจะบอกว่าคนทุกคนเกิดมาเพื่อจะได้รับการชื่นชมจากใครคนใดคนหนึ่ง มนุษย์มีสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ชื่นชมเสมอ ทั้งนี้อยู่ที่ว่าใครจะค้นพบวิถีทางของตนเองมากน้อยแค่ไหน โดยเน้นสิทธิส่วนบุคคล ไม่ว่าคนๆ นั้น จะเป็นคนธรรมดาสามัญแค่ไหนก็ตาม ซึ่งจะเห็นได้จากตัวละครโซเฟีย (Sofia) และ ชัก (Shug) หรือกระทั่งที่สุดตัวเซลี (Celie) เองซึ่งเป็นตัวเอก หรือแม้แต่ คนเผ่าโอลินกา (The Olinka) ที่ถูกเรียกว่าล้าหลังก็ยังเลือกที่จะมีวิถีชีวิตในแบบที่พวกเขาต้องการ ผู้เขียนแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่เป็นอิสระและเน้นความสำคัญของสัมพันธภาพระหว่างเพศหญิงในชุมชนผิวดำ ชัก เป็นคนแรกที่รักเซลี และจากคำแนะนำของชัก ทำให้เซลีพบความงามในตัวเอง และความงดงามในการมีเพศสัมพันธ์ (Russell. 1990 : 130-133)

โรเจอร์ส (Rogers. 1950) สรุปว่า คนเราแสดงปฏิกิริยาตอบโต้สิ่งแวดล้อมรอบตัวตามความรู้สึกความเข้าใจ และการรับรู้ซึ่งต่างกันไปตามทัศนะของแต่ละคน มาสโลว์ (Maslow, 1954) ย้ำว่าคนเรามีความต้องการที่จะสนอง "ตน" ในด้านความต้องการขั้นต่ำคือความต้องการที่จะอยู่รอด เช่น ความหิวกระหาย และความต้องการขั้นสูงได้แก่ ความต้องการที่จะได้รับความรัก ได้เป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ ได้มีเกียรติยศชื่อเสียง เป็นต้น (นิภา นิธยาน. 2530 : 42) คนผิวดำส่วนหนึ่งอาจประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงตนเองให้เป็นเหมือนคนขาวและได้รับการยอมรับจากสังคมอเมริกัน แต่จะมีคนผิวดำสักเท่าไรที่มี

โอกาสเช่นนั้น คนผิวดำส่วนใหญ่ยังถูกแบ่งแยกเป็นชนชั้นหนึ่งต่างหาก และชนชั้นกลางผิวดำที่ประสบความสำเร็จแล้วก็ถูกถือว่ายังคงมีผิวสีดำอยู่ ไม่น่าแปลกใจนักที่จะเห็นคนผิวดำส่วนหนึ่งเข้าร่วมต่อสู้ในปัญหาการเมืองทางผิว (Racial Politic) เกี่ยวกับเรื่องชนชั้นกลาง เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (integration) อันหมายถึงการให้คนสองผิวอยู่ร่วมกันได้อย่างมีอิสระเสรีและมีสิทธิมีความเสมอภาคเท่าเทียมกันทุกประการ (สันติ นามธรรม. 2521 : 110) ความเจ็บปวดที่พบในงานเขียนของคนผิวดำ ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับสงครามเชื้อชาติในอเมริกาซึ่งยังคงมีอยู่อย่างแนบแน่นและไม่จางหายไปไหน เป็นส่วนที่ยื่นออกมาทำให้ปวดร้าวเสียดแทงอย่างเจ็บแสบเหมือนกับแผลมีหนองเลยทีเดียว (Littlejohn. 1966 : 4) ใน Black Male Development : Counselling The Native Son คอร์ทแลนด์ ลี (Courtland Lee) ค้นพบว่าวิธีที่ช่วยให้ชายหนุ่มผิวดำพัฒนาความรู้สึกเป็นตัวของตัวเอง โดยอธิบายถึงแต่ละก้าวที่ทำให้ชาวอเมริกันผิวดำได้สำรวจความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมอันเนื่องมาจากการเป็นคนผิวดำ (Lee. 1990 : ไม่มีเลขหน้า)

ริชาร์ด ไรท์ (Richard Wright) ได้รวบรวมประสบการณ์เกี่ยวกับชีวิตของคนผิวดำทางตอนเหนือและตอนใต้ในการต่อสู้เพื่อชนชั้นไว้ใน Native Son จากการที่เข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์และได้ใช้บิกเกอร์ ทัมมัส (Bigger Thomas) เป็นตัวแทนของเหยื่อผิวดำ (Barbour. 1990 : Introduction) และหยิบยกเอาปัญหาเรื่องผิว ปัญหาเรื่องชาติพันธุ์ และความไม่เสมอภาคมาเป็นแก่นของเรื่อง (ระเปียบ สันตติวงศ์ไชย. 2532 : 2) นวนิยายของไรท์ได้แสดงให้เห็นถึงผลของการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติและความเชื่อของคนอเมริกันผิวขาวที่คิดว่าผู้ชายผิวดำมีความต้องการโดยสายเลือดที่จะข่มขืนผู้หญิงผิวขาวใน Long Black Song และ Native Son ของไรท์ ใน Go Tell It on the Mountain และ Another Country ของเจมส์ บอลด์วิน (James Baldwin) มีฉากความรุนแรงทางเพศอยู่ เห็นได้ว่าการข่มขืนเป็นการแสดงออกถึงอำนาจทางด้านสังคมวิทยาและการมีอำนาจเหนือกว่า นอกจากนี้ยังแสดงถึงการเกลียดชังสีผิว ความโกรธ การอ้างสิทธิของความเป็นชาย มีจุดประสงค์หลักเพื่ออำนาจระหว่างชาติพันธุ์และการข่มขืนระหว่างเชื้อชาติ ซึ่งนวนิยายข้างต้นได้บรรยายถึงเหยื่อผู้หญิงที่อ่อนแอและมีความพึงพอใจที่ได้รับความเจ็บปวด (Jennings. 1989 : 2487-A)

ตัวละครสำคัญทั้งใน The Color Purple และ Native Son ต่างมีพฤติกรรมโต้ตอบสิ่งแวดล้อมรอบตัวเพื่อที่จะสนอง "ตน" ด้วยวิธีแตกต่างกัน โดยพฤติกรรมของตัวละครใน

The Color Purple นั้นแสดงออกซึ่งความเป็นตนเองและการแสวงหาสิทธิมนุษยชนจากหมู่ชนผิวดำด้วยกันเอง ผู้ชายผิวดำกดขี่ผู้หญิงของเขาเพราะเห็นว่าเป็นเพศที่อ่อนแอและไร้ประสิทธิภาพ ส่วน Native Son เป็นการกดขี่ที่คนผิวดำมีต่อคนผิวดำ เป็นการเหยียดผิวอันเนื่องมาจากเชื้อชาติและความต่ำต้อยกว่า (inferiority) ในสังคม

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา The Color Purple ของอัลลิส วอล์กเกอร์ และ Native Son ของริชาร์ด ไรท์ ในด้านการแสวงหาตนเองเพื่อให้เป็นที่ยอมรับและอยู่รอดได้ในสังคม อันเป็นแนวทางที่จะเข้าใจลักษณะพฤติกรรมของตัวละครเอกผิวดำในการแสวงหาตนเองและทำให้เข้าใจทัศนคติของคนผิวดำที่มีต่อคนผิวดำ รวมทั้งทำให้เข้าใจคุณค่าของการแสวงหาตนเองของคนผิวดำได้ดียิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความเป็นตนเองที่ปรากฏในนวนิยาย 2 เรื่อง คือ Native Son (1940) ของริชาร์ด ไรท์ และ The Color Purple (1982) ของอัลลิส วอล์กเกอร์
2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละครเอก เกี่ยวกับการแสวงหาตนเองในนวนิยายเรื่อง Native Son (1940) ของริชาร์ด ไรท์ และ The Color Purple (1982) ของอัลลิส วอล์กเกอร์

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบลักษณะปัญหาและความต้องการในการแสวงหาตนเองของตัวละครในนวนิยายอัฟริกัน-อเมริกันในศตวรรษที่ 20
2. ทำให้เข้าใจลักษณะพฤติกรรมของตัวละครเอก เกี่ยวกับการแสวงหาตนเองในนวนิยายของ อัลลิส วอล์กเกอร์ และ ริชาร์ด ไรท์
3. ทำให้เข้าใจทัศนคติ หรือมุมมองของคนผิวดำที่มีต่อคนผิวดำ
4. ทำให้เข้าใจคุณค่าของการแสวงหาตนเองของคนผิวดำ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะศึกษาตัวละครเอกที่มีบทบาทเด่นในการแสวงหาตนเองในนวนิยายอัฟริกัน-อเมริกันศตวรรษที่ 20 คือ

Bigger Thomas และ Mary Dalton ในเรื่อง Native Son (1940) ของ ริชาร์ด ไรท์ (Richard Wright. 1908-1960)

Celie, Nettie และ Shug ในเรื่อง The Color Purple (1982) ของ อัลลิส วอล์กเกอร์ (Alice Walker. 1944-)

โดยจะวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครดังกล่าว ในหัวข้อ

1. ความขัดแย้งระหว่างผิวอันเนื่องมาจากการแสวงหาตนเอง
2. ความขัดแย้งระหว่างเพศอันเนื่องมาจากการแสวงหาตนเอง

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

การแสวงหาตนเอง (Search for Identity) หมายถึง ความพยายามที่จะแสวงหาความต้องการเฉพาะตน อันจะนำมาซึ่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต

วิธีการศึกษาค้นคว้า

1. รวบรวมข้อมูล

1.1 ศึกษาความหมายของความเป็นตนเอง

1.2 ศึกษานวนิยายอัฟริกัน-อเมริกัน ในศตวรรษที่ 20 เรื่อง The Color Purple (1982) ของ อัลลิส วอล์กเกอร์ และ Native Son (1940) ของ ริชาร์ด ไรท์

1.3 ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตและผลงานของอัลลิส วอล์กเกอร์ และ ริชาร์ด ไรท์ จากบทวิจารณ์ เอกสารและวารสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับหัวข้อการวิจัย

2. วิเคราะห์ข้อมูล

3. เสนองานในรูปแบบของพรรณนาโวหารตามหัวข้อที่กำหนด

4. สรุปผลและเสนอแนะในการศึกษาค้างต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ส่วนที่ 1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ชนผิวดำ

ส่วนที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเป็นตนเอง

ส่วนที่ 3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ Native Son (1940) ของริชาร์ด ไรท์

(Richard Wright, 1908-1960) และ The Color Purple (1982) ของอัลลิซ วอล์กเกอร์ (Alice Walker, 1944 -)

ส่วนที่ 4 เรื่องย่อ Native Son และ The Color Purple

ส่วนที่ 1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ชนผิวดำ

สเตฟาน เทอร์นสตรอม (Stephan Thernstrom) ได้รวบรวมเอกสารเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของชนผิวดำไว้ดังนี้ คือช่วงกลางทศวรรษ 1970 พบว่า มีประชากรอัฟริกัน-อเมริกันอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาประมาณ 24 ล้านคน ซึ่งไม่เพียงแต่ได้ชื่อว่าเป็นชนกลุ่มน้อยที่ใหญ่ที่สุดในอเมริกาเท่านั้นยังได้ชื่อว่าเป็นกลุ่มชนที่ใหญ่เป็นที่สองรองจากอัฟริกัน-บราซิลเลียนในซีกโลกตะวันตกอีกด้วย ในปี ค.ศ. 1880 ประชากรชาวอัฟริกัน-อเมริกันมีจำนวนเป็น 12% ของจำนวนประชากรทั้งหมดในอเมริกาและเป็นชนกลุ่มใหญ่ครอบคลุมรัฐถึง 3 รัฐด้วยกัน อย่างไรก็ตามการกระจายประชากรเกิดขึ้นมากมายแต่ไม่ได้รับความสำคัญเท่าที่ควร ในช่วงศตวรรษที่ 18 มีประชากรผิวดำอาศัยอยู่ทางตอนใต้ถึง 90% เมื่อเร็วๆ นี้ คนผิวดำรวมกลุ่มกันอยู่ในเขตเมืองขึ้นในจึงทำให้ปัญหาในเมืองเริ่มรุนแรงขึ้น ปี 1970 สรุปได้ว่า ทุกๆ 10 หลังคาเรือนจะมีคนผิวดำอาศัยอยู่ 3 หลังคาเรือนทีเดียว

ชีวิตความเป็นอยู่ของชาวผิวดำกลายเป็นปัญหา เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันมากในหมู่ชนอเมริกัน เฮคเตอร์ เซนต์ จอห์น เดอ แครฟเวอเคอร์ (Hector St. John de Crevecoeur) ตั้งคำถามอยู่เสมอว่า ใครกันที่เป็นอเมริกันและเขายังแสดงความตกใจที่พบว่า มีทาสถูกแขวนหิ้งอยู่ในกรุงและตายอยู่กลางป่า ซึ่งไม่ได้มีเพียงเท่านั้น นาธาเนียล ฮอว์ธอร์น (Nathaniel Hawthorne) ได้บรรยายเรื่องทำนองเดียวกันนี้ ในหนังสือของเขาเช่นเดียวกับ มาร์ค ทเวน

(Mark Twain) และ อดัมส์ เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) ความขัดแย้งระหว่างสีผิวยังคงมีอยู่ต่อไป ช่วงก่อนอเมริกาจะมีอายุครบรอบ 200 ปี ชนผิวดำมีรายได้มากกว่าครึ่งของรายได้ของชนผิวขาวเพียงเล็กน้อย และมีรายได้ต่ำกว่ามาตรฐานของคน ผิวขาวเป็นจำนวน 2 เท่า ยิ่งไปกว่านั้น มีคนผิวดำเพียง 80% ที่มีแนวโน้มว่าจะจบโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 70% คาดว่าจะเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัย และ 50% จะศึกษาต่อทางด้านสายอาชีพ

ถึงอย่างไร ความขัดแย้งในการดำรงอยู่ของชาวอเมริกันผิวดำยังเป็นปัญหาและซับซ้อนมากขึ้น ความขัดแย้ง ความรู้สึกที่สับสนอยู่ในจิตสำนึกของชาวอเมริกัน และเกิดปฏิกิริยาได้ตอบเป็นเวลากว่า 100 ปีมาแล้ว หลังจากที่แครฟเวอเคอร์ตั้งคำถามเกี่ยวกับชนชาติอเมริกันแล้ว ดับเบิลยู.อี.บี. ดู บัวส์ (W.E.B. Du Bois, 1868-1963) ตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับการเป็นชนผิวดำ ไว้ว่า

"...เป็นความรู้สึกแปลกๆ ที่แบ่งออกเป็น 2 ด้าน และเป็นความรู้สึกที่มักจะมองใครคนหนึ่งโดยผ่านสายตาของคนอื่นเสมอ...เป็นคนที่มีความรู้สึกเป็นสองในตนเองคือ เป็นทั้งชาวอเมริกัน เป็นทั้งนิโกร ที่มีสองวิญญาณ มีสองความคิด มีสองความพยายามที่แตกต่างกัน และสองอุดมคติที่ขัดแย้งกัน ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้อยู่ในตัวคนผิวดำเพียงคนเดียวที่จะต้องให้ความอดทนเท่านั้นจึงจะคงอยู่ได้ จะเห็นได้ว่าประวัติศาสตร์ของชาวอเมริกันนิโกร เป็นเรื่องราวของการต่อสู้ เพื่อจะบรรลุถึงความเป็นชายที่สมบูรณ์แบบ และ เพื่อรวมความเป็นตน 2 ประการดังกล่าวข้างต้นให้ดีกว่าและมีความเป็นจริงกว่า ..."

ดู บัวส์ ระบุว่า ประสพการณ์สำคัญของการเป็นชาวอเมริกันผิวดำคือ ความขัดแย้งที่ไม่รู้จักจบในการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความแปลกแยกในการเป็นส่วนใดส่วนหนึ่งมากเกินไปซึ่งทำให้เป็นการแยกจากคนส่วนใหญ่โดยสิ้นเชิง อย่างไรก็ตาม ชาวอเมริกันผิวดำไม่ได้ประสบกับปัญหาเพียงแค่นี้ แต่ยังมีปัญหาอีกมากมายที่แตกต่างกันออกไปเหมือนกับสีผิวของพวกเขาและเกิดขึ้นมานานพอๆ กับประเทศอเมริกาเลยทีเดียว (Thernstrom.

1980 : 5-6)

การฟื้นฟูทางด้านวรรณคดี

สเตฟาน เธอร์นสตรอมได้รวบรวมแนวคิดทางด้านการฟื้นฟูทางด้านวรรณคดีไว้มากมายเลยทีเดียว ยกตัวอย่างเช่น อเลน ล็อก (Alain Locke, 1886-1954) มีความคิดเห็นเดียวกับนักคิดคนอื่นๆ ว่า ผลพลอยได้จากการย้ายถิ่นฐานเข้ามาอยู่ในเมืองคือ จุดเริ่มต้นของการสร้างสรรค์อันวิจิตรงดงาม ซึ่งอยู่ในยุคใหม่สำหรับ "ชาวนิโกรรุ่นใหม่" ความจริงแล้วล็อกและนักคิดคนอื่นๆ ในสมัยเดียวกันไม่ใช่กลุ่มชาวนิโกรรุ่นใหม่กลุ่มแรก เพราะตั้งแต่รุ่นแอปโปแมทโทกซ์ (Appomattox) มา ก็เริ่มมีการเรียกร้องกันมาก อย่างไรก็ตาม คนรุ่นใหม่ในทศวรรษ 1920 อยู่ในสังคมเมืองมากกว่า ได้รับการศึกษาดีกว่า และเข้าถึงสื่อต่างๆ ได้ดีกว่าคนรุ่นก่อนๆ

การย้ายถิ่นทางตอนเหนือ ทำให้เกิดแนวทางและ พื้นฐานเพื่อกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมและเพื่อธุรกิจของชนผิวดำ เมืองคลีฟแลนด์ (Cleveland), เมืองชิคาโก (Chicago), เมืองวอชิงตัน (Washington) และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมืองนิวยอร์ก (New York) กลายเป็นศูนย์กลางการติดต่อเพื่อสร้างสรรค์และรับรู้ข่าวสารข้อมูลต่างๆ การปรับตัวให้เป็นคนเมืองก็เป็นผลมาจากการกระจายของสื่อข่าวสารของคนผิวดำซึ่งมีหนังสือพิมพ์เพิ่มขึ้นถึง 30% ในช่วงปี 1890-1940 หนังสือพิมพ์ที่มียอดจำหน่ายระดับชาติได้แก่ The Pittsburgh Courier (ก่อตั้งเมื่อ ค.ศ. 1910) และ The Chicago Defender (ค.ศ. 1905) นอกจากนี้ ยังมีหนังสือพิมพ์เพื่อผิวสีและนักเล่าเรื่องคือ The NAACP's Crisis magazine (ก่อตั้ง ค.ศ. 1910) และ The National Urban League's Opportunity (ค.ศ. 1923)

เกี่ยวกับการฟื้นฟูวรรณคดีนั้นส่วนที่สำคัญที่สุดคือ การขยายตัวทางด้านการศึกษาของชนผิวดำในช่วงทศวรรษหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1 ถึงแม้ว่าหลังการปฏิรูปสถาบันบัญญัติทางภาคใต้จะได้ปิดกั้นการศึกษาของรัฐต่อคนผิวดำ แต่กลุ่มผู้สอนศาสนาทางตอนเหนือยังคงสนับสนุนวิทยาลัยเอกชนทั้ง 47 แห่งของคนผิวดำอยู่และโรงเรียนอื่นๆ ที่ตั้งขึ้นระหว่างทศวรรษที่ 1870-1880 และหลังจากนั้นนักการศึกษาของกลุ่มอนุรักษนิยมเช่น บูกเกอร์ ที วอชิงตัน (Booker T. Washington) ก็ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา และด้วยความสนับสนุนขององค์กรต่างๆ เช่น คณะกรรมการการศึกษาของ จอห์น ดี ร็อกกี้เฟลเลอร์ (John D. Rockefeller's General Education Board) และกองทุน จูเลียส โรเซนวาลด์ (the Julius Rosenwald Fund) นอกจากนั้น ยังมีการบริจาคอีก

มากมายที่เดียวจากประชากรผิวดำด้วยกัน มีการจัดสร้างโรงเรียนขึ้น อบรมครูผู้สอนและจัดหาหนังสือและวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ขึ้นมาในชุมชนหลายพันแห่ง ในปี ค.ศ. 1912 เด็กในวัยเรียนผิวดำเพียง 6 ใน 10 คน เข้าโรงเรียนชั้นประถมศึกษา แต่ในปี ค.ศ. 1930 ได้เพิ่มขึ้นมาเกือบจะเป็น 9 ใน 10 คนทีเดียว ปีค.ศ. 1916 มีโรงเรียนมัธยมของรัฐบาลเพียง 64 แห่งในรัฐทางตอนใต้ แต่ในปีค.ศ. 1930 มีโรงเรียนเพิ่มขึ้นถึง 1,200 แห่ง ในช่วงระยะเวลานั้น จำนวนประชากรผิวดำที่รู้หนังสือมีจำนวนเกือบจะครึ่งหนึ่งของประชากรผิวดำทั้งหมดและนักเขียนอัฟริกัน-อเมริกันแห่งยุคฟื้นฟูเป็นผู้ได้รับผลจากความก้าวหน้านี้ ซึ่งส่วนใหญ่ได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยและส่วนใหญ่เป็นบุตรหลานของผู้มีการศึกษา

จากผลแห่งการสร้างสรรค์นี้พบว่า ในช่วงทศวรรษที่ 1920 ประสบผลสำเร็จเป็นอย่างมาก ชาวอัฟริกัน-อเมริกันได้ดีพิมพ์ผลงานออกมาเป็นนวนิยาย 31 เล่มในช่วงปี 1850 เริ่มโดยผลงานของ วิลเลียม เวลส์ บราวน์ส (William Wells Browns, 1816-1884) เรื่อง *Clotel, or the President's Daughter* (1853) หลังจากปี 1890 มีการพิมพ์นวนิยายออกมาอีก 28 เล่ม ในทางตรงกันข้าม ช่วงระหว่างปี 1920-1940 นักเขียนผิวดำตีพิมพ์นวนิยายอีก 37 เล่ม หลังจากทีอีรา อัลดริดจ์ (Ira Aldridge, 1805-1867) และ เจมส์ ฮิวเลตต์ (James Hewlett) แสดง ละครของเชกสเปียร์ (Shakespeare) ที่โรงละครในนิวยอร์ก เป็นเวลาหลายสิบปีทีเดียว ก็เริ่มมี ละครของชนผิวดำเกิดขึ้นมา เช่น บทละครของวิลลิซ ริชาร์ดสัน (Willis Richardson) เรื่อง *The Chipwoman's Fortune* (1923), เรื่อง *Appearance* (1929) ของ การ์แลนด์ แอนเดอร์สัน (Garland Anderson, 1886-1839) และละครเร้าอารมณ์เรื่อง *Harlem* (1929) ของ วอลเลซ: เฮอร์แมน (Wallace Thurman, 1902-1934) ต่อมาชนผิวดำเริ่มแสดงดนตรีและละครเบ็ดเตล็ดโดย วิลล์ มาเรียน คูก (Will Marion Cook, 1870-1947) บ๊อบ โคล (Bob Cole, 1863-1911) โนเบิล ซิสเซล (Noble Sissle, 1889-1975) และ ยูบี่ เบลค (Eubie Blake, 1883-) ในปี 1826 มูลนิธิฮาร์มอน (Harmon Foundation) ได้เสนอให้มีรางวัลประจำปีขึ้นเพื่อจะกระตุ้นให้มีกิจกรรมของช่างแกะสลักและจิตรกรบ้าง

การอ้างสิทธิอื่นๆ ของยุคฟื้นฟูเริ่มประสบปัญหา ล็อก (Locke) กล่าวว่า ชนผิวดำที่สูงอายุขาดความเข้าใจในตนเอง (self-understanding) อันมีผลตามมา ทำให้คนผิวดำกลุ่มนี้เกือบจะประสบปัญหากับตัวเองเหมือนกับที่ต้องประสบปัญหากับคนอื่น กลายเป็นความหวาดระแวงและการระแวงระวังป้องกันตัว นักเขียนผิวดำยุคแรกๆ เหล่านี้แสดงถึงตนเองอย่างระมัดระวัง และการห่วงใยในหลัก การศาสนาอยู่ในใจของพวกเขาเสมอ เนื่อง

มาจากความกดดันจากอคติยังคงฝังลึกอยู่ในหัวใจนั่นเอง ในทางตรงกันข้าม นิโกรรุ่นใหม่เห็นว่าตนเองไม่หวาดกลัวต่อสิ่งใด โดยตั้งมั่นอยู่ในความเป็นจริงและต้องการทำลายระบบเก่าๆ ให้หมดสิ้นไป พวกเขาไม่ได้อ้างสิทธิเพื่อนิโกรอีกต่อไปแต่เขาทำในฐานะที่เขาก็เป็นนิโกร เขาร่วมกันอภิปรายในหมู่กันเอง มากกว่าที่จะพูดให้คนผิวขาวฟัง เขาเป็นอิสระและจะยังร้องเพลงอีกต่อไป แม้ว่าอเมริกาจะหุนหันกึกก็ตาม พวกเขาหยุดตั้งข้อเรียกร้องเพราะเริ่มที่จะเลี้ยงตัวเองได้

คำกล่าวข้างต้นของลีดนี้ มีความจริงอยู่บ้าง เพราะงานเขียนยุคแรกๆ ส่วนใหญ่จะเน้นให้คนขาวรับรู้ไม่ว่าจะในรูปของการประท้วงหรือการเรียกร้อง นักเขียนที่มีชื่อเสียงในช่วงทศวรรษ 1840-1850 เขียนขึ้นเพื่อสนับสนุนการเลิกทาส หลังจากช่วงเปลี่ยนศตวรรษ มีการลุกขึ้นมาต่อต้านเรื่องผิวกันอีก เช่น เรื่อง *The Clansman* ของ ธรอมัส ดิกสัน (Thomas Dixon) ที่กลายเป็นภาพยนตร์ชื่อว่า *The Birth of a Nation* (1915) นับได้ว่าเป็นนวนิยายประท้วงเรื่องผิวเรื่องที่ 4

แต่สำหรับยุคใหม่ พบปัญหาที่คล้ายกันคือ ปัญหาเกี่ยวกับความเป็นตนเอง ทั้งๆ ที่มีความมั่นใจในตนเองและมีอิสระมากขึ้น งานทางด้านประวัติศาสตร์ของคาร์เตอร์ จี วูดสัน (Carter G. Woodson, 1875-1950) ผู้ก่อตั้งสมาคมเพื่อการศึกษาแห่งชีวิตและประวัติศาสตร์ของนิโกรในปี 1915 อาร์เธอร์ ชอมเบิร์ก (Arthur Schomburg) นักหนังสือผู้ยิ่งใหญ่ ดับเบิลยู อี บี ดูบัวส์ (W.E.B. Du Bois) และ มาร์คัส การ์เวย์ (Marcus Garvey, 1887-1940) ร่วมกันสร้างสิ่งที่น่าสนใจใหม่ๆ เกี่ยวกับอัฟริกัน ดนตรีแจ๊ซ (Jazz) และ บลูส์ (Blues) เริ่มเฟื่องฟูในช่วงทศวรรษที่ 1820 แต่มีนักเขียนบางคนที่ยังคงอยู่กับชนบทของอเมริกันนิโกร และวัฒนธรรมพื้นบ้าน เช่น แลงสตัน ฮิวจ์ส (Langston Hughes, 1902-1967), สเตอร์ลิง บราวน์ (Sterling Brown, 1901-) และซอรา นีล เฮอส์ตัน (Zora Neale Hurston, 1903-1960) ดังนั้น การแบ่งแยกระหว่างวรรณกรรมและศิลปะพื้นเมืองยังคงมีอยู่ (Thernstrom, 1980 : 16-17)

ส่วนที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเป็นตนเอง

นอร์ดบาย (Vernon J. Nordby) รวบรวมแนวคิดหลักของนักจิตวิทยาสาขาต่างๆ ไว้มากมายโดยในที่นี้จะขอกล่าวถึงแนวคิดที่เกี่ยวกับความเป็นตนเองดังนี้ คือ อีริก เอช. อีริค-

สัน (Erik H. Erikson) สรุปความหมายของความเป็นตนเองไว้ว่าในช่วงที่เป็นวัยรุ่น แต่ละคน มีประสบการณ์เกี่ยวกับความเป็นตนเองแตกต่างกันไป เพราะว่าเขามีลักษณะของเขาเอง มีความชอบและมีแรงบันดาลใจของเขาเอง นอกจากนี้เขายังมีสิทธิควบคุมชีวิตของเขา ช่วงวัยรุ่น จึงเป็นช่วงที่จะกำหนดว่าเขาเป็นใครและต้องการจะเป็นอะไรต่อไป

สิ่งที่มีผลต่อการสร้างความเป็นตนเอง คือ จิตสำนึก (Ego หรือ Conscious self) เมื่อวัยรุ่นต้องการหาในสิ่งที่อิริคสันเรียกว่า จิตสำนึกในความเป็นตนเอง (Ego identity) เขาจะดำเนินการวางรูปแบบความเป็นตนเอง ซึ่งจิตสำนึกมีอำนาจเหนือความเป็นตนเองมาก และสิ่งที่เหมาะสมที่สุดต่อการดำเนินชีวิตของแต่ละคน คือ พรสวรรค์ ทักษะ ทักษะ การรับเอาความคิดการกระทำของผู้อื่นมาเป็นส่วนหนึ่งของตน การป้องกันตนเองต่อการขู่เข็ญ คุกคาม ความกังวลใจ แรงกระตุ้น ความต้องการและบทบาทที่เหมาะสมที่สุดของแต่ละคน ลักษณะพิเศษเหล่านี้ถูกนำมารวมเข้าด้วยกัน เพื่อจิตสำนึกจะได้กำหนดความเป็นตนเอง (Nordby. 1974 : 37)

ตามความหมายของอิริคสันนั้น ความเป็นตนเองกำหนดความรู้สึกรายในทั้งหมด โดยตรงและทำหน้าที่เป็นตัวกลางตอบคำถามเกี่ยวกับความตั้งใจและความหมายของชีวิต เบอร์ซอนสกี (Berzonsky) เอปสไตน์ (Epstein) และชเลนเคอร์ (Schlenker) ให้แนวความคิดเกี่ยวกับความเป็นตนเองว่า เป็นทฤษฎีแห่งตนที่สร้างขึ้นด้วยตนเองว่า ประสิทธิภาพของการสร้างความเป็นตนเองนั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในทางปฏิบัติ เช่น สามารถเอาชนะแรงกดดันและปัญหาส่วนตัวที่เผชิญอยู่ในชีวิตประจำวันได้หรือไม่ เมื่อความต้องการตามสถานการณ์นั้นเปลี่ยนไป และมีสถานการณ์ใหม่เกิดขึ้น ประสิทธิภาพส่วนตัวที่ยังคงมีอยู่ จะขึ้นอยู่กับวิถีที่เปลี่ยนแปลงไป หรือยังจะสามารถคงไว้ซึ่งการสร้างความเป็นตนเอง หรือทฤษฎีแห่งตน (Berzonsky. 1992 : 771-777)

เฮเกิล (Hegel) และลีโอนาร์ด (Leonard) สรุปว่า ความเป็นตนเองเป็นทั้งผลผลิตทางสังคมและกระบวนการทางสังคม นอกจากนี้ยังเน้นว่าความขัดแย้งในบทบาทที่สำคัญจะต้องมีส่วนร่วมในการปฏิบัติความเป็นตนเอง ซึ่งก่อให้เกิดการอธิบายด้วยเหตุผล เพื่อหาความจริงในสองรูปแบบข้างต้น และแสดงถึงความเข้มแข็งที่ยิ่งใหญ่ของตน ถ้าจะพูดถึงความเป็นตนเองในแง่ของผลผลิตทางสังคม มนุษย์เรามีเสรีภาพในการกระทำจริงหรือ เจมส์ (James, 1980) ผู้เสนอสิ่งที่เขาเรียกว่า ความอ่อนแอในการตัดสินใจ ให้ความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า การกระทำของมนุษย์ยอมไร้เสรีภาพหากถูกกำหนดขึ้นด้วย "เจตนา" (ซึ่งถือเสมือน

อำนาจภายในที่บังคับจิตใจให้กระทำ) เป็นที่เข้าใจกันว่า พฤติกรรมที่มีความสำคัญนั้น จะต้องมีการตัดสินใจ และทุกคนไม่มีอิสระที่จะเลือกความบีบคั้นจากสถานการณ์ ไม่สามารถที่จะตัดสินใจพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในขณะนั้นได้ (Breakwell. 1986 : 34-35)

เอริช ฟรอมม์ (Erich Fromm) ให้คำนิยามของความเป็นตนเองว่าเป็นความพยายามที่จะทำให้เป็นที่ยอมรับว่ามีเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีความรู้สึกส่วนตัวซึ่งความเป็นตัวของตัวอยู่นี้ ย่อมมาจากการที่ประสบความสำเร็จหรือจากการเข้าร่วมกับคนอื่นหรือกลุ่มอื่น (Nordby. 1974 : 55)

เบนสัน (Benson) กล่าวว่า ความเป็นตนเองเป็นส่วนหนึ่งของแนวความคิดที่ไม่สามารถจะกำหนดได้อย่างชัดเจน แม้กระนั้นทุกคนก็ยังสามารถเข้าใจความหมายของคำนี้ได้ ถ้าจะพิจารณาอย่างกว้างๆ ความเป็นตนเอง คือ ความรู้สึกของตนเอง ถ้าใครคนหนึ่งมีความมั่นใจในความสามารถของตน สามารถตัดสินใจได้ว่าสิ่งใดมีคุณค่ามีความรู้สึกมั่นคงทางอารมณ์ สามารถสื่อสารกับคนอื่นได้เป็นอย่างดีและไม่ขึ้นอยู่กับการคิดของคนอื่น คนผู้นั้นก็จะได้ชื่อว่ามีความเป็นตนเองอย่างแนบแน่นเพราะเขารู้ว่าเขาเป็นใคร อย่างไรก็ตาม ถ้าคนใดมีอาการประสาท ไม่มีความมั่นใจ ต้องการคำสรรเสริญและการยอมรับอยู่เสมอ ไม่แน่ใจว่าตนเองเก่งทางด้านใด หรือว่ากำลังมุ่งหน้าไปทิศทางใด ก็แสดงว่า เขาขาดความเป็นตัวของเขาเอง หรือถ้าสถานการณ์รุนแรงขึ้น นั่นก็หมายความว่า ความเป็นตนเองของเขา กำลังตกอยู่ในภาวะวิกฤติ

ทุกวันนี้มีการพูดกันอย่างแพร่หลายถึง "ความแปลกแยก" (alienation) และ "การสูญเสียความเป็นตนเอง" (loss of identity) บางครั้งการสูญเสียนี้เกิดขึ้นจากกลไกของวิถีชีวิตสมัยใหม่และผลที่มีต่อมวลมนุษย์ บางคนรู้สึกวุ่นวายในโลกแห่งการเจริญเติบโตทางด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วนี้ทำให้บุคคลหมดความสำคัญไปไม่ด้วยสาเหตุใดก็ตาม และเนื่องจาก ทศนคติเกี่ยวกับกลไกที่แพร่หลายอยู่ขณะนี้เองที่ทำให้คนได้รับการปฏิบัติเหมือนกับเป็นเครื่องจักรชิ้นหนึ่ง บางครั้งการสูญเสียความเป็นตนเองก็มาจากการใช้ตัวเลขมากเกินไปในโลกซึ่งมีการใช้ตัวเลขอย่างเป็นทางการแสดงถึงการทำตนให้เหมือนคนอื่นนั้น ทำให้บางคนเริ่มรู้สึกว่าเขาไม่ใช่มนุษย์อีกต่อไป เขารู้สึกว่าเป็นสิ่งไม่มีตัวตน หรือ เป็นศูนย์มากกว่าเป็นคนคนหนึ่ง

แต่การสูญเสียความเป็นตนเองดูเหมือนว่าจะแสดงให้เห็นถึงสิ่งสำคัญ 2 ประการ คือ "การที่ฉันไม่รู้ว่าฉันเป็นใคร" และ "ไม่มีใครรู้จักฉันเท่าที่ฉันอยากให้รู้จัก" ซึ่งสิ่งสำคัญ

ประการแรก คือ ปัญหาด้านความเป็นตนเองที่มีอยู่ทั่วไปในสังคม ซึ่งโดยรวมๆ แล้วมาจากความจริงที่ว่าเราทำทุกสิ่งทุกอย่างตามที่คนอื่นสั่งให้ทำ นั่นก็คือเราทำตามเกณฑ์ภายนอกที่กำหนดให้เราทำ เพื่อจะได้รับการยอมรับว่า เป็นส่วนหนึ่งของสังคม แต่เราไม่รู้ว่าตัวเราเองเป็นใคร

สิ่งสำคัญประการที่สองที่ว่า "ไม่มีใครรู้จักฉันเท่าที่ฉันอยากให้รู้จัก" หมายความว่าไม่มีใครเชื่อใน "PR image" หรืออีกนัยหนึ่งว่า ฉันเชื่อใน "PR image" ของฉันแต่ฉันไม่สามารถทำให้คนอื่นเชื่อได้ ไม่มีใครเห็นความสำคัญของฉัน ซึ่งตามความจริงแล้ว ถ้าใครคนหนึ่งเชื่อในภาพลักษณ์ของเขาที่เสนอออกไป แต่ขณะเดียวกันถ้าเขาต้องรับรู้ว่าเขาไม่ได้รับการยอมรับจากคนอื่นในภาพลักษณ์นั้น จะทำให้เขารู้สึกแปลกแยกและสูญเสียความเป็นตนเอง (Benson. 1974 : 38-39)

เบอร์ซอนสกี (Berzonsky. 1992 : 771-777) ให้ความหมายของรูปแบบความเป็นตนเองว่า คือความแตกต่างในวิธีที่แต่ละคนสร้างขึ้นและพิจารณาแล้วหรือยึดมั่นในความเป็นตนเอง จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า เด็กของชนกลุ่มน้อยอายุระหว่าง 4 ถึง 10 ขวบ ที่มีสภาพชีวิตภูมิหลังแตกต่างกันก็ไม่ยอมรับกลุ่มเชื้อชาติของตน เด็กเริ่มกังวลในความแตกต่างทางด้านเชื้อชาติตั้งแต่อายุ 4 ขวบ และทันทีที่พวกเขาสามารถแยกแยะเชื้อชาติได้ พวกเขาก็เริ่มเรียนรู้ทัศนคติที่ว่าสังคมส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อแต่ละเชื้อชาติอย่างไร (Pushkin and Veness, 1973 : Milner, 1984) ซึ่งก็หมายความว่าเขาเรียนรู้ถึงจุดด้อยในกลุ่มของเขา สตีเวนสันและสตีวาร์ต (Stevenson and Stewart, 1985) กล่าวว่าเด็กชาวอัฟริกันอเมริกันนั้นก้าวร้าว นิสัยไม่ดี น่ากลัวและไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต ซึ่งความรู้สึกที่เกิดขึ้นเช่นนี้ มีผลมาจากความรังเกียจเหยียดชนัทางเชื้อชาติ (racial prejudice)

พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา ได้กำหนดความหมายของความเหยียดชนัทางเชื้อชาติไว้ว่า เป็นท่าทีซึ่งชังที่มีต่อคนกลุ่มอื่น เพราะเชื่อว่าคนเหล่านั้นมีลักษณะบางอย่างไม่ดี ซึ่ง เป็นผลของเชื้อชาติ ความเชื่อเหล่านี้เป็นความเชื่อที่ผิดๆ เพราะความจริงแล้วลักษณะไม่ดีหลายอย่าง เช่น ความขี้เกียจ ความคดโกง ไม่ใช่เป็นเรื่องของเชื้อชาติ แต่เป็นเรื่องของการศึกษาอบรมที่บุคคลได้รับ ความเหยียดชนัทางเชื้อชาติเป็นเรื่องของการหลงผิด เพราะไม่มีหลักฐานใดๆ หรือข้อเท็จจริงใดๆ ที่ยืนยันได้ว่า คนเชื้อชาติใดเชื้อชาติหนึ่งจะต้องมีลักษณะไม่ดีบางอย่างเสมอไป ความเหยียดชนัทางเชื้อชาติเป็นความรู้สึกที่ยังฝังแน่นอยู่ในใจของบุคคลและยากจะเปลี่ยนได้

คลาร์กและคลาร์ก (Clark and Clark, 1947) แสดงความเห็นว่ เด็กผิวดำในอเมริกา ตกอยู่ภายใต้ "การมองตัวเองในเรื่องชาติพันธุ์อย่างผิดๆ" (Ethnic self - misidentification) จากการทดลองโดยให้เด็กผิวดำเลือกระหว่างตุ๊กตาผิวดำและตุ๊กตาผิวขาว ว่าตัวไหนที่เหมือนกับตัวพวกเขามากที่สุด ซึ่งเด็กผิวดำส่วนใหญ่บอกว่าพวกเขาเหมือนตุ๊กตาผิวขาว และจากการวิจัยของเบรคเวลล์ (Breakwell) ในปี 1974 ก็เช่นเดียวกัน เด็กผู้หญิงผิวดำซึ่งยึดมั่นกับการไม่ยอมรับคนผิวดำเป็นกลุ่มเดียวกับตนที่ได้แสดงให้เห็นถึงการมองตนเองแบบผิดๆ เมื่อให้ช้รูปภาพใดที่แสดงถึงสีผิวที่มีความเหมือนตัวเองมากที่สุด ปรากฏว่าเด็กผู้หญิงผิวดำในกลุ่มทดลองนี้ไม่สามารถเลือกรูปภาพที่แสดงสีผิวเหมือนกับเชื้อชาติของตนได้ (Breakwell. 1986 : 83-85)

ใน *"The Mysteries of Identity"* โรเบิร์ต แลงก์โบม (Robert Langbaum) ได้กำหนดทางเลือกสุดท้ายของความเป็นตนเองแบบสมัยใหม่ไว้ 2 ทางคือ ความเป็นตนเองที่เป็นบทบาทและความเป็นตนเองที่ตนเองคือความจริงเพียงอย่างเดียว (solipsistic self) แลงก์โบมกล่าวว่า ความเป็นตนเองที่แท้จริงต้องการความสมดุลระหว่างทางเลือก 2 ทางนี้ เป็นการแลกเปลี่ยนอิทธิพลจากภายในและภายนอก ในเรื่อง *Being There* ของ เจอร์ซี่ โคชินสกี (Jerzy Kosinski) และในเรื่อง *Invisible Man* ของ ราล์ฟ เอลลิสัน (Ralph Ellison) ผู้เขียนต่างก็ใช้ตัวละครที่มีความเชื่อมั่น เพื่อทำให้เห็นถึงความแตกต่างของความเป็นตนเองต่อมุมมองที่ต่างกัน การเปลี่ยนแนวคิดความเป็นตนเองนี้ใช้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความไม่พอเพียงของความเป็นตนเองที่เป็นบทบาทและเป็นความจริงเท่านั้น (Raff. 1988 : 304-A)

แย้นซี (Yancey. 1992 : 819-831) สันนิษฐานว่ การเปลี่ยนแปลงที่ผิดพลาดทางสังคมสะท้อนถึงความเป็นทุกขในความเป็นตนเองจากภาพลักษณ์ทางลบของชาวอัฟริกันอเมริกันและชาวละตินที่ถูกสร้างขึ้นโดยสังคมที่มีอิทธิพลเหนือกว่าความสัมพันธ์ของชนกลุ่มน้อย โดยเฉพาะชนผิวดำที่มีต่อเชื้อชาติของตนได้รับการเอาใจใส่อย่างกว้างขวาง วรรณกรรมบางเล่มเน้นถึงผลของสถานะภาพของชนกลุ่มน้อย ในขณะที่งานชิ้นอื่นเน้นไปยังการเปลี่ยนไปสู่ความเป็นตนเองในสังคมทางบวกหรือการปรับปรุงข้อผูกมัดโดยรวมที่ขัดแย้งความไม่เท่าเทียมกันทางสังคม จุดมุ่งหมายในงานเขียนยุคปัจจุบันคือ การนำข้อมูลทีรวบรวมไว้ในการสำรวจชาวอเมริกันผิวดำมาสำรวจธรรมชาติและความสัมพันธ์ระหว่างการทำตนให้เข้ากันในกลุ่มเดียวกันและต่างกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ว่าจะเป็นข้อผูกมัดโดยรวมที่คนกลุ่มเดียวกันได้รับมาว่า ลักษณะความเป็นตนเองจากกลุ่มเดียวกันและต่างกลุ่มกัน จาก

การวิเคราะห์เห็นว่า การทำตนให้เข้ากับได้ภายในกลุ่มและภายนอกกลุ่มนั้น เป็นส่วนประกอบของความเป็นตนเองที่แยกออกไปและมีความหมายต่างกันในการพัฒนาความมีสติทางการเมือง ผลของการวิเคราะห์ในแง่การทำตนให้เข้ากับสังคมชี้ให้เห็นว่า ความหมายของการทำตนให้เหมาะสมกับสังคมภายในกลุ่มและภายนอกกลุ่มนั้น มีความแตกต่างกันในด้านรูปแบบการทำตนให้เหมือนและความมีสติ (McCullough. 1981 : ไม่มีเลขหน้า)

วิธีการปฏิบัติต่อชนกลุ่มน้อยในอเมริกา เป็นความรู้สึกล้นสืบนื่องมาจากการดูหมิ่นดูแคลนมาเป็นเวลานานแล้ว ความคิดที่ว่าคนกลุ่มอื่นนอกจากคนผิวขาวเป็นปีศาจสกปรก ใจ และต่ำต้อยกว่า ถูกยอมรับไปโดยปริยาย และยอมรับสืบนื่องกันไปย้งสื่อต่างๆ ในสังคมด้วย บางครั้งจะสังเกตได้ว่ากลุ่มคนที่ถูกดูถูกย้งนำความคิดแบบนี้มาใช้เสียเองจากความเชื่อเหล่านี้เองที่ทำให้คนซึ่งรู้ตัวเองว่าต่ำต้อยกว่าเริ่มที่จะอ้างสิทธิของตน ชนกลุ่มน้อยต่างๆ ในอเมริกาจึงเริ่มแสวงหาวิธีใหม่ที่จะแสดงถึงความเป็นตนของตนเองโดยการมองตัวเองแบบใหม่ พวกเขาพยายามที่จะแก้ไขผลพวงต่างๆ ที่เกิดการดูหมิ่นที่เคยได้รับและพัฒนาภาพลักษณ์ของตนขึ้นมาใหม่ตามที่พวกเขามีความพอใจที่เป็น (Benson. 1974 : 53-54)

ส่วนที่ 3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ *Native Son* (1940) ของริชาร์ด ไรท์ (Richard Wright) และ *The Color Purple* (1982) ของอัลลิส วอล์กเกอร์ (Alice Walker)

ริชาร์ด ไรท์ (1908-1960) และ *Native Son* (1940)

ริชาร์ด ไรท์เกิดในปี 1908 ที่นอกเมืองนัทเชซ (Natchez) เมื่ออายุ 6 ขวบ พ่อของเขาทิ้งเขาและน้องชายให้อยู่กับแม่ตามลำพัง 10 ปีต่อมา แม่พาเขาและน้องชายย้ายจากมิดซิส-ชิปปี้ไปและย้ายกลับมาอีกครั้งเพื่อหาบ้านอยู่ถาวร ไรท์เคยอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าช่วงหนึ่งและก่อนที่จะออกจากมิดซิสชิปปี้ครั้งสุดท้ายเมื่ออายุ 15 ปี เขาเคยอยู่กับตายายที่เมืองแจ๊คสัน (Jackson) เป็นเวลาหลายปี เขาได้รับการศึกษาทั้งหมด 9 ปี โดยเรียนในโรงเรียนรัฐบาลจนอายุ 12 ปีเท่านั้นและเขาไม่เคยได้เรียนที่โรงเรียนนั้นอีกเลย ชีวิตทางตอนใต้ของเขาได้กลายมาเป็นแก่นเรื่องสำคัญๆ ในงานเขียนของเขาทั้งสิ้น

เขาก็เหมือนกับชาวอเมริกันทั่วไป ที่ใฝ่ฝันถึงความยุติธรรมและความเท่าเทียมกันในกลุ่ม ระหว่างสีผิวที่ซ่อนเร้นอยู่ ระหว่างเสรีนิยมและลัทธิคอมมิวนิสต์ คล้ายๆ กับ Uncle Tom's Children และ Black Boy ที่สร้างภาพของคนผิวดำในอเมริกาสำหรับคนที่เข้าใจและเห็นอกเห็นใจ และสำหรับคนที่ไม่เคยรู้เรื่องราวอะไรเลย ถ้าตอนจบบิกเกอร์ ธอมส์ยื่นมือแห่งมิตรภาพออกไปแท้จริงแล้วก็คือ ไรท์เองเป็นผู้ยื่นมือ ในอีกแง่มุมหนึ่งไรท์แสดงให้เห็นชีวิตและรวบรวมแก่นเรื่องที่เกี่ยวข้อกับงานเขียนยุคใหม่ๆ ของนักเขียนผิวดำทั้งหมด (Margolies. 1968 : 20)

จากการค้นคว้าของลินช์ (Lynch) พบว่า Native Son แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งที่ยังตัดสินไม่ได้ของไรท์ ระหว่างการสนับสนุนความรุนแรงอันเป็นรากฐานเพื่อมนุษยชน และการวิพากษ์วิจารณ์อันตรงไปตรงมาในความเฉาที่รัฐบาลเข้าปกครองประชาชนแต่ละคน คนภายนอกช่วยให้ไรท์ตัดสินในเรื่องการขัดแย้งของ Native Son ที่เขาปฏิเสธการที่รัฐบาลมีอำนาจออกไป และยืนยันถึงเสรีภาพของมนุษย์แม้ว่าจะมีเสรีภาพทางกายไม่น่าดูก็ตาม (Lynch. 1985 : 179-A)

นักวิจารณ์ที่อ่าน Native Son ในฐานะนักนิยมชาติผิวดำที่ไม่ยอมรับลัทธิมาร์ก (Marxism) ได้รื้อตรึงถึงความพยายามของไรท์ที่จะให้ยอมรับความรู้สึกของชนผิวดำเกี่ยวกับปัญญาและความเป็นไปได้ที่จะกระทำในสังคมของพรรคคอมมิวนิสต์ ไรท์พยายามที่จะอธิบายให้รู้ถึงความตึงเครียด ความกลัว ความตื่นตระหนก อาการทางประสาท และการกระสับกระส่ายของบิกเกอร์ ธอมส์ว่ามาจากผลของการอยู่ในสังคมที่ผิดปกติ บิกเกอร์ถูกขับไล่และถูกตัดออกจากสังคม อยู่โดดเดี่ยวท่ามกลางสิ่งยิ่งใหญ่มากมายในโลกและกำลังมองหาทางออก สิ่งที่จะอธิบายถึงข้อเท็จจริงของตัวละครตัวนี้คือ ความน่ากลัว ตัวละครบิกเกอร์ได้ปลุกเร้าจินตนาการของไรท์ทำให้เขาตกลงใจที่จะบรรยายบิกเกอร์ ธอมส์ โดยให้ความยุติธรรมและให้ความสำคัญกับแง่มุมของตัวละครที่ซับซ้อน ความมีสติของแต่ละคนเกี่ยวกับความนึกคิดของตนเอง ให้เกิดความรู้สึกรักประเทศที่ปิดกั้นเขาในฐานะที่เป็นชนผิวดำ ลักษณะสำคัญของความกลัวที่มีมาแต่ดึกดำบรรพ์อันเป็นพื้นฐานทางจิตของชีวิตเขา ไรท์เน้นความสำคัญและกำหนดประสบการณ์ทางสังคม ความหมายทางการเมืองของชีวิต บิกเกอร์ ธอมส์ ความสัมพันธ์ของธอมส์กับคนผิวดำอื่นๆ ตลอดจนถึงแวดล้อมที่ไม่สวยงามของเมืองชิคาโก (Kinnamon. 1990 : 212-213) ใน Big Boy Leaves Homes, Native Son, The Man Who Killed a Shadow และ The Long Dream ไรท์แสดงถึงอิทธิพลเกี่ยวกับเพศทางด้าน

เชื้อชาติ ความสะเทือนใจของคนผิวขาวที่สั่งสมมาว่า คนผิวดำมีสัญชาตญาณที่จะข่มขืนผู้หญิงผิวขาว ไรท์เน้นถึงการที่ผู้ชายผิวขาวให้ผู้หญิงผิวขาวมีอำนาจควบคุมและตัดทอนกำลังผู้ชายผิวดำทั้งทางกายและทางความคิด นอกจากนี้เขายังแสดงให้เห็นถึงการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างสีผิวนำไปสู่ความตึงเครียดทั้งโดยมีสติหรือขาดสติอย่างไร และความละอิดละเอียบนระหว่างผู้ชายผิวดำและผู้หญิงผิวขาว

ใน Long Black Song และ Native Son ของไรท์ และใน Go Tell It on the Mountain และ Another Country ของบอลดิwin (James Baldwin) มีฉากความรุนแรงทางเพศอยู่ซึ่งยืนยันว่า การข่มขืนเป็นการแสดงออกถึงอำนาจทางด้านร่างกาย และการมีอำนาจเหนือกว่า นอกจากนี้ยังแสดงถึงการเกลียดชังเรื่องสีผิว ความโกรธ การอ้างสิทธิถึงความเป็นชาย มีจุดประสงค์หลักเพื่ออำนาจระหว่างชาติพันธุ์และการข่มขืนระหว่างชาติพันธุ์ ซึ่งนวนิยายที่เอ่ยมาข้างต้นได้บรรยายให้เห็นถึงเหยื่อเพศหญิงที่อ่อนแอ และพึงพอใจที่ได้รับความเจ็บปวด (Jennings. 1989 : 2487-A)

แบร์รี่ (Barry) ให้ความเห็นเกี่ยวกับนวนิยายของไรท์ว่า เส้นหมี่ของไรท์อยู่ที่คนหนึ่งกดขี่ชีวิตของอีกคนหนึ่งที่กำลังหัวให้กับอำนาจจากสภาพแวดล้อม อันนำไปสู่ทางสองแพร่ง (Barry. 1989 : 3949-A) เขามีความเชื่ออยู่ว่าแม้ชีวิตของคนผิวดำในอเมริกาจะมีสภาพน่าเวทนาแต่ก็ยังคงเป็นการดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความหมาย ซึ่งไรท์แสดงให้เห็นถึงความลึงเลระหว่างทางสองแพร่งไว้ใน Eight Men และ Native Son แล้ว

อัลลิส วอล์กเกอร์ (Alice Walker, 1944 -) และ The Color Purple (1982)

อัลลิส วอล์กเกอร์แต่งเรื่องสั้นและบทกวีอีกมากมาย ซึ่งล้วนแล้วแต่เกี่ยวกับคนผิวดำทั้งสิ้น นวนิยายเล่มที่ 4 คือ The Color Purple นั้นได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ (Pulitzer Prize) และ รางวัล American Book Award The Color Purple เป็นนวนิยายแนวบันทึกความทรงจำตัวละครเอกหญิงคือ เซลลี (Celie) เขียนจดหมาย 14 ฉบับถึงพระเจ้า โดยเล่าเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของเธอที่แทบจะไม่ใช่ผู้เป็นคนและเล่าถึงความบัดสีที่เธอได้รับ รวมทั้งการข่มขืนจากพ่อจนต้องตั้งครภถึง 2 ครั้ง เล่าถึงคำสาปแช่งของแม่ก่อนตาย ความเชื่อที่ว่าพ่อฆ่าลูกของเธอ การทารุณกรรมและการทำร้ายจิตใจจากสามีที่หลอกเธอว่าน้องสาวของเธอตายแล้ว หลังจากนั้น The Color Purple ก็เปลี่ยนฉากจากเหตุการณ์โหดร้ายทารุณมาเป็น

นิยายที่มีชีวิตชีวา แสดงให้เห็นถึงมโนภาพที่สามารถเลือกได้ของคนผิวดำแต่ละคน ผู้เขียนใช้สถานที่หลายๆ แห่งเป็นฉาก มีตัวละครต่างๆ กัน และเผยให้เห็นแก่นเรื่องที่ท้าทายต่างๆ ตัวละครสำคัญอีกตัวหนึ่งก็คือ ชัค เอเวอรี่ (Shug Avery) ผู้เป็นพี่ของสามีเซลีมานานและเป็นนักร้องเพลงบลูส์ด้วย ต่อมาก็ย้ายมาอยู่ด้วยกันและทำให้เซลีหลงใหลเธอมาก ชัคซึ่งรัก เข้าใจ และเห็นใจเซลีได้สอนเซลีหลายๆ ประการเกี่ยวกับความเข้าใจทางด้านเพศ และยืนยันว่าพระเจ้าไม่ได้เป็นชายผิวขาวอย่างที่คิด แต่พระเจ้าเป็นผู้ซึ่งแสดงความรักและอยู่ในทุกสิ่งที่สวยงาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเลือดสีม่วงของพวกเขา

แนวคิดหลักประการหนึ่งของวอลท์เกอร์คือ การพัฒนาความผูกพันและความเข้าใจระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิง ซึ่งส่งเสริมกันและกันในด้านแรงบันดาลใจอันงดงามซึ่งมีผลอย่างยิ่งต่อการสร้างความเป็นตนของตนเอง ชัค เอเวอรี่และแมรี แอกเนส (Mary Agnes) ชอบร้องเพลงบลูส์ แม้ว่าชัคจะมีประสบการณ์และมีความมั่นใจมากกว่าโซเฟีย (Sofia) ภรรยาของฮาร์โป (Harpo) ซึ่งเป็นลูกเลี้ยงของเซลีที่มีความคล่องแคล่ว และมีทักษะด้านความงามเหมือนกัน เห็นได้จากการที่เย็บผ้ารวมด้วยกันกับเซลี นอกจากนั้นโซเฟียก็ยังสนุกกับการซ่อมหลังคาและงานไม้อีกด้วย ส่วนความคิดสร้างสรรค์ของเซลีประจักษ์ชัดในตอนที่ออกแบบและทำกางเกงผู้หญิงขาย

แก่นเรื่องอีกประการหนึ่งของวอลท์เกอร์ที่เพิ่มความสมบูรณ์ให้แก่นวนิยายเรื่องนี้คือการแสวงหาตนเองที่แท้จริงของเซลีจากความทุกข์ทรมาน จากการร่วมมือกับชัค และจากลู่ทางของเธอเองที่มีอยู่ทำให้เกิดการพัฒนาขึ้น ในจดหมายฉบับแรกๆ เซลีใช้คำ "I am" ต่อมา เธอรู้จักที่จะใช้ว่า "to everything listening...I'm here" เธอเริ่มมีความเชื่อมั่นเมื่อได้ยินอัลเบิร์ตผู้เป็นสามีชื่นชมชัคว่า "She bound to live her life and be herself no matter what" และเซลียังได้เรียนรู้ที่จะเป็นตัวของเธอเองอีกด้วย (McDowell. 1986 : 844-846) ในสมัยทาสที่แสดงลักษณะและสภาพของการกดขี่นั้นภาพผู้หญิงที่ทนทุกข์ทรมานถูกอธิบายไว้อย่างชัดเจน การยอมรับในการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเซลีกับชัค และความสำเร็จจากการตัดเย็บเสื้อผ้า การดำเนินงานของเซลีดูเหมือนจะสอดคล้องกับวิถีชีวิตในแคลิฟอร์เนียช่วงทศวรรษ 1980 ที่ซึ่งวอลท์เกอร์ แต่งนิยายนี้ขึ้น มากกว่าจะเป็นเขตชนบทจอร์เจียทางตอนใต้ที่วอลท์เกอร์เติบโตขึ้นมา แต่ตัวละครใน *The Color Purple* ก็ไม่เหมือนวอลท์เกอร์เสียทีเดียว เพราะตัวละครในเรื่องนี้ไม่เคยทำให้สังคมเปลี่ยนไปได้ เน็ตตี้ (Nettie) น้องสาวของเซลี ซึ่งเป็นครู

สอนศาสนาในแอฟริกา ดูเหมือนว่าจะเป็นส่วนสำคัญที่จะยกระดับคนผิวดำในทุกที่ แต่ตอนท้ายของเรื่อง เธอก็ละทิ้งความใฝ่ฝันนั้นทันทีที่เธอกลับจากแอฟริกา (Franklin. 1988 : 49-50)

วอล์กเกอร์แสดงให้เห็นถึงการที่กลุ่มคนผิวดำสามารถดูแลตนเองได้อย่างสมบูรณ์ สามารถทำให้เชลลีย์ที่แข็งแกร่งเหมือนต้นไม้กลับมีชีวิตชีวา และดึงส่วนที่ดีที่สุดจากความสัมพันธ์กับอัลเบิร์ต (สามี) ออกมาได้ อันเป็นส่วนสำคัญของนวนิยายเล่มนี้ อีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญคือ แนวความคิดประการหนึ่งเกี่ยวกับจิตวิทยาและคนผิวดำ ซึ่งมีคุณค่าพอที่จะใช้เป็นส่วนประกอบในการเขียนนวนิยายได้ (Toombs. 1986 : 128-A) วอล์กเกอร์ใช้วิธีการสร้างภาพสามมิติในการบรรยายอุปนิสัยตัวละครและความเป็นจริงในด้านความเป็นอยู่ เธอมองและบรรยายสภาพจากข้างในจิตใจของตัวละครออกมา โดยให้เชลลีย์ในเรื่อง *The Color Purple* เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดไว้ในจดหมายส่วนตัวถึงพระเจ้าและน้องสาวของเธอ

เมื่อพิจารณางานเขียนอื่นๆ ของวอล์กเกอร์แล้ว จะเห็นว่าเชลลีย์ไม่ได้เป็นตัวละครที่แปลกใหม่นัก คือมีลักษณะคล้ายกับตัวละครหญิงอื่น ๆ ในเรื่อง *Everyday Use*, เหมือนเจ้าสาวในเรื่อง *Boselily*, และเหมือนลูกสาวในเรื่อง *The Child Who Favored Daughter* แต่เชลลีย์แตกต่างจากตัวละครหญิงประเภทเก็บกดและทนทุกข์เหล่านี้ตรงที่ที่เธอเขียนเล่าชีวิตของเธอเองโดยการเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเธอ เช่นเธอเป็นเด็กผู้หญิงถูกข่มขืนโดยพ่อเลี้ยงซึ่งคิดว่าเป็นพ่อจริง ๆ มีลูกด้วยกันถึง 2 คนแต่ถูกขายไป เชลลีย์เขียนจดหมายถึงพระเจ้าและน้องสาวของเธอโดยเล่าถึงความผิดหวังต่างๆ ที่เธอได้รับ และเพื่อรักษาบางสิ่งในชีวิตและเพื่อปกป้องตัวเองด้วยความรักและความหวัง เหมือนที่วอล์กเกอร์เคยพูดถึงงานเขียนของตนเองว่า "... I have written to stay alive...I've Written to survive ; writing poetry is my way of celebrating with the world that I have not committed suicide the evening before."

การใช้คำว่าสีม่วง "purple" ในชื่อ *The Color Purple* อันเป็นสัญลักษณ์ของสีและชีวิตที่มหัศจรรย์ ซึ่งปรากฏอยู่ในงานเขียนของวอล์กเกอร์นั้น เป็นการยกย่องถึงความเข้มแข็งที่ไม่สามารถบรรยายได้ และแสดงถึงการมองโลกในแง่ดีของวอล์กเกอร์ จากคำกล่าวของเธอที่ว่า

"...on what I saw the courage and magnificence of people in Mississippi and in Georgia...I say that the human spirit can be so much more incredible and

beautiful than most people ever dream...that people who have very little...who have been treated abominably by society, can still do incredible things...not only do things, can be great human beings..."

อย่างไรก็ตาม วอล์กเกอร์ยังคงเชื่อในความงามและอำนาจของแต่ละคนหรือของกลุ่มต่างๆ ที่ในนวนิยายของเธอเน้นถึงการที่ผู้หญิงผิวดำถูกกดขี่และการประทุติตัวที่ผิดๆ ของเด็ก ดังนั้นเธอจึงตกลงใจเลี้ยงใช้วิธีเชื่อมโยมในภาพในวัยต่างๆ ของเธอเข้าด้วยกัน แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จเสมอไป อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะประสบความสำเร็จในงานเขียนบางเรื่อง วอล์กเกอร์ยังยืนยันที่จะพยายามต่อสู้กับการบีบคั้นภายในเพื่อหาความหมายของชีวิตให้ตนเองให้ได้ (Davis. 1984 : 50-53)

แฟรงกลิน และ มอสส์ (Franklin and Moss. 1988 : 50) พบว่า ความสำเร็จใน *The Color Purple* คือ การกระทำส่วนบุคคลทั้งหมด เช่น ตัวละครละทิ้งพฤติกรรมที่ไม่ดี เริ่มพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีและสร้างชีวิตให้สามารถยืนหยัดอยู่ได้เป็นอย่างดีท่ามกลางสังคมที่บีบคั้น มุ่งร้าย และไม่มีการเปลี่ยนแปลง จากการศึกษาของอัลแลน (Allan. 1990 : 3403-A) มีทั้งข้อข้อใจและการยอมรับในคำจำกัดความของวอล์กเกอร์เกี่ยวกับความเป็นหญิง (womanism) วอล์กเกอร์แบ่งความเป็นผู้หญิงผิวดำออกจากหญิงผิวขาว โดยแยกตามคุณสมบัติที่มีติดตัวมา เช่น ความกล้าหาญ ความคิดที่ว่าเพศหญิงก็เป็นใหญ่ได้ ความเป็นหญิงในความคิดของวอล์กเกอร์ คือการมีความกล้าหาญพอที่จะต่อสู้กับการยกย่องเฉพาะเพศชายให้เป็นใหญ่ในหลายๆ แง่มุม ไม่เพียงแต่เรื่องเพศที่พวกคนผิวขาวกำลังทำอยู่ และความเป็นหญิงที่ยอมรับนับถือตนเองเป็นใหญ่ และรวมทั้งการดูแลเอาใจใส่ความสนใจของผู้หญิงด้วยกัน

นักวิจารณ์อย่างดาร์ลล์ พิงคินีย์ (Darryl Pinckney), มาร์ก คริสตอฟ (Marc Christopher) และโรเบิร์ต ทาวเวอร์ส (Robert Towers) ตั้งสมมุติฐานไปในทำนองเดียวกันว่า วอล์กเกอร์และโทนี มอร์ริสัน (Toni Morrison) พยายามที่จะกล่าวหาและไขก๊อตัวละครชายผิวดำ จากการศึกษาค้นคว้าของธอมัส (Thomas. 1990 : 2021-A) เขาได้พยายามแก้ไขสมมุติฐานที่ไม่ถูกต้องของนักวิจารณ์เหล่านั้น โดยพิสูจน์ให้เห็นว่างานของวอล์กเกอร์และมอร์ริสันแสดงให้เห็นถึงการกระทำที่สมดุลของตัวละครชายผิวดำอย่างเหมาะสมแล้ว

แม้ว่าเรามักจะพบความต่ำต้อยของเพศหญิงในนวนิยายเสียเป็นส่วนใหญ่ก็ตาม แต่นักเขียนนวนิยายบางคน เช่น โซรา นีล เฮอรัสต์ตัน (Zora Neale Hurston), โทนี เคด แบม-บารา (Toni Cade Bambara), พอล มาร์แชล (Paule Marshall), กลอเรีย เนเลอร์ (Gloria Naylor) และ อัลลิส วอล์กเกอร์ ก็ได้สรรสร้างเรื่องราวของผู้หญิงที่สามารถประคับประคองตัวเองได้เหมือนกัน ซึ่งตัวละครหญิงเหล่านี้มีลักษณะที่กล้าเสี่ยง รู้จักใช้สิทธิที่จะเลือกกระทำการใดๆ และสามารถรับผิดชอบในสิ่งที่ตนเลือกกระทำนั้นๆ ตัวละครเหล่านี้สามารถยอมรับความสำเร็จและความล้มเหลวได้โดยข้อยุติในนวนิยาย (Adams. 1989 : 3584-A)

ส่วนที่ 4 เรื่องย่อ Native Son และ The Color Purple

เรื่องย่อ Native Son

นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของตัวละครเอกชายชาวแอฟริกันอเมริกันชื่อบิกเกอร์ ธรอมส์ ผู้ซึ่งมีความรู้สึกขมขื่นในการที่มีผิวสีดำเพราะสังคมได้กีดกันเขาจากโอกาสดีๆ มากมายที่เขาต้องการจะได้ โดยผู้แต่งแบ่งนวนิยายเรื่องนี้ออกเป็น 3 ตอน คือ Fear Flight และ Fate ซึ่งชื่อของแต่ละตอนก็หมายถึง การกระทำของบิกเกอร์ ธรอมส์นั่นเอง

เริ่มจากตอนที่ 1 คือ Fear บิกเกอร์ ธรอมส์ (Bigger Thomas) ชายหนุ่มอายุ 20 ปี อาศัยอยู่ทางตอนใต้ของชิคาโกกับแม่ พี่สาว และน้องชายในห้องเล็กๆ ของเขตชุมชนแอฟริกันอเมริกัน วันหนึ่งบิกเกอร์กับเพื่อนชื่อกัส (Gus) คุยกันถึงเรื่องการเมืองที่มีสิทธิเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของชาวแอฟริกันอเมริกันซึ่งมีน้อยมาก ยกตัวอย่างเช่น การขับเครื่องบิน ที่พวกเขาไม่มีโอกาสจะฝึกเนื่องจากว่าพวกเขาไม่ได้เป็นคนผิวขาวนั่นเอง หรือการดูภาพยนตร์ที่จัดไว้ในโรงภาพยนตร์เฉพาะคนแอฟริกันอเมริกัน ซึ่งเป็นเพียงความบันเทิงที่ถูกเสนอแนะที่พวกเขาพอจะมีโอกาสบ้าง หลังจากนั้น บิกเกอร์กับเพื่อนอีกหลายคนวางแผนกันจะปล้นร้านขายอาหารของบลัม (Blum's Store) ซึ่งเป็นคนผิวขาว เมื่อคุยกันเสร็จแล้ว บิกเกอร์รู้สึกกลัวขึ้นมาเพราะรู้กันอยู่ว่า การปล้นร้านค้าของคนผิวขาวนั้นมีความผิดมากทีเดียว บิกเกอร์จึงแก้มือว่ากัสชี้ขาดและท้ายที่สุดก็ทะเลาะกัน

บิกเกอร์ได้งานทำเป็นคนขับรถของครอบครัวดาลตัน (Dalton) มิสเตอร์ดาลตันมีภรรยาตาบอด และมีลูกสาว 1 คนชื่อว่า แมรี่ (Mary) แมรี่ได้เข้าร่วมกลุ่มกับพรรคคอมมิวนิสต์ที่

คอยช่วยเหลือชาวอัฟริกันอเมริกัน บิ๊กเกอร์รู้สึกอึดอัดที่แม่พยายามจะเข้ามาทำความสนิทสนมด้วย เขาต้องขับรถไปส่งแม่ที่มหาวิทยาลัยแต่แม่ให้เปลี่ยนเส้นทางเพื่อไปหาเจน (Jan Erlone) คู่รักของเธอ หลังจากนั้นทั้งสามคนก็ไปนั่งรับประทานอาหารกันที่ร้านของชาวอัฟริกันอเมริกัน บิ๊กเกอร์รู้สึกไม่ชอบที่เขาถูกมองด้วยสายตาแปลกๆ จากเพื่อนชาวอัฟริกันอเมริกัน เพราะว่าเขามากับคนผิวขาว แม่ที่ดื่มเหล้าจัดมากจนเมื่อมาถึงบ้านแล้วเธอไม่สามารถเดินขึ้นไปห้องนอนของเธอเองได้ บิ๊กเกอร์จึงต้องอุ้มขึ้นไปส่งที่ห้องนอนของเธอ นางดาลตันได้ยินเสียงกุกกักที่ห้องของลูกสาวจึงเดินมาดูว่า ลูกสาวกลับมาหรือยัง บิ๊กเกอร์กลัวความผิดที่จะมีคนมาพบอยู่ในห้องนอนของลูกสาวเจ้านาย จึงเอาหมอนปิดหน้าแม่ไว้เพื่อไม่ให้ส่งเสียงดัง เมื่อนางดาลตันกลับห้องนอนของเธอไป บิ๊กเกอร์จึงพบว่า แม่ตายเสียแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้น บิ๊กเกอร์จึงทำลายหลักฐานโดยการนำศพของแม่ไปเผาในเตาผิง แต่ปรากฏว่าปิดประตูเตาไม่ได้ เขาจึงต้องตัดหัวของแม่ออกก่อนที่จะเผาพร้อมกันทั้งหมด หลังจากนั้นบิ๊กเกอร์ก็หนีกลับบ้านของเขาและวางแผนที่จะทำให้เรื่องแม่หายตัวไปจากบ้านนั้นว่าเป็นการกระทำเพื่อเรียกค่าไถ่ของกลุ่มคอมมิวนิสต์

ตอนที่ 2 Flight เมื่อแม่หายไปแล้ว นักสืบและตำรวจก็พากันมาตรวจค้นที่บ้านดาลตัน ในที่สุดก็พบเศษกระดูกและต่างหูของแม่ในเตาผิง บิ๊กเกอร์จึงหนีไปหาเบซซี่ (Bessie) แฟนสาวของเขาและเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง เบซซี่ตกใจกลัวมาก บิ๊กเกอร์จึงคิดว่าเขาไม่สามารถจะปล่อยเบซซี่ไปได้เพราะเธอรู้ความลับเสียแล้ว แต่จะให้หนีไปด้วยกันก็คงจะไม่ได้เพราะเธอกลัวและจะทำให้เป็นตัวถ่วงการหนีให้ช้าลง บิ๊กเกอร์จึงฆ่าเบซซี่และทิ้งศพลงไปในปล่องของอาคารร้างแถวนั้น หลังจากนั้น ตำรวจจึงตามล่าตัวบิ๊กเกอร์เป็นการใหญ่ เขาหลบหนีไปตามอาคารร้างอยู่หลายวัน จนทนความหนาวไม่ไหวจึงออกมาจากที่ซ่อนและถูกตำรวจจับตัวไป

ตอนที่ 3 Fate เมื่ออยู่ในศาล คณะลูกขุนลงมติว่าบิ๊กเกอร์เป็นฆาตกร ควรจะถูกประหารชีวิต แมกซ์ (Max) ทนายความผิวขาวชาวยิวพยายามที่จะช่วยเหลือบิ๊กเกอร์ เพราะเขาเห็นใจบิ๊กเกอร์มากและเห็นว่าบิ๊กเกอร์เองก็เป็นคนเช่นเดียวกับเขา น่าจะได้รับความยุติธรรมบ้าง แต่คณะลูกขุนไม่ยินยอมและตัดสินประหารชีวิตบิ๊กเกอร์ อดัมส์ในวันที่ 3 มีนาคมโดยการนั่งเก้าอี้ไฟฟ้า

เรื่องย่อ The Color Purple

นวนิยายเรื่อง The Color Purple นี้เป็นเรื่องของผู้หญิงชาวแอฟริกัน-อเมริกันที่ถูกกดขี่ข่มเหงทางเพศโดยผู้ชายแอฟริกัน-อเมริกัน ผู้แต่งใช้ตัวละครเอกหญิงที่ชื่อเซลี (Celie) เป็นคนดำเนินเรื่องผ่านทางจดหมายที่เธอเขียนถึงพระเจ้าซึ่งเป็นผู้ชายเพียงคนเดียวในโลกที่เธอไว้ใจ เนื่องจากเซลีเป็นตัวละครที่ไม่ได้รับการศึกษามากนัก ภาษาที่ใช้เขียนจดหมายจึงเป็นภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษารวมทั้งเธอยังเขียนคำศัพท์ผิดๆ อีกด้วย นวนิยายเรื่องนี้เริ่มต้นโดยเซลีเขียนจดหมายถึงพระเจ้าโดยเล่าว่า เธอถูกข่มขืนโดยผู้ชายคนหนึ่งที่เธอคิดว่าเป็นพ่อที่แท้จริง คือ ฟองโซ (Fonso) และมีลูก 2 คนกับเขาแต่ผู้ชายคนนั้นซึ่งแท้จริงเป็นพ่อเลี้ยงก็เอาลูกไปไว้ที่อื่น ต่อมาเซลีก็ถูกพ่อสั่งให้แต่งงานกับอัลเบิร์ต (Albert หรือ Mr.____) โดยที่เธอไม่ได้รักเธอแม้แต่น้อยเพียงแต่ต้องการคนไปช่วยเลี้ยงลูกเนื่องจากภรรยาเสียเท่านั้นเอง หลังจากแต่งงาน เซลีต้องทำงานบ้านทุกอย่าง ต้องตอบสนองอารมณ์ทางเพศให้แก่ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีโดยที่เธอเองไม่ได้มีความสุขเลย และรวมไปถึงดูแลตัวของสามีคือ ชัก (Shug) อีกด้วย เซลียมีน้องสาว 1 คนชื่อว่า เน็ตตี (Nettie) ซึ่งไปทำงานที่แอฟริกากับแซมมวลและโครีน (Samuel and Corrine) สองสามีภรรยาที่เป็นครูสอนศาสนา เน็ตตีเขียนจดหมายมาถึงเซลีเสมอๆ แต่ถูกอัลเบิร์ตนำไปซ่อน ต่อมาชักไปพบเข้าและพาเซลีไปเอามาจากหีบไม้ของอัลเบิร์ต ชักดีกับเซลีมาก เธอเป็นทั้งเพื่อนและคนรักของเซลีเลยทีเดียว ชักสอนให้เซลีรู้จักความสุขทางเพศและสอนให้เซลีรู้จักมองความรื่นรมย์ในชีวิต

ต่อมา ด้วยกำลังใจจากผู้หญิงที่อยู่รอบข้าง คือ เน็ตตี ชัก และแม่กระทั่งโซเฟียเซลีเริ่มรู้จักที่จะพัฒนาตนเองขึ้นจากรากที่ได้อ่านเหตุการณ์เลวร้ายต่างๆ ในชีวิตมามากแล้ว เธอค่อยๆ เปลี่ยนแปลงขึ้นทีละนิด โดยชักคอยให้กำลังใจแก่เซลีอยู่เสมอ เซลีย้ายออกจากบ้านของอัลเบิร์ตไปอยู่ที่เมมฟิสกับชักและหาเลี้ยงชีพด้วยการตัดกางเกงขาย ในตอนท้ายของเรื่องหลังจากที่พ่อเลี้ยงตาย เซลีและเน็ตตีได้รับมรดกเป็นบ้านและที่ดิน เซลีสามารถครองชีพอยู่ได้ด้วยตนเองอย่างแท้จริง ภารกิจของเธอก็ไปได้ด้วยดี เธอสามารถยืนอยู่ได้ด้วยลำแข้งของตัวเองและประสบความสำเร็จ ต่อมาเน็ตตีกลับมาจากแอฟริกา พร้อมกับครอบครัวของเธอ ท้ายที่สุดเน็ตตีและลูก 2 คนของเซลีก็กลับมาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันอย่างมีความสุขโดยที่เซลีไม่จำเป็นต้องมีทั้งอัลเบิร์ตและชักอยู่ด้วย

บทที่ 3

วิเคราะห์เรื่อง Native Son

ความขัดแย้งระหว่างชาวอเมริกันผิวขาวและชาวแอฟริกันอเมริกัน
อันนำมาซึ่งการแสวงหาตนเอง

การแสวงหาตนเองมักจะเกิดขึ้นกับชนกลุ่มน้อย ที่ไม่พอใจในสภาพของตนเอง เพราะพวกเขารู้สึกว่าไม่เป็นที่ยอมรับนับถือและเป็นคนที่ไม่มีค่า อันเนื่องมาจากอคติ การแบ่งแยกสีผิว และการกีดกันทางด้านสังคมของคนผิวขาว ชาวแอฟริกันอเมริกันไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่เหมือนที่เคยเป็นก่อนที่จะมาเป็นทาส เพราะไม่ได้อยู่ในสภาพเดิมอีกแล้ว แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถเป็นอยู่อย่างคนผิวขาวได้ ด้วยสาเหตุต่างๆ นานา นี่ทำให้มีความขัดแย้งมากมายเกิดขึ้นระหว่างความเป็นชาวผิวขาวและชาวแอฟริกันอเมริกัน ดังที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง Native Son (1940) ของริชาร์ด ไรท์ (Richard Wright, 1908-1960)

นวนิยายเรื่อง Native Son มีตัวละครเอกที่สำคัญคือ บิ๊กเกอร์ ธอมัส (Bigger Thomas) ซึ่ง โอลา อามิส (Amis, 1993 : 8) บรรยายลักษณะไว้ว่า เป็นชายหนุ่มชาวแอฟริกันอเมริกัน อายุ 20 ปี อารมณ์ร้าย ต่ำช้า และเกิดในตระกูลต่ำ บิ๊กเกอร์เกลียดตัวเองและสังคมมนุษย์ทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมส่วนที่ทำให้เขากลายเป็นตัวประหลาด (monster) เขาอยู่ในโลกแห่งภาพลวงตาและความฝัน สำหรับบิ๊กเกอร์แล้วชีวิตทั้งหมดคือความขัดแย้งซึ่งแวดล้อมไปด้วยกำแพงของคนผิวขาว ที่กีดกันเขาให้อยู่ข้างนอกที่สิทธิ์เพียงแค่มองสิ่งต่างๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นของคนผิวขาว "outside peeping in through a knothole in the fence" (Wright, 1940 : 462) ไรท์ ทำให้เกิดมุมมองขึ้นมากมายไม่ว่าจะเกี่ยวกับท่าทางของบิ๊กเกอร์ พฤติกรรม ค่านิยม ทศนคติ และเคราะห์กรรมอันถูกกำหนดขึ้นโดยสภาพของเขาในสังคมอเมริกัน สิ่งแวดล้อมในความเป็นแอฟริกันอเมริกันของบิ๊กเกอร์นั้นเยือกเย็นขาดความอบอุ่น และว่างเปล่า ในขณะที่โลกของชาวผิวขาวซึ่งอยู่ไกลเกินเอื้อมสำหรับเขานั้นยังคงมีเสน่ห์และเป็นศัตรูต่อความต้องการของเขาเหมือนเดิม แม้ว่า Native Son ทำให้เรามองเห็นถึงประเด็นทางด้านสังคมวิทยาอย่างชัดเจน แต่ถึงอย่างไรก็ตาม 2 ใน 3 ประเด็นยังคงเกี่ยวกับสภาพจิตใจของตัวละครเอกในเรื่อง ซึ่งอยู่นอกเหนือจากเรื่องชนชั้น

สังคมหรือปัญหาสีผิว แท้จริงแล้วตัวไรท์เองชอบสร้างประเด็นที่ว่า บิกเกอร์ติดอยู่กับความ
วุ่นวายทางจิตระหว่างโลกของชาวผิวขาวและอัฟริกันอเมริกัน เช่น ตอนหนึ่งที่ว่า

He felt he had no physical existence at all right then; he was something he
hated, the badge of shame which he knew was attached to a black skin. It
was a shadowy region, a No Man's Land, the ground that separated the white
world from the black that he stood upon. He felt naked, transparent...

(Wright. 1940 : 508)

ในเมื่อทรวงศ์ทั้งหมดในเรื่องนี้เป็นเรื่องของบิกเกอร์ ที่อ่านหนังสือไม่ออกเขียนไม่
ได้และพูดจาไม่ชัดถ้อยชัดคำ ไรท์จึงต้องค้นหาวิธีการสื่อสารความคิดและความรู้สึกของ
บิกเกอร์ที่ไม่สามารถแสดงออกมาได้ บางครั้งไรท์ได้อธิบายสิ่งเหล่านั้นออกมาให้ผู้อ่านได้รับ
รู้ หลายครั้งที่เดียวที่เขาแสดงออกมาในรูปสิ่งแวดล้อมของบิกเกอร์ ไม่ว่าจะเป็นการที่เขาคิดว่าถนน
มองดูเขา ความรู้สึกของน้ำฝนและหิมะที่สัมผัสผิวหนัง เลี้ยงของหนูที่วิ่งไปมาตามบาทวิถี
ในความมืด หรือจากความเคลื่อนไหวของบิกเกอร์ที่แสดงออกมาตามอารมณ์โดยไม่ได้รับการ
ปรุงแต่งใดๆ (Margolies. 1968 : 72-73)

บิกเกอร์เป็นคนเริ่มทำการกบฏต่อต้านความอยุติธรรมของระบบชนชั้นคนผิวขาว
จากการที่เกิดในสังคมที่มีคนผิวขาวเป็นศัตรูและไม่แยแ่กับอะไร ทำให้บิกเกอร์กลายเป็น
ตัวแทนของชาวอัฟริกันอเมริกันที่สังคมเกลียดชัง โกรธ และมีอคติ ความรู้สึกของบิกเกอร์
เต็มไปด้วยความรู้สึกเกลียดชัง ความละอาย ความผิดหวัง และความโกรธต่อตัวเองมาก
เป็นอันดับที่หนึ่ง อันดับที่สองก็คือ ความรู้สึกต่อครอบครัว เพื่อนและต่อโลกของคนผิวขาวที่
ทำให้เขาดูเป็นคนประหลาด บิกเกอร์กลายเป็นคนที่ไม่มียาน ไม่มีครอบครัว หรือแม้แต่
เพื่อน หรือจะกล่าวในอีกนัยหนึ่งก็คือ บิกเกอร์ไม่มีความเป็น "คน" ("no man")

บิกเกอร์ไม่มีพ่อ เขามีเพียงความทรงจำเกี่ยวกับพ่อ ซึ่งถูกฆ่าตายจากเหตุการณ์
สีผิวทางตอนใต้ เขาจึงไม่มีพ่อที่เป็นตัวตนที่แท้จริง และไม่มีประเทศที่เป็นของเขาเองจริงๆ
บ้านบิกเกอร์ก็ไม่ได้เป็นบ้านจริงๆ ละแวกบ้านที่อยู่เป็นดินแดนแห่งความเยือกเย็น ขาด
ความอบอุ่น เป็นดินแดนแห่งความยากจน ความขาดแคลน อันล้อมรอบไปด้วยสังคมของ

คนผิวขาวที่กีดกันชาวอัฟริกัน-อเมริกันให้อยู่ภายนอก คนผิวขาวไม่ยอมรับชีวิตของบิกเกอร์ และขังเขาไว้ให้อยู่แต่ในบริเวณนั้น ชีวิตของบิกเกอร์จึงเหมือนฆาตกรที่ถูกจองจำ แม้ว่าเขายังไม่เคยทำการฆาตกรรมใดๆ เลย นอกจากเหตุผลเพียงแค่ว่า เขาเป็นชาวอัฟริกัน-อเมริกัน เท่านั้น เขาจึงถูกส่งไปอยู่ยั้งที่ๆ สกปรกราวกับคุกที่เดียวซึ่งตรงกันข้ามกับโลกของชาวผิวขาวที่เป็นนายอยู่ในฐานะที่เหนือกว่านั้นสมมุติไปด้วยอาหาร ความสะอาดสบายและความเป็นส่วนตัว มันเป็นโลกของผู้คนที่สง่างามและมีอภิสิทธิ์ บิกเกอร์อยากรู้เกี่ยวกับโลกของคนผิวขาวที่เขาไม่อยากจะเชื่อว่าจะมีอยู่จริงๆ เพราะเคยเห็นแต่เพียงในภาพยนตร์เท่านั้น มันเป็นโลกแห่งความฝันที่เต็มไปด้วยสิ่งที่บิกเกอร์ขาดแคลน ดูเหมือนกับเป็นภาพลวงตา ด้วยเหตุที่ว่าบิกเกอร์ไม่เคยได้รับอนุญาตให้เข้าไปในโลกนั้น เขาจึงรู้สึกเป็นศัตรูและเต็มไปด้วยความละอายเพราะคนผิวขาวทำให้เขารู้สึกถึงความไม่เท่าเทียมกัน เขากลัวคนผิวขาวจะฆ่าเขาด้วยเหตุผลเพียงแค่ว่าเขาเป็นอัฟริกัน-อเมริกัน ในที่สุดความรู้สึกของบิกเกอร์จึงเต็มไปด้วยความรุนแรงโดยเฉพาะความรุนแรงต่อสังคมที่ปิดกั้นโอกาสของการที่จะเป็น "คน" ของเขา

ในตอนต้นของเรื่อง ไรท์แสดงให้เห็นถึงการแสดงความรุนแรงของบิกเกอร์จากการฆ่าหนูตัวอ้วนที่ร้ายกาจ ที่คุกคามความเป็นอยู่ของครอบครัวเขา

He kicked the splintered box out of the way and the flat black body of the rat lay exposed, its two long yellow tusks showing distinctly. Bigger took a shoe and pounded the rat's head, crushing it, cursing hysterically :

"You sonofabitch!"

(Wright. 1940 : 450)

บิกเกอร์ตระหนักแก่ใจตนเองดีว่า เขาถูกขังไว้ให้อดทนต่อความยากจนอันน่าเศร้าสลดไม่จบสิ้น รวมทั้งความอับอายและการลั่นหวั่นอันแสนทรมาน เพื่อแสดงให้เห็นถึงการเป็นอัฟริกัน-อเมริกัน เขาจะต้องยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้ให้ได้ และอาจจะต้องยอมรับการกระทำที่รุนแรงแก่ตนเองหรือแก่ใครก็ได้ "He knew that the moment he allowed what

his life meant to enter fully into his consciousness, he would either kill himself or someone else.” (Wright. 1940 : 453)

และเขายังรู้สึกตัวดีว่าเขาไม่มีวันจะหลอกหลวงตัวเองได้เลย เขาบอกกับกัส (Gus) เพื่อนของเขาในตอนต้นเรื่องว่า "Sometimes I feel like something awful's going to happen to me, ..." (Wright. 1940 : 463) และเมื่อกัสบอกบิกเกอร์ให้ปลงต่อชะตากรรมเสียเพราะคนผิวขาวไม่อนุญาตให้ชาวอัฟริกันอเมริกันมีสิทธิที่จะทำอะไรอย่างที่เขาต้องการแน่นอนกัสคิดว่าไม่มีประโยชน์ที่จะไปคิดว่าขาดโอกาส เพราะเรื่องนี้เกิดขึ้นมานานแล้วจนน่าจะทำใจได้ แต่บิกเกอร์คิดว่า เขาไม่สามารถหยุดความคิดของเขาที่ว่าทำไมจึงมีความแตกต่างกันมาก ระหว่างคนผิวขาวและคนอัฟริกันอเมริกัน

"Goddammit, look! We live here and they live there. We Black and they White. They got things and we ain't. They do things and we can't. It's just like living in jail. Half the time I feel like I'm on the outside of the world peeping in through a knot-hole in the fence..."

"Aw, ain't no use feeling that way about it. It don't help none."

(Wright. 1940 : 463)

สำหรับบิกเกอร์แล้ว เขาต้องการที่จะมีโอกาสดีๆ ในการที่จะทำอะไรอย่างที่เขาต้องการบ้าง ชาวอัฟริกันอเมริกันมีงานให้เลือกน้อย แต่คนผิวขาวมีงานไม่จำกัดและมีทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตตามที่ต้องการ บิกเกอร์ซึ่งเป็นชาวอัฟริกันอเมริกันคนหนึ่งก็มักถูกกีดกันการพัฒนิตนเอง เช่นเขาคิดว่า เขาสามารถขับเครื่องบินได้ถ้าเขามีโอกาส

"I could fly a plane if I had a chance," Bigger said.

"if you wasn't black and if you had some money and if they'd let you go to that aviation school, you could fly a plane," Gus said.

For a moment Bigger contemplated all the "ifs" that Gus had mentioned. Then

both boys broke into hard laughter, looking at each other through squinted eyes.

(Wright. 1940 : 460)

กัสเองก็เห็นด้วยกับความคิดของบิกเกอร์ แต่นั่นหมายถึงว่า ถ้าบิกเกอร์ไม่ได้เป็นคนอัฟริกันอเมริกัน ถ้าบิกเกอร์มีเงิน ถ้าคนผิวขาวอนุญาตให้เขาไปเรียนในโรงเรียนฝึกบิน บิกเกอร์ก็จะขับเครื่องบินได้ กัสย้าคำว่า "ถ้า" และเน้นคำว่า "black" "เงิน" และ "ผิวขาว" เพื่อแสดงให้เห็นถึงการกีดกันที่มีต่อชาวอัฟริกันอเมริกัน แสดงให้เห็นว่าคนผิวขาวควบคุมการเงินของอเมริกาและผลประโยชน์ต่างๆ ที่คนอัฟริกันอเมริกันไม่เคยได้รับ ดังนั้นกัสและบิกเกอร์จึงหัวเราะให้กับความเป็นตนเอง (Identity) ของเขาทั้งสอง

การไม่มีเงิน การไม่มีโอกาสที่จะได้ทำงานดีๆ การเผชิญกับความละลายที่มักจะต้องตกเป็นคนนอก (an outsider) ทำให้บิกเกอร์นึกถึงวิธีง่ายๆ ที่จะได้เงินมานั่นก็คือ การก่ออาชญากรรม เช่นตอนที่เขาคิดจะปล้นร้านของบลัม (Blum's store) เขารู้สึกสนุกที่จะทำ แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็ร้อนๆ หนาวๆ เพราะรู้ดีว่าเขาจะปล้นคนผิวขาวไม่ได้ เพราะเป็นการฝ่าฝืนข้อห้ามอย่างรุนแรง เขาไม่สามารถเข้าไปในโลกของคนผิวขาวได้เลยแม้แต่จะไปเพื่อปล้นก็ตาม

They had the feeling that the robbing of Blum's would be a violation of ultimate taboo; it would be a trespassing into territory where the full wrath of an alien white world would be turned loose upon them; in short, it would be a symbolic challenge of the white world's rule over them; a challenge which they yearned to make, but were afraid to.

(Wright. 1940 : 457-458)

แต่ถ้าพวกเขาต้องการจะปล้นชาวอัฟริกันอเมริกันด้วยตัวเองแล้วจะง่ายกว่ามาก เพราะตำรวจผิวขาวไม่เคยแก้ปัญหาอาชญากรรมหรือปัญหาใดๆ ให้กับชาวอัฟริกันอเมริกัน ยกเว้นแต่ถ้าชาวอัฟริกันอเมริกันไปทำร้ายคนผิวขาวเมื่อใด เมื่อนั้นจะถือว่าเป็นเรื่องของตำรวจที่ต้องเข้ามาเกี่ยวข้องทันที "They felt that it was much easier and safer to rob their

own people, for they knew that white policemen never really searched diligently for Negroes who committed crimes against other Negroes." (Wright. 1940 : 457)

ามิส (Amis. 1993 : 14) กล่าวว่า คนผิวขาวในเรื่อง Native Son ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่บิกเกอร์คิดไปเสียทั้งหมด แต่บิกเกอร์ยังคงมีความเกรงกลัวคนผิวขาวอยู่ดีเพราะเขาไม่สามารถตัดสินการกระทำของคนผิวขาวได้ และไม่สามารถตัดสินใจว่าตัวเขาเองควรจะปฏิบัติตัวอย่างไร บิกเกอร์เกลียดสิ่งที่คนผิวขาวปฏิบัติต่อการที่เขาผิวสี เขาถูกทำให้มองว่าผิวสีของตนเองเป็นความผิดที่ไม่ดี เขาเกลียดความผิดในห้องนอนของแม่รี และการตบอดของนางดาลตัน (Mrs. Dalton) เพราะนั่นคือความผิดของศัตรู อย่างไรก็ตามก็ดีเขาชอบความผิดที่ปกป้องเขาจากคนผิวขาวได้เช่น เขาชอบความผิดของชั้นใต้ดินที่ปิดกั้นเขาจากคนผิวขาวที่อยู่ข้างบน ซึ่งข้างล่างนี้มีแต่เพียงคนผิวขาวที่ตายแล้วเท่านั้น แต่ถึงอย่างไรก็ยังถูกรบกวณโดยแมวสีขาวอยู่ดี

บิกเกอร์เป็นคนที่ตกใจง่ายและอ่อนแอ แต่ต้องแสร้งทำตรงกันข้าม ตอนที่บิกเกอร์และเพื่อนของเขาอยู่ในสโมสร ก็กลายเป็นแพะรับบาป (scapegoat) บิกเกอร์เรียกกันว่า คนชั่วลาด ทั้งที่จริงแล้วคนชั่วลาดก็คือ ตัวเขาเอง บิกเกอร์ให้กำลังใจตัวเองแต่ตัวเขาเองไม่ทำ เขาอยู่ในโลกแห่งความฝันโดยพยายามที่จะสร้างการนับถือตนเอง (self-esteem) สำหรับสังคมของคนผิวขาวแล้วบิกเกอร์ไม่มีโอกาสเป็น "คน" เขาจึงพยายามหาวิธีที่จะทำให้เขารู้สึกว่าเขาเป็น "คน" และมีอำนาจ ("big") ไรท์แสดงถึงปมด้อยของตัวละครเอกในเรื่องที่พยายามจะหาสิ่งมาทดแทนจึงให้ชื่อว่า "Bigger" บิกเกอร์พยายามที่จะซ่อนความรู้สึกอับอายและความรู้สึกขาดแคลนเอาไว้ (Amis. 1993 : 15)

อัลเฟรด แอดเลอร์ (Alfred Adler, 1870-1937) นักจิตวิทยาชาวออสเตรียให้แนวคิดเกี่ยวกับปมด้อย (Inferiority Feelings) ไว้ว่า ความปรารถนาจะมีปมเด่นสัมพันธ์อยู่กับความรู้สึกต่ำต้อยและการแสวงหาสิ่งชดเชย คนทุกคนพยายามหาทางชดเชยปมด้อยด้วยการสร้างปมเด่นขึ้นมาเป็นแรงสำคัญที่ทำให้คนประกอบพฤติกรรมต่างๆ หรือสร้างวิถีชีวิตให้เป็นไป (ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2529 : 45)

นอกจากนี้ บิกเกอร์ยังหนีจากความอายและความกลัวด้วยการเข้าไปนั่งในโรงภาพยนตร์ที่ซึ่งเขาสามารถนั่งฝันถึงความงดงามในโลกที่เขาสามารถเป็นผู้กดขี่และอยู่เหนือกว่าผู้อื่นได้ เขาเห็นความสวยงามของสนามกอล์ฟ งานเต้นรำ คนผิวขาวที่มีความสุขและมี

เงินอยู่ทุกฉากในภาพยนตร์เรื่อง "The Gay Woman" และยังเห็นพรรคคอมมิวนิสต์โดยบังเอิญ เขาไม่รู้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์คืออะไรแต่เขาเห็นว่าเป็นคนไม่ดีและเป็นคนขี้ขลาดระเบิดในโรงภาพยนตร์ จากสิ่งเหล่านี้ทำให้บิกเกอร์ตัดสินใจที่จะนำตนเองเข้าไปสู่โลกของคนผิวขาวที่ร่ำรวยและยั่วยวนนั้น อย่างไรก็ตามโลกของคนผิวขาวก็ยิ่งแปลกและน่ากลัวเกินกว่าที่เขาจะไปโดยลำพัง เขาจึงนำปืนกับมีดไปด้วย ไปในฐานะลูกน้อง คนใช้หรือคนขับรถเพราะคนผิวขาวที่เกย์จะทำงานประเภทนี้ เหตุผลที่เขาทำอาจดูติดตัวไปด้วยเนื่องจากมันทำให้เขารู้สึกเท่าเทียมกับคนผิวขาว เมื่อเขาเดินทางไปจนจะถึงบ้านดาลตันเขารู้สึกเกรงกลัวกฎหมาย กลัวจารีตประเพณีที่แบ่งแยกคนออกจากกันเพียงเพราะสีผิวต่างกัน เขารู้ดีว่า คนอัฟริกัน-อเมริกันไม่สามารถไปไหนมาไหนได้ตามต้องการ แต่ขณะเดียวกันแม้แต่แมวก็ยังไปได้ คนอัฟริกัน-อเมริกัน ถูกจำกัดให้อยู่แต่ในบริเวณเล็กๆ ในตอนใต้ของชิคาโก (Chicago) เท่านั้น "Suppose a police saw him wandering in a white neighborhood like this? It would be thought that he was trying to rob or rape somebody." (Wright. 1940 : 486)

ตอนที่บิกเกอร์สมัครงานกับครอบครัวดาลตัน เขาไม่แน่ใจว่าคนผิวขาวจะปฏิบัติตัวอย่างไรกับเขา เขารู้สึกตื่นเต้นที่ได้ยินแจ็ค (Jack) เล่าว่า ผู้หญิงผิวขาวที่ฐานะดีจะชอบผู้ชายอัฟริกัน-อเมริกัน บิกเกอร์ต้องการจะรู้ว่าเป็นความจริงหรือไม่ เพราะเขารู้แต่เพียงว่าคนผิวขาวที่ร่ำรวยจะไม่เข้มงวดกับชาวอัฟริกัน-อเมริกันมากนัก แต่คนผิวขาวที่ยากจนเกลียดชาวอัฟริกัน-อเมริกัน เพราะว่าเขาคิดว่ามาแย่งรายได้ของเขาไป

And rich white people were not so hard on Negroes; it was the poor whites who hated Negroes. They hated Negroes because they didn't have their share of money. His mother always told him that rich white people liked Negroes better than they did poor whites.

(Wright. 1940 : 476)

เขาพยายามที่จะเป็นมนุษย์ที่เป็นที่ยอมรับในสังคม พยายามที่จะทำตนให้เท่าเทียมกัน แต่บางสิ่งบางอย่างที่อยู่ในตัวซึ่งเขาเองก็ไม่เข้าใจนั้นไม่ยอมปล่อยให้เขาเป็นเช่นนั้น คนผิวขาวปฏิบัติตนเช่นนั้นมาตลอดหลายศตวรรษและตอกย้ำกันมาตลอดว่า คนอัฟริกัน-

อเมริกันไม่มีวันจะเก่งได้เหมือนกับพวกเขา คนผิวขาวสามารถแสดงบทรบตาพดของคนที่ผิวสีได้ในท่ามกลางพวกตน แต่บิกเกอร์แสดงบทรบตาพดนั้นด้วยเหตุที่ว่าเป็นตัวของเขาเองที่จะต้องกระทำ การที่เขาตอบเท่า ไหล่ลู่เข้าหากันและก้มหัว เสียริมฝีปากกรวกับสุนัข เกาหัวกรวกับลิงนั้นเขาทำโดยที่ไม่ต้องมีคนบอกแต่เป็นสิ่งที่คนผิวขาวกำหนดให้ทำมาเป็นเวลานานแล้ว เหมือนกับการ "วางยา" ลงไปในทุกอณูจิตของชาวอัฟริกันอเมริกันเลยทีเดียว คนผิวขาวจัดบทรบตาพดให้มานานนับตั้งแต่นำทาสเข้ามาจากอัฟริกาในอดีต และปฏิบัติต่อทาสเหมือนไม่ใช่ "คน" คนผิวขาวไม่ว่าจะเป็นคนจนหรือคนรวย ต่างก็เชื่อและแน่ใจในสภาพอันเลวร้ายต่ำต้อยของชาวอัฟริกันอเมริกันและถือกันว่าเป็นสิ่งไร้ค่าส่วนตัวสำหรับพวกเขาเลย ที่เดียวจากเงื่อนไขทั้งหมดนี้ทำให้ชาวอัฟริกันอเมริกันจำเป็นต้องต่อสู้กับสภาพเช่นนี้ แม้กระทั่งคนดูแลบ้านผิวขาวของนายดาลตันยังพูดกับบิกเกอร์อย่างถืออำนาจเหนือกว่าว่า "Are you the Thomas boy?" (Wright. 1940 : 487) ทั้งๆ ที่บิกเกอร์อายุ 20 ปี ซึ่งก็ไม่ใช่เด็กแล้ว แต่ในโลกของคนผิวขาวนั้น คนอัฟริกันอเมริกันยังเป็น "boy" อยู่เสมอ

บิกเกอร์ไม่ชอบบ้านที่เขาอยู่ เพราะมีความแตกต่างกับบ้านของดาลตันมาก เขาเกลียดทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวเขาไม่ว่าจะเป็นคนที่อยู่ในบ้านเดียวกันหรือแม้แต่ตัวเขาเอง

He smelt food cooking and remembered that one could not smell food cooking in Dalton's home, pots could not be heard ratling all over the house. Each person lived in one room and had a little world of his own. He hated this room and all people in it, including himself...

(Wright. 1940 : 541)

ในขณะที่คนผิวขาวมีห้องเป็นส่วนตัว แต่ชาวอัฟริกันอเมริกันต้องอยู่กันอย่างแออัดยัดเยียดในห้องเดียว ทำให้เด็กๆ ต้องเห็นภาพความสัมพันธ์ทางเพศของผู้ใหญ่โดยไม่เจตนา บิกเกอร์เคยชินกับสภาพเช่นนี้ เพราะเขาอยู่ร่วมกับพี่น้องอีก 5 คนในห้องเพียงหนึ่งห้อง ทั้งๆ ที่มีห้องว่างอีกมากมายบนถนน 53 ที่เขาพบระหว่างหลบหนีตำรวจ

It was familiar; he had seen things like that when he was a little boy sleeping five in a room. Many mornings he had awakened and watched his father and mother. He turned away, thinking : five of 'em sleeping in one room and here's a great big empty building with just me in it.

(Wright. 1940 : 676)

แม้ว่าจะมีห้องพักร้างอีกมากมาย แต่ก็ไม่ได้มีไว้สำหรับชาวอัฟริกันอเมริกัน

...He knew that empty flats were scarce in the Black Belt; whenever his mother wanted to move she had to put in requested long months in advance...The rental agencies had told him that there were not enough houses for Negroes to live in, that the city was condemning houses in which Negroes lived as being too old and too dangerous for habitation.

(Wright. 1940 : 677-678)

คนผิวขาวสอนคนอัฟริกันอเมริกันว่า จะต้องไม่มีความสัมพันธ์กันทางเพศหรือทางสังคม (sexual or social intercourse) ระหว่างผู้ชายอัฟริกันอเมริกันและผู้หญิงผิวขาว ความคิดนี้กลายเป็นส่วนหนึ่งของจิตใจผู้ชายอัฟริกันอเมริกัน เรื่องเพศเป็นจุดเริ่มต้นของปัญหามากมายระหว่างความสัมพันธ์ของคน 2 กลุ่ม เนื่องจากผู้ชายผิวขาวสามารถที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงอัฟริกันอเมริกันได้อย่างมีอิสระ แต่ผู้ชายอัฟริกันอเมริกันจะต้องไม่แตะต้องผู้หญิงผิวขาวเด็ดขาด นี่เป็นกฎของผู้ชายผิวขาว มีผู้ชายอัฟริกันอเมริกันหลายคนทีเดียวที่ถูกฆ่าตายเพียงแค่เขาส่งยิ้มให้ผู้หญิงผิวขาวเท่านั้น ในตอนที่ 3 ของเรื่องชื่อ Fate จะเห็นได้ว่าคณะลูกขุนลงความเห็นว่าบิกเกอร์ซ่มซิ่นแมรี (Mary) ก่อนที่จะฆ่าทั้งๆ ที่ความจริงแล้วบิกเกอร์ไม่ได้ล่วงเกินทางเพศกับแมรี การตายของแมรีเป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นโดยที่บิกเกอร์ไม่ได้คาดการณ์ไว้ล่วงหน้าเลย

กับแจน (Jan Erlone) เพื่อนชายของแมรี บิกเกอร์รู้สึกเกรงกลัวและกังวลใจเหมือนกันในขณะที่จับมือกับแจนหรือตอนที่ถูกอนุญาตให้เรียกชื่อ "แจน" เฉยๆ แทนที่จะเป็น "นาย

เออร์โลน" (Mr. Erlone) เพราะความคิดของบิกเกอร์คนผิวขาวจะไม่ยอมรับว่าคนอัฟริกัน-อเมริกันมีความเท่าเทียมกันอย่างแท้จริง แจนและแมรีเองก็ไม่สามารถเข้ามาอยู่ในโลกของเขาได้และเขาเองก็ไม่สามารถเข้าไปอยู่ในโลกของพวกเขาได้เหมือนกัน

บิกเกอร์ฆ่าแมรีก็เพราะความกลัว กลัวที่จะถูกพบว่าอยู่ในห้องนอนของผู้หญิงผิวขาว เนื่องจากเขาเป็นอัฟริกัน-อเมริกัน ถ้ามีใครมาพบเช่นนั้นเขาก็ไม่มีสิทธิจะอธิบายเหตุผลใดๆ เขาจึงเหมือนกับสัตว์ที่กำลังจวนตรอกต้องป้องกันตัวเอง แต่รุนแรงมากไปจนกระทั่งถึงขนาดกดหมอนปิดหน้าจนแมรีตาย เขากระทำลงไปโดยที่ไม่รู้ตัวว่าตนเองจะทำได้ อาจเรียกการกระทำนี้ว่าเขาทำลงไปโดยสัญชาตญาณ (instinct) ซึ่งความคิดของ Freud ถือว่าสัญชาตญาณเปรียบเสมือนสิ่งเลวร้ายที่ต้องถูกสังคมคอยควบคุมการแสดงออกอยู่ตลอดเวลา (นิภา นิธยาน. 2530 : 63) เราจะเห็นได้ว่าก่อนที่บิกเกอร์จะฆ่าแมรี ความรู้สึกนึกคิดของเขายังถูกควบคุมโดยคนผิวขาว คนผิวขาวทำให้เขารู้สึกถึงความขาดแคลน ความไม่สมบูรณ์รวมถึงความอยากจะทำลายตนเอง แต่หลังจากที่ฆ่าแมรีตายแล้ว บิกเกอร์รู้สึก "big" เขาต้องการจะบอกให้คนผิวขาวทั้งหมดได้รับรู้ว่าเขาฆ่าแมรี เพื่อที่ว่าคนผิวขาวจะได้ร่วมรับรู้สถานการณ์อันเลวร้ายไปกับเขา แต่เขารู้สึกว่ามีความผิดและไม่ต้องการถูกจับ เขาอยากให้คน ผิวขาวรู้ถึงความเจ็บปวดเหมือนที่คนอัฟริกัน-อเมริกันได้รับ

He wished that he had the power to say what he had done without fear of being arrested; he wished that he could be an idea in their minds; that his black face and the image of his smothering Mary and cutting off her head and burning her could hover before their eyes as a terrible picture of reality which they could see and feel and yet not destroy.

(Wright. 1940 : 565)

จากการที่ฆ่าแมรี บิกเกอร์รู้สึกว่าเขาได้ทำลายสัญลักษณ์ที่กดขี่อันเป็นตัวแทนของคนผิวขาวที่ทำให้ชีวิตของเขาเศร้าหมอง การรู้สึกยินดีกับอำนาจและอิสระที่เขาไม่เคยพบมาก่อน เขาได้รู้ในบางสิ่งบางอย่าง ทำบางสิ่งบางอย่างซึ่งคนผิวขาวไม่รู้ (Margolies. 1968 : 76)

บ๊ิกเกอร์กลายเป็นฆาตกรและมีอิสระที่จะเลือกความเป็นตนเอง เขาได้เลือกทำในสิ่งที่มาเติมความเป็น "คน" ของเขาท่ามกลางโลกอันเป็นศัตรูที่ปฏิเสธความเป็นคนและแบ่งแยกบุคลิกภาพของเขาออกเป็นสองส่วน

There was something he knew and something he felt something the world gave him and something he himself had; something spread out in front of him and something spread out in back; and never in all his life, with this black skin of his, had the two worlds, thought and feeling, will and mind, aspiration and satisfaction, been together; never had he felt a sense of wholeness.

(Wright. 1940 : 670)

หลังจากที่บ๊ิกเกอร์ฆ่าแม่และเบซซี่แล้ว เขารู้สึกว่าเขามีโลกส่วนตัวของตนเอง อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน "He had committed murder twice and had created a new world for himself." (Wright. 1940 : 671)

เมื่อเปรียบเทียบกับชนกลุ่มน้อยอื่นๆ แล้วเราจะเห็นว่าชาวอัฟริกันอเมริกัน ถูกกีดกันยิ่งกว่าชนชาติใดๆ โดยเฉพาะเรื่องอาชีพ ส่วนมากอาชีพที่คนอัฟริกันอเมริกันได้ทำก็จะเป็นอาชีพเกี่ยวกับคนที่ตายแล้วหรืออาชีพทำศพนั่นเอง เนื่องจากว่าระหว่างคนผิวขาวและคนอัฟริกันอเมริกันนั้นมีเส้นขีดคั่น ซึ่งแยกทุกสิ่งทุกอย่างออกจากกัน แม้กระทั่งเรื่องความยากจน แม้ว่าคนอัฟริกันอเมริกันจะมีความเป็นอยู่ยากจนกว่าแต่ก็ยังถูกเอารัดเอาเปรียบ

Almost all business in the black belt were owned by Jews, Italians, and Greeks. Most Negroes businesses were funeral parlors; white undertakers refused to bother with dead black bodies. He came to a chain grocery store. Bread sold here for five cents a loaf, but across the "line" where white folks lived, it sold for four. And now, of all times, he could not cross that "line".

(Wright. 1940 : 679)

ชาวอัฟริกัน-อเมริกันทุกคนรู้สึกแปลกแยกเมื่ออยู่ในโลกของคนผิวขาวเหมือนที่ บิ๊กเกอร์รู้สึกตอนที่บิ๊กเกอร์อยู่ในคุก เขารู้สึกว่าเขาไม่ได้อยู่ในสังคมเดียวกันกับคนผิวขาวดูเหมือนว่าเขาอยู่กันคนละโลก "He seemed out of place in a white man's civilization."

(Wright. 1940 : 706)

บิ๊กเกอร์รู้สึกว่าเขายาก่อนที่จะถูกฆ่า เพราะคนผิวขาวที่รู้เรื่องความผิดของเขานั้นได้ฆ่าเขาในใจเสียก่อนแล้ว

To hint that he had committed a sex crime was to pronounce the death sentence; it meant a wiping out of his life even before he was captured; it meant death before death came, for the white men who read those words would at once kill him in their hearts

(Wright. 1940 : 673)

บิ๊กเกอร์ไม่พอใจวิธีการที่คนผิวขาวปฏิบัติต่อเขา เขาคิดว่าคนพวกนั้นไม่มีสิทธิ์จะดูถูกเขา ในความคิดของบิ๊กเกอร์ก็คือว่า ฆ่าเขาเสียดีกว่าที่จะมามอง หรือทำกับเขาอย่างไรก็ได้

It was to save his pride that he had come. He did not want them to make sport of him. If they had killed him that night when they were dragging him down the steps, that would have been a deed born of their strength over him. But he felt they had no right to sit and watch him, to use him for whatever they wanted.

(Wright. 1940 : 705)

ตัวอย่างพฤติกรรมของบิ๊กเกอร์ที่กล่าวมาข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่า ริชาร์ด ไรท์ ผู้เขียนใช้ตัวละครเอกตัวนี้เป็นตัวแทนของคนอัฟริกัน-อเมริกัน ซึ่งไม่ได้รับความเป็นธรรมจากสังคมของคนผิวขาว ผู้เขียนมองว่าความเจ็บปวดของคนผิวดำมาจากปัจจัย 2 อย่าง คือ ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก ปัจจัยภายในคือปมด้อยอันเกิดจากความรู้สึกว่าเชื้อชาติ

ของตนเองต่ำต้อยไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ส่วนปัจจัยภายนอกคือ สิ่งที่สังคมคนผิวขาวปฏิบัติต่อคนออฟริกันอเมริกันนั่นเอง และเนื่องจากการปฏิบัติต่อคนออฟริกันอเมริกันที่เป็นมาในอดีต ทำให้มีอิทธิพลต่อผลทางด้านจิตใจและเกิดผลสะท้อนที่รุนแรง คนผิวขาวบางคนจึงพยายามที่จะเข้าใจคนออฟริกันอเมริกันมากขึ้น ยกตัวอย่างเช่น จากตัวละครใน Native Son คือ แมรี (Mary) ซึ่งเป็นตัวแทนของคนผิวขาวที่อยู่ร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์ และต้องการจะช่วยเหลือคนออฟริกันอเมริกันให้มีชีวิตที่ดีขึ้น แต่อย่างไรก็ดี คนผิวขาวก็รู้จักได้แต่เพียงผิวเผิน เท่านั้น ไม่สามารถที่จะเข้าใจในความรู้สึกของชาวออฟริกันอเมริกันได้อย่างลึกซึ้ง และชาวออฟริกันอเมริกันก็ปฏิเสธความช่วยเหลือ เพราะพวกเขาไม่แน่ใจและคิดว่าคนผิวขาวเข้ามาเยาะเย้ยทำให้เกิดการเข้าใจผิดกันขึ้น การกระทำของแมรีไม่ได้ทำให้เกิดประโยชน์อันใด และยังทำให้บิกเกอร์มีความรู้สึกอึดอัดและไม่พอใจอีกด้วย

นอกจากนี้ ริชาร์ด ไวท์ยังต้องการให้ข้อคิดบางอย่างแก่ผู้อ่าน คือ ประการแรก ต้องการจะบอกกลุ่มคอมมิวนิสต์ (Communists) ว่าคนธรรมดาที่มีความรู้สึกอย่างไร และประการที่สองต้องการให้คนธรรมดาเข้าถึงการการยอมเสียสละประโยชน์ส่วนตัว (self-sacrifice) ของกลุ่มคอมมิวนิสต์ผู้ซึ่งพยายามต่อสู้เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (Kinnamon. 1990 : 211) และผู้อ่านสามารถเห็นตัวแทนของพรรคคอมมิวนิสต์ในเรื่อง Native Son ได้จากแมรี ดาลตัน (Mary Dalton) บุตรสาววัย 23 ปีของมหาเศรษฐีใจบุญในนครชิคาโก แมรีเป็นสาวน้อยหน้าตาสวยงาม ดังที่บิกเกอร์ได้กล่าวไว้ว่า "She looked like a doll in a show window: black eyes, white face, red lips." (Wright. 1940 : 503) แมรีปฏิบัติต่อบิกเกอร์ราวกับเป็นเครื่องทดสอบความคิดเกี่ยวกับการเป็นคนผิวขาวของเธอที่เกี่ยวข้องกับชาวออฟริกันอเมริกันและเพื่อความคิด (ลัทธิ) ของพรรคคอมมิวนิสต์ เธอมีคู่รักเป็นคอมมิวนิสต์ชื่อ แจน เออร์โลน (Jan Erlone) แมรีพยายามจะช่วยชาวออฟริกันอเมริกัน และพยายามที่จะผูกมิตรกับบิกเกอร์ ความมีอิสระและไม่ยอมตกอยู่ในอำนาจใครของแมรีแสดงออกมาเมื่อตอนที่พบกับบิกเกอร์ครั้งแรกโดยถามว่าเป็นสมาชิกของสมาคมใด (a union) หรือไม่ แมรีถามต่อนายดาลตัน (Mr. Dalton) ผู้เป็นบิดาพร้อมทั้งเหน็บแนมนายดาลตันเล็กน้อยที่เป็นนายทุน

"Hello, Bigger," The girl said.

Bigger swallowed. He looked at Mr. Dalton, then felt that he should not have looked.

"Good evening, Mam."

The girl came close to him and stopped just opposite his chair.

"Bigger, do you belong to a union?" she asked.

"Now, Mary!" said Mr. Dalton, frowning.

"Well, Father, he should," the girl said, turning to him, then back to Bigger."

Do you?"

"Mary..." said Mr. Dalton.

"I'm just asking him a question, Father!"

Bigger hesitated. He hated the girl then. Why did she have to do this when he was trying to get a job?

(Wright. 1940 : 493)

แมรีเป็นคนผิวขาวที่ทำให้บิกเกอร์ อดัมรู้สึกลำบากใจมากยิ่งขึ้น เพราะบิกเกอร์ คิดว่าเป็นเพราะผู้หญิงอย่างแมรีนี่เองที่ทำให้เกิดปัญหามากมายสำหรับชาวแอฟริกันอเมริกัน (Margolies. 1968 : 75)

Everything was all right, except that girl. She worried him. She might cause him to lose his job if she kept talking about unions. She was a funny girl, all right. Never in his life had he met anyone like her. She puzzled him. She was rich, but she didn't act like she was rich. She acted like...Well, he didn't know exactly what she did act like. In all of the white women he had met, mostly on jobs and at relief stations, there was always a certain coldness and reserve; they stood their distance and spoke to him from air. But this girl waded right in and hit him between the eyes with her words and way.

(Wright. 1940 : 500)

บิกเกอร์ถูกว่าจ้างให้เป็นคนขับรถ งานชิ้นแรกก็ต้องขับรถไปส่งแม่ที่มหาวิทยาลัย แต่แม่รีบอกให้เปลี่ยนเส้นทางไปอีกที่หนึ่งเพื่อจะไปพบคู่วัก เมื่อพบกันแล้วทั้งคู่พากันมานั่งบนรถทางตอนหน้ากับบิกเกอร์ และถามคำถามอย่างสนิทสนมใกล้ชิด ซึ่งทำให้บิกเกอร์งงและรู้สึกตกใจกลัว (Margolies. 1968 : 75)

"I'm not going to the university," she said at last.

"But you can forget that. I want you to drive me to the Loop..."

..."After all, I'm on your side."

Now, what did that mean? She was on his side. What side was he on?

Did she mean that she like colored people? Well, he had heard that about her whole family. Was she really crazy? How much did her folks know of how she acted? But if she were really crazy, why did Mr. Dalton let him drive her out?

(Wright. 1940 : 505)

แม่รีบอกกับแจนคู่วักของเธอว่า เธอจะออกจากมหาวิทยาลัยในฤดูใบไม้ผลิที่จะถึงนี้ ต้องการจะทำงานกับพวกนิโกร

"No, I want to work among Negroes. That's where people are needed. It seems as though they've been pushed out of everything." ... "I want to do something."

Wright. 1940 : 517)

แม่ต้องการชิมอาหารของชาวอัฟริกัน-อเมริกัน ต้องการที่จะไปสลัมของชาวอัฟริกัน-อเมริกันเพื่อดู "ชีวิต" และผูกมิตรกับชาวอัฟริกัน-อเมริกันซึ่งก็เป็นเพียงความต้องการในระยะเวลาไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น ก่อนที่จะกลับไปเป็นชาวผิวขาวที่เป็นอิสระและเป็นผู้นำเหมือนเดิม บิกเกอร์รู้ว่าชาวอัฟริกัน-อเมริกัน ในความคิดของแม่นั้นไม่ใช่ "มนุษย์" จริงๆ แต่

เป็นความแปลกของความเป็นมนุษย์ แมรีเคยพูดถึงชาวอัฟริกันอเมริกันว่า "Yet they must live like we live. They're human." (Wright. 1940 : 510) สำหรับแมรีความเป็นมนุษย์หมายถึง การมีรถยนต์ มีอาหารดีๆ มีอิสระภาพ มีเงินทองและมีความสุข เธอไม่เคยรู้ถึงชีวิตความเป็นอยู่ของชาวอัฟริกันอเมริกันที่แท้จริงเช่นเดียวกับคนผิวขาวทั้งหลาย เพียงแค่การกินอาหารที่ปรุงโดยชาวอัฟริกันอเมริกันและการพยายามที่จะร้องเพลง "Swing Low, Sweet Chariot." ถือเป็นประสบการณ์ของแมรีเกี่ยวกับชาวอัฟริกันอเมริกัน ซึ่งจริงๆ แล้วเป็นแค่เกมเท่านั้น แม้แต่แมรีเองก็ไม่รู้ว่กำลังเล่นเกมอยู่ หล่อนพยายามจะทำตัวเป็นส่วนหนึ่งของชาวอัฟริกันอเมริกัน แต่ขณะเดียวกันก็เป็นนายหญิงผิวขาวด้วย เช่น ขณะที่บิกเกอร์ แมรี และแจนกำลังกินข้าวกันอยู่ แมรีสั่งบิกเกอร์ให้นำกระเป๋าเดินทางของเธอไปที่สถานีรถไฟในวันรุ่งขึ้น

"... Oh, Bigger, I'm going to detroit at nine in the morning and I want you to take my small trunk down to the station. Tell father and he'll let you make up you time. You better come for the trunk at eight-thirty."

(Wright. 1940 : 516)

จะเห็นได้ว่าการมาไม่ได้เป็นเรื่องปกติธรรมดาสำหรับแมรีเลย ดังที่นางดาลตัน (Mrs.Dalton) บอกตำรวจว่าแมรีกลับบ้าน ด้วยความเมาในคืนที่บิกเกอร์ช่วยไปส่งที่ห้อง

"Mary was drunk last night. I hope nothing's happened to her."

"Oh, what a pity!"

"I went to her room just after she came in...She was too drunk to talk. She was drunk. I tell you.I never thought she'd come home in that condition."

(Wright. 1940 : 561)

แอลกอฮอล์ (Alcohol) ทำให้แมรีไม่ได้ระมัดระวังตัวในสิ่งที่เธอทำลงไป เช่น พิงศีรษะ ลงบนไหล่ของบิกเกอร์ และไปกระตุ้นความรู้สึกทางเพศของบิกเกอร์ที่ถูกเร้าโดยรัม (rum) อยู่แล้ว

She leaned her head on his shoulder.

"You don't mind, do you?"

"I don't mind."

"You know, for three hours you haven't said yes or no."

She doubled up with laughter. He tightened with hate. Again she was looking inside of him and he did not like it. She sat up and dabbed at her eyes with a handkerchief. He kept his eyes straight in front of him and swung the car into the driveway and brought it to a stop. He got out and opened the door. She did not move. Her eyes were closed.

(Wright. 1940 : 520)

ลักษณะนิสัยของแมรี ดาลตัน แสดงถึงความตั้งใจที่ดีของเธอแต่ไม่ได้คำนึงถึงความรู้สึกของบิกเกอร์ ความพยายามจะเป็นมิตรเข้าจู่โจมศักดิ์ศรีและสิทธิส่วนบุคคลของบิกเกอร์ เมื่อแมรีบอกว่าเธอไม่เคยไปบ้านของชาวอัฟริกัน-อเมริกันเลย และไม่เคยรู้ว่าพวกเขาอยู่กันอย่างไรรู้จักยากไปเห็นทำให้บิกเกอร์รู้สึกอับอายและกลัวจนนำไปสู่ความเกลียดชังซึ่งบิกเกอร์ยอมรับตรงจุดนี้กับแมกซ์ (Max) ผู้เป็นทนายความให้เขาในเวลาต่อมา

แมรี ดาลตัน ซึ่งมีบทบาทสำคัญของเรื่องนี้ตกเป็นเหยื่อของการฆาตกรรมโดยบังเอิญซึ่งฆาตกรไม่ได้คาดการณไว้ล่วงหน้าเลย

จากการวิเคราะห์เรื่อง Native Son ข้างต้นจะเห็นได้ว่า ริชาร์ด ไรท์ผู้เขียนต้องการโยงความคิดที่ว่า ชาวอัฟริกัน-อเมริกัน ก็คือสายเลือดของอเมริกันที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา มาตั้งแต่อดีต ถือได้ว่าเป็นชนชาติที่ร่วมก่อตั้งประเทศชาติมา เพราะฉะนั้นจึงควรจะมีสิทธิเท่าเทียมกันในฐานะที่เป็นเจ้าของประเทศเหมือนกัน

ในงานเขียนของชาวอัฟริกันอเมริกันในช่วงปี 1940 ผู้เขียนได้แสดงให้เห็นถึงความไม่พอใจในสภาพของตน นักเขียนหลายคนต่างก็พยายามเน้นประเด็นที่คนผิวขาวปฏิบัติต่อคนอัฟริกันอเมริกัน เพื่อให้เกิดการต่อสู้เพื่อสิทธิของการเป็นพลเมืองและนำไปสู่การเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิมนุษยชนกันมากขึ้น พวกเขาเรียกร้องในสิทธิที่พวกตนควรจะมีพึงได้เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ. 1955 นางโรซ่า พาร์คส์ (Mrs. Rosa Parks) คนงานเย็บผ้าตัดคำสั่งพนักงานขับรถเมล์ที่เมืองมونتโกเมอรี (Montgomery) ที่จะทำให้เธอลุกขึ้นให้คนผิวขาวนั่ง และเธอถูกจับในข้อหาละเมิดกฎการแบ่งแยกผิว เหตุการณ์นี้ทำให้ชาวอัฟริกันอเมริกันในเมืองมونتโกเมอรีประท้วงโดยไม่ขึ้นรถเมล์เป็นเวลาทั้งสิ้น 381 วัน จนกระทั่งในที่สุด สมาคม National Association for the Advancement of Colored People ต้องประกาศยกเลิกกฎนี้ไป (Taylor and others. 1979 : 2289)

หลังจากนั้นอีกหลายสิบปีต่อมา ชาวอัฟริกันอเมริกันได้รับสิทธิมากขึ้นมี การศึกษามากขึ้น ทำให้งานเขียนของนักเขียนชาวอัฟริกันอเมริกันในยุคหลังเปลี่ยนแนวเรื่องจากการเหยียดผิวเป็นเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพี่สาวน้องสาว (sisterhood) เช่น ในนวนิยายเรื่อง The Color Purple (1982) ของอัลลิส วอล์กเกอร์ (Alice Walker) ก็เป็นเรื่องของคนผิวดำด้วยตัวเอง จะเห็นได้ว่าคนอัฟริกันอเมริกัน ไม่มีความเป็นตนของตนเอง (identity) เพราะหารากเหง้าของตนเองไม่พบ มีปัญหาเกิดขึ้นภายในบ้านและปัญหาเกี่ยวกับเพศ ผู้หญิงเริ่มมีบทบาทมากขึ้นและมีการสืบค้นประวัติศาสตร์ เพื่อแสดงให้เห็นว่าชนชาติของตนก็มีวัฒนธรรมเหมือนกัน

บทที่ 4

วิเคราะห์เรื่อง The Color Purple

ความขัดแย้งระหว่างเพศชายและเพศหญิง

อันนำไปสู่การแสวงหาตนเอง

The Color Purple ไม่ใช่นวนิยายอัฟริกันอเมริกันเรื่องแรกที่แสดงให้เห็นถึงจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดกฎหมาย หรือการกดขี่ทางเพศของผู้ชายอัฟริกันอเมริกันที่มีต่อผู้หญิงในนวนิยายเรื่อง Invisible Man ของราล์ฟ เอลลิสัน (Ralph Ellison) และ The Bluest Eye ของโทนี มอร์ริสัน (Toni Morrison) ต่างก็มีความเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดกฎหมาย หรือผิดศีลธรรมด้วยเช่นกัน ในนวนิยายเรื่อง Native Son ของริชาร์ด ไรท์ (Richard Wright) และ The Street ของ แอนน์ เพทรี (Ann Petry) ต่างก็เน้นการกระทำที่รุนแรงของเพศชายต่อเพศหญิง สิ่งที่ทำให้ The Color Purple แตกต่างจากนวนิยายที่กล่าวมาข้างต้นคือ การใช้ ถ้อยคำของตัวละครเอกเชลีเป็นการดำเนินเรื่อง เชลีเล่าเกี่ยวกับประสบการณ์จากมุมมองของเธอผู้เป็นเหยื่อผู้ซึ่งไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง อัลลิส วอล์กเกอร์ (Alice Walker) ไม่ได้กำหนดความรุนแรงของเพศชายที่เกิดขึ้นว่าเป็นเพราะความยากจน หรือเป็นเพราะอคติที่สังคมมีต่อการแบ่งแยกผิว วอล์กเกอร์เน้นการที่ผู้ชายใช้อำนาจทางกายอย่างรุนแรงต่อเพศหญิงไม่ว่าจะอยู่ในชนชั้นหรือมีผิวสีใดก็ตาม (Christain. 1987 : 42-43)

ในนวนิยายเรื่อง The Color Purple นั้นตัวละครได้ถูกนำเสนอผ่านจดหมายถึง พระเจ้าอันเป็นเสียงสะท้อนของเชลีและเนฟทิสสองพี่น้องซึ่งเป็นตัวละครสำคัญในเรื่องที่ถูกพันธนาการโดยตัวละครตัวอื่นเข้ามาด้วย โดยจะเริ่มวิเคราะห์จากตัวละครตัวแรก เป็นต้นไป

1. เชลี เป็นตัวละครที่สำคัญที่สุดในตอนแรกของนวนิยายนั้นเชลีเป็นเด็กผู้หญิงชาวอัฟริกันอเมริกันอาศัยอยู่ที่รัฐจอร์เจีย (Georgia) ระหว่างช่วงต้น ๆ ของศตวรรษที่ 20 เชลี ไม่ได้รับการศึกษาดังนั้นภาษาที่ใช้เขียนจดหมายถึงพระเจ้าจึงเป็นภาษาท้องถิ่นที่ไม่ได้มาตรฐาน (Non-Standard Dialect) จากจดหมายฉบับแรก ๆ จะเห็นได้ว่าเชลีเน้นถึงความรู้สึกและชีวิตประจำวันของผู้คนรอบข้างไม่กี่คน แต่เมื่ออยู่ในช่วงวัยรุ่นและแต่งงานกับอัลเบิร์ต (Albert) แล้ว จดหมายนั้นไม่ลงวันที่หรือไม่มีเหตุการณ์เกี่ยวกับรายละเอียดประจำวันและไม่

เล่าถึงเรื่องราวภายนอกบ้านเลย แม้ว่าเซลีจะบันทึกเวลาที่ผ่านมาไป เช่นว่า "It look him the whole spring, from March to June." (Walker. 1982 : 10) ก็ยังไม่มีวันที่หรือปีที่แน่นอน เหตุการณ์สำคัญๆ ที่เกิด ขึ้น ในช่วงนั้นเซลีไม่ได้นำมากล่าวถึงเลย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทางการเมือง เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ หรือแม้แต่เรื่องความมั่นคงในท้องถิ่น เซลีไม่เคยกล่าวถึงการฟังข่าวจากวิทยุหรือการพูดคุยกับคนอื่นๆ จากส่วนอื่นของประเทศ แม้ว่าตัวเซลีเองจะเห็นว่าพ่ออ่านหนังสือพิมพ์แต่เหมือนกับว่าเธอไม่รู้ว่่าในหนังสือพิมพ์มีอะไรบ้าง (Franklin and Moss. 1988 : 62) จุดหมายของเซลีจะเห็นได้ว่าเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงความเจ็บปวดของเธอที่ต้องพยายามอดทนมาโดยตลอด เป็นการพัฒนาตนเองของเด็กผู้หญิงชาวแอฟริกันอเมริกันทางตอนใต้ที่เติบโตขึ้นมาและจากการถูกข่มเหงเมื่ออายุ 14 ปีและได้กลายเป็นผู้หญิงวัยกลางคนที่มั่นใจในตนเอง และกล้าทำในสิ่งที่ตนเองอยากทำ

เมื่อเริ่มจะเข้าสู่วัยรุ่น เซลีเชื่อว่าพ่อข่มขืนเธอและข่มขืนเธอเรื่อยมาจนมีลูก 2 คน และเชื่อว่าพ่อฆ่าลูกทั้งสองคนนั้นเสีย การเขียนจดหมายถึงพระเจ้านั้นก็เพราะว่าเธอไม่มีใครที่จะช่วยแบ่งเบาความรู้สึกโหดร้ายนี้ได้ แม้กับน้องเนทีเซลีก็ไม่สามารถเล่าให้ฟังได้เพราะเนทีก็ยังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจสิ่งเลวร้ายเหล่านี้ คงมีก็แต่พระเจ้าที่เซลีสามารถเล่าได้อย่างเปิดเผยและสนิทใจเกี่ยวกับขมมนรกที่เธอต้องทนทุกข์ทรมาน ครั้งหนึ่งเซลีเขียนว่า "Maybe you can give me a sign letting me know what is happening to me." (Walker. 1982 : 1) เซลีไม่เข้าใจว่าทำไมสิ่งเหล่านี้จึงต้องเกิดขึ้นกับเธอ เธอไม่ได้บ่นว่ากับพระเจ้าเพียงแต่เธอแปลกใจเท่านั้น สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้เซลีรู้สึกว่่าตนเองไม่มีค่าและหมดความนับถือตนเอง (self-esteem) สังเกตได้ว่าเซลีไม่กล้าแม้แต่จะลงชื่อตนเองท้ายจดหมายถึงพระเจ้า โดยทั่วไปแล้วคนส่วนใหญ่จะภาคภูมิใจที่ได้ลงลายมือชื่อของตนโดยปกติและชื่อของเราเองเป็นคำแรกที่คนเราหัดเขียน แต่สำหรับเซลีค่าของเธอเล็กน้อยเสียจนไม่มีความภาคภูมิใจเลย (Rose. 1991 : 64-65) นี่แสดงให้เห็นว่า เซลีไม่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง (personal identity) และจากเหตุการณ์ต่อๆ มาจะพบว่า เธอไม่ได้ให้ความสำคัญกับชื่อของคนอื่นๆ อีกเพราะเธอมักจะเน้นให้เห็นว่าชื่อของคนไม่มีคุณค่าพอที่จะต้องเอ่ยถึง

จริงๆ แล้วเหตุผลที่เซลีเขียนจดหมายถึงพระเจ้าเป็นเพราะว่า แล้วเซลียากล่าวถึงสิ่งที่เกิดขึ้นให้แม่ฟังแต่พ่อสั่งไว้ว่าไม่ให้บอกใคร "nobody but God." โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับแม่เพราะ "It'd kill your mammy." (Walker. 1982 : 1)

การที่เซลีใช้คำ "titties", "pussy" และ "his thing" เขียนถึงพระเจ้าโดยไม่มีความรู้สึกเขินอายเลยเพราะเธอรู้แต่คำประภาณนี้ เซลีเล่าว่า "First he put his thing up against my hip and sort of wiggle it around. Then he grab hold my titties. Then he put his thing inside my pussy." (Walker. 1982 : 1)

เธอไม่ได้เล่าให้แม่ฟังถึงสิ่งที่พ่อทำเพราะเธอต้องการจะเป็นเด็กดี และเซลีรู้ว่า ถ้ายินยอมปล่อยให้พ่อข่มขืนต่อไป พ่อก็จะไม่ไปรบกวนแม่ซึ่งกำลังไม่สบาย

He was pulling in her arm. She say It too soon, Fonso, I ain't well. Finally he leave her alone.

A week go by, he pulling on her arm again. She say Naw, I ain't gonna.

...He never had a kine word to say to me. Just say You gonna do what you mammy wouldn't.

(Walker. 1982 : 1)

แม่ของเซลีถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับลูกของเธอ เธอตอบว่า "God took it" เธอรักแม่ของเธอเกินกว่าจะบอกความจริงได้ จึงต้องบอกว่า แท้ลูก ความรู้สึกของเซลีที่มีต่อแม่นั้นไม่ใช่เป็นความรู้สึกของเด็กผู้หญิงแต่เป็นความรู้สึกของลูกผู้หญิงด้วยกัน การให้กำเนิดบุตรของเซลีและการเห็นแม่ตายไปต่อหน้าต่อตานั้นผลักดันให้เซลีเป็นผู้ใหญ่ก่อนวัยอันควร เธอเล่าให้พระเจ้าฟังว่า เธอคิดว่าพ่อคือ ฟองโซ (Fonso) เป็นคนเอาลูกไปขาย และเธอก็รู้สึกเบาใจที่เป็นแบบนั้น เพราะการอยู่ร่วมกับฟองโซเปรียบเสมือนการฝันร้ายอันน่าสะพรึงกลัว "He took my other little baby, a boy this time. But I don't think he kill it. I think he sold it to a man an his wife over Monticello." (Walker. 1982 : 4)

เซลีไม่ต้องการให้เนททิได้รับการทารุณกรรมทางเพศจากพ่อเหมือนที่เธอได้รับ เธอหวังว่าพ่อจะหาภรรยาใหม่ได้ในเวลาไม่นานนัก น่าขันที่ว่าเซลีแสดงอาการปกป้องเนททิราวกับลูกในไส้ทั้งที่ทั้งสองคนอยู่ในวัยไล่เลี่ยกัน ถึงแม้ว่าเซลีจะมีลูกแล้วสองคนแต่ลูกก็ไม่ได้อยู่กับเธอ เธอไม่มีโอกาสที่จะเป็นแม่จริง ๆ ยกเว้นกับเนททิ เซลีจึงมีเพียงเนททิเท่านั้นที่เธอเป็นห่วงเป็นกังวล และเซลีขอพระเจ้าให้คุ้มครองเนททิแทนที่จะคุ้มครองตัวเธอเอง

I keep hoping he fine somebody to marry. I see him looking at my little sister. She scared.

But I say I'll take care of you...with God help.

(Walker. 1982 : 4)

มีพ่อม่ายอายุมาก ลูกติด 3 คน มาสนใจเน็ททิ เซลลี่บอกว่าผู้ชายก็เหมือนกับฟองโซและเธอไม่สนับสนุน เซลลี่บอกเน็ททิว่าให้พยายามสนใจการเรียนหนังสือเพื่อที่ว่าทั้งเธอและเน็ททิจะได้ไม่ต้องทำงานหนักจนตายหรือตายเพราะท้องลูกมากเกินไป "I tell Nettie to keep at her books. It be more then a notion taking care of children ain't even yourn. And look what happen to Ma." (Walker. 1982 : 5)

เซลลี่ เน็ททิ และแม่เลี้ยงคนใหม่ต่างก็ต้องการเป็นที่ยอมรับ ต้องการความรักและความเข้าใจมากกว่าวัตถุอื่นใด แต่ไม่มีผู้ชายชาวอเมริกันคนไหนให้ในสิ่งที่ ผู้หญิงต้องการได้นอกจากพระเจ้า ในกรณีของเซลลี่และเน็ททิทั้งคู่ต่างก็มอบความรักให้กันและกัน ดังนั้นความผูกพันของสองพี่น้องนี้จึงเป็นความรักอันลึกซึ้ง เซลลี่ไม่เคยเอ่ยถึงชื่อของแม่เลี้ยงหรือแม้กระทั่งคนที่ตามจับเน็ททิ นี่เป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงการขาดความเชื่อมั่นและขาดวุฒิภาวะของสองคนนี้ เซลลี่รู้ว่าทั้งสองเป็นตัวแทนที่แสดงถึงความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานที่เกิดขึ้น ในหน้า 6 เซลลี่รู้สึกตกใจกลัวผู้ชายเพราะผู้ชายที่เซลลี่เคยพบล้วนแล้วแต่โหดร้าย เซลลี่ไม่กล้าแม้แต่จะมอง ขณะเดียวกันเธอก็กลับมองผู้หญิงเพราะรู้สึกไวใจมากกว่า แม้ว่าแม่ของเธอจะด่าว่าเธอก็ให้อภัยและยังรู้สึกเห็นใจแม่อีกด้วย

I don't even look at mens. That the truth. I look at women, tho, cause I'm not scared of them.

Maybe cause my mama cuss me you think I kept mad at her. But I ain't. I feel sorry for mama.

(Walker. 1982 : 6)

เมื่อเซลีเห็นรูปถ่ายของชัค (Shug) เธอรู้สึกว่ในโลกของเธอเองไม่มีความสวยงาม อยู่เลยและเธอตระหนักว่ชัคเป็น "the most beautiful woman I ever saw." (Walker. 1982 : 7) ซึ่งสวยกว่าแม่ของเธอเสียอีก

เซลีไม่มีอำนาจพอที่จะปฏิเสธการแต่งงานกับคนที่ฟองโซเลือกให้ ฟองโซต้องการที่จะกำจัดเธอเพราะเธอเองเหมือนกับสัตว์ใช้งานแก่ ๆ ที่นายเบือแล้ว "She the oldest anyway. She ought to marry first. She ain't fresh tho,... ." (Walker. 1982 : 9)

ในคืนแต่งงาน เซลีต้องมีเพศสัมพันธ์กับ Mr._____ เธอเขียนอย่างนี้ซึ่งก็หมายถึง อัลเบิร์ต (Albert) สามีของเธอ นั่นเอง แต่ว่าไม่อยากเอ่ยชื่อถึง เพราะความโกรธที่ถูกทำร้าย และด้วยความรังเกียจ เธอเพียงแต่ทำตามหน้าที่ของภรรยาและคิดถึงชัค เธอเฝ้าตลอดเวลา เซลียุ่รู้ว่าเธอและชัคมีผู้ชายคนเดียวกัน สำหรับเธอซึ่งฟองโซบอกว่าชั้เฝ้ากำลังมีผู้ชายคนเดียวกันกับผู้หญิงที่วิเศษอย่างชัค เซลีให้เหตุผลว่การปฏิบัติทางเพศของเธอนั้นจะทำให้ชัคพอใจ และเพราะเธอเองก็อยากจะเป็นอย่างชัคจึงกด Mr._____ตอบ "And then I think bout Shug Avery. I know what he doing to me done to Shug Avery and may be she like it. I put my arm around him." (Walker. 1982 : 13)

เมื่อมีโอกาสได้เข้าไปในเมือง เซลียุ่คิดว่าเธอเห็นลูกสาวของเธอคือโอลิเวีย (Olivia) อยู่กับผู้หญิงอัฟริกันอเมริกันคนหนึ่งซึ่งเป็นภรรยาของท่านสาธุคุณ (the Reverend's wife) เธอดีใจที่พบว่าลูกของเธอยังมีชีวิตอยู่และโชคดีที่ลูกไม่ได้อยู่กับฟองโซ

I seen my baby girl. I knowed it was her. She look just like me and my daddy. Like more us than us is ourself.

...I think she mine. My heart say she mine. But I don't know she mine.

If she mine, her name Olivia.

(Walker. 1982 : 14)

เสมียนผิวขาวชายในร้านเกลียดชาวอัฟริกันอเมริกัน แต่ยังคงการจะขายของ เขาพูดกับภรรยาของสาธุคุณด้วยถ้อยคำที่ไม่สุภาพและเหยียดหยาม "Girl you want that cloth or not? We got other customers sides you." (Walker. 1982 : 15) และยังปฏิบัติต่อเธอราว

กับเธอเป็นผู้หญิงโง่ ๆ คนหนึ่งคือการบังคับให้เธอซื้อด้ายซึ่งเธอไม่ต้องการ แต่ในความคิดของชายผู้นี้ ผู้หญิงผิวดำไม่มีสิทธิ์คิด

You need thread?

She say, Naw Suh.

He say, you can't sew thout thread. He pick up a spool and hold it against the cloth. The look like it bout the right color. Don't you think.

She say, Yessuh

(Walker. 1982 : 15)

เซลีถามภรรยาของสารุคุณว่าใครเป็นพ่อของเด็กผู้หญิงคนที่เธอคิดว่าเป็นโอลิเวียคนนั้น ถึงแม้ว่าเซลีจะได้รับคำตอบแล้วแต่เธอก็ไม่ได้บอกพระเจ้าไว้ในจดหมายว่าเขาคือใคร

Who her daddy, I blurt out. It like at last somebody know.

She say Mr._____ But that ain't my daddy name. Mr._____? I say. Who he?

She look like I ast something none of my bidniss.

The Reverend Mr._____, she say,... .

(Walker. 1982 : 15)

พี่น้องผู้หญิงสองคนของ Mr._____ คือ เคธ (Kate) และ แครี (Carrie) เดินทางมาเยี่ยมเซลีและบอกให้ Mr._____ ซื้อชุดใหม่ให้เซลีบ้าง แต่ Mr._____ ไม่สนใจกลับถามว่าคนอย่างเซลีต้องการชุดใหม่ด้วยหรือ จะเห็นได้ว่า คนที่เป็นสามียังไม่ใส่ใจในเรื่องของภรรยา คนอื่นเสียอีกที่ยังเป็นห่วง ในความคิดของเซลีนั้นรู้สึกว่าเขากำลังมองมายังเธอเหมือนกับมองอะไรที่ต่ำต้อย

Buy Celie some clothes. She say to Mr. _____ .

She need clothes? he ast.

Well look at her.

He look at me. It like he looking at the earth. It need somethin? his eyes say.

(Walker. 1982 : 21)

เมื่อเครพาเซลีไปซื้อเสื้อผ้าชุดใหม่ ดูเหมือนกับเซลีรู้ว่าสีม่วงเกี่ยวข้องกับความสูงส่งมีสง่าราศี เธอจึงเลือกชุดสีม่วง เพราะชักเปรียบได้กับความมีสง่าราศีคือสีม่วงและเธอคิดถึงชัก แต่ในร้านไม่มีชุดสีม่วงเธอจึงเลือกชุดสีน้ำเงินแทน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เธอคิดถึงชักตลอดเวลา

I think what color Shug Avery would wear. She like a queen to me so I say to Kate, Somethin purple, maybe little red in it too. But us look an look and no purple. Plenty red but she say. Naw, he won't want to pay for red. Too happy lookin. We got choice of brown, maroon or navy blue. I say blue.

(Walker. 1982 : 21-22)

เครบอกให้เซลีต่อสู้กับผู้ชายสองคนในบ้านบ้าง คือ Mr._____ผู้เป็นสามีและฮาร์โป (Harpo) ซึ่งเป็นลูกเลี้ยงที่ติดมาจากสามี ซึ่งแน่นอนทีเดียวที่เซลีไม่พร้อมจะทำ

You got to fight them, Celie, she say. I can't do it for you. You got to fight them for yourself.

I don't say nothing. I think bout Nettie, dead. She fight, she run away. What good it do? I don't fight, I stay where I'm told. But I'm alive.

(Walker. 1982 : 22)

จะเห็นได้ว่าใคร ๆ ต่างก็บอกให้เซลีต่อสู้กันทั้งนั้น ดังนั้นเธอจึงค่อย ๆ เริ่มที่จะเรียนรู้ความจริงข้อนี้ แต่อย่างไรก็ดีเซลีก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยอมรับในบทบาทของผู้หญิงชาวอัฟริกัน-อเมริกันคนหนึ่ง ซึ่งเป็นสมบัติของผู้ชายเชื้อชาติเดียวกัน เซลีสู้กับฮาร์โปเพราะ

เธอได้รับการเลี้ยงดูแยกว่าลูกๆ ของเขาเอง เธอเล่าให้พระเจ้าฟังว่าเธอจัดการกับความรู้สึก
ของเธออย่างไรในขณะที่ได้รับการทารุณ เธอคิดเองว่าเธอแข็งแรงและสงบนิ่งราวกับต้นไม้

Harpo ast me, How come you stubborn? He don't ast How come you his
wife? Nobody ast that.

I say, Just born that way, I reckon.

He beat me like he beat the children. Cept he don't never hardly beat
them. He say, Celie, git me the belt. The children be outside the room
peeking through the cracks. It all I can do not to cry. I make myself wood.
I say to myself. Celie, you a tree. That's how come I know trees fear man.

(Walker. 1982 : 23)

สำหรับ Mr._____แล้วเซลีเป็นทาสมากกว่าเป็นภรรยา แต่เธอไม่ได้รู้สึกอะไรเพราะ
เธอต้องการจะรู้เรื่องราวของซัค ทั้งๆ ที่เซลียุ่รู้ว่าสามีของเธอเป็นชู้กับซัค เธอก็ยังยอมรับ
สถานภาพนั้น ขณะเดียวกันเธอไม่เคยถามตัวเธอเองเลยว่าทำไมสามีของเธอจึงไม่เห็นว่าเป็น
มีคุณค่าเหมือนกับที่ซัคมี เพราะตัวเธอเองก็คิดว่าซัคมีคุณค่าขณะที่เธอแทบจะไม่มี เซลียุ่รับรู้
ด้วยว่าสามีของเธอมีเพศสัมพันธ์กับซัคอย่างมากเพราะว่าเขากลับมาบ้านอย่างเหนื่อยอ่อน
แต่บางส่วนเธอรู้สึกดีใจที่ได้มีโอกาสใช้ผู้ชายร่วมกับผู้หญิงที่น่าสนใจอย่างซัค

Mr._____ be gone all night Saturday, all night Sunday and most all day
Monday. Shug Avery in town for the week-end. He stagger in, throw himself
on the bed. He tired. He sad. He weak. He cry. Then he sleep the rest of
the day and all night.

(Walker. 1982 : 27)

ในฐานะของแม่เลี้ยงของเด็กๆ เซลียุ่รู้ว่าจริง ๆ แล้วเธอไม่ได้รักลูกของ Mr._____
เลย แต่เธอยังต้องแสดงว่าเธอรักพวกเขา เพราะเธอต้องการให้สามีของเธอพอใจ เพื่อจะได้มี
เมตตาหรือให้ความสงสารเธอบ้าง

Everybody say how good I is to Mr._____ children. I be good to them.
But I don't feel nothing for them. Patting Harpo back not even like patting a
dog. It more like patting another piece of wood. Not a living tree, but a table, a
chiffrobe. Anyhow, they don't love me neither, no matter how good I is

(Walker. 1982 : 31)

สำหรับเซลีแล้วโซเฟีย (Sofia) ซึ่งเป็นผู้หญิงที่แปลกจากผู้หญิงแอฟริกันอเมริกันที่
เธอเคยพบ เพราะโซเฟียไม่ยอมตกเป็นเบี้ยล่างของสามี ฮาร์โปบอกเซลีว่า เขาจะไม่ทำตาม
อย่างที่โซเฟียต้องการอีกแล้ว แต่เมื่อโซเฟียกลับมาเขาก็ทำตามเหมือนเดิม

Harpo told me, Miss Celie, I'm going on strike.

On what?

I ain't going to work.

And he don't. He come to the field, pull two ears of corn, lets the birds and
weevil eat two hundred. Us don't make nothing much this year.

But now Sofia coming, he always busy. He chop, he hammer, he plow.

He sing and whistle.

...She tell Harpo, Hold the baby, ... He take the baby, give it a kiss,
chuck it under the chin."

(Walker. 1982 : 35-36)

I like Sofia, but she don't act like me at all. If she talking when Harpo
and Mr._____ come in the room, she keep right on. If they ast her where
something at, she say she don't know. Keep talking. ... I think bout
how every time I jump when Mr._____ call me, she look surprise. And like she
pity me.

(Walker. 1982 : 38)

เซลีบอกฮาร์โปให้ตีโซเฟียเพราะเธอต้องการเห็นโซเฟียเจ็บปวดแต่ก็ไม่สำเร็จ
ปรากฏว่า ตัวฮาร์โปเองที่ถูกโซเฟียตีกลับมา

Beat her. I say."

Next time us see Harpo his face a mess of bruises. His lip cut. One
of his eyes shut like a fist. He walk stiff and say his teef ache.

(Walker. 1982 : 38)

วันหนึ่ง Mr._____กลับมาบ้านพร้อมกับชักเพราะว่าชักไม่สบาย แต่ถึงอย่างไรชัก
ยังเป็นคนสวยในสายตาของเซลีอยู่ดี "She look so stylish it like the trees all round the
house draw themself up tall for a better look. Now I see she stumble, tween the two
men." (Walker. 1982 : 47)

เซลีไม่สามารถบอกชักซึ่งกำลังไม่สบายให้เข้ามาในบ้านได้เพราะเธอไม่มีอิสระที่จะ
ทำแบบนั้น เธอไม่มีสิทธิที่จะเสนอความช่วยเหลือแก่ชักได้ เพราะเธอเป็นทาสของ Mr._____
และไม่ได้อยู่ในฐานะเจ้าของบ้านเหมือนภรรยาทั่วไป เธอรู้สึกว่าจะพูดอะไรได้ก็ต่อเมื่อ
Mr._____อนุญาตให้พูดเท่านั้น

Come on in, I want to cry. To shout. Come on in. With God help, Celie
going to make you well. But I don't say nothing. It not my house. Also
I ain't been told nothing.

(Walker. 1982 : 47)

เซลีกับอัลเบิร์ตแต่งงานกันโดยไม่ได้รักกันมาก่อนจึงไม่จำเป็นที่จะต้องดูว่ามีความ
คิดตรงกันหรือไม่ เซลีต้องทำในสิ่งที่อัลเบิร์ตบอกให้ทำและอัลเบิร์ตจะทำในสิ่งที่เขา
อยากทำโดยไม่เกรงใจเธอเลย ซึ่งเซลีได้พยายามอธิบายให้ฮาร์โปฟังว่า อัลเบิร์ตและชักนั้นรัก
กัน จึงทำให้ความสัมพันธ์ดำเนินไปอย่างราบรื่น ไม่เหมือนเธอซึ่งไม่มีความรักต่อกันอัลเบิร์ต
อุ้มเซลีมาเพื่อที่จะได้เอามาเลี้ยงดูลูก และยังได้รับหัวเป็นของแถมอีกด้วย แสดงให้เห็นว่า
เขาไม่ได้ให้เกียรติแก่ภรรยาของเขาเลย

เซลีพูดกับฮาร์ปว่า ไม่ว่าเธอจะทำอะไรก็ดูจะไม่เป็นที่ถูกใจอัลเบิร์ตไปเสียหมด
ทุกอย่าง ฮาร์ปต้องการให้เซลีเป็นอย่างเซลีคือ ทำในสิ่งที่เขาอยากให้ทำเหมือนที่อัลเบิร์ต
สั่งเซลีให้ทำ เซลียังบอกว่าลูกของอัลเบิร์ตเองนั้นจะโดนตีก็ต่อเมื่อลูกไม่ทำอย่างที่อัลเบิร์ตสั่ง
แต่สำหรับเธอทำหรือไม่ทำก็โดนตีอยู่ดี

I want her to do what I say, like you do for Pa.

Oh, Lord, I say.

When Pa tell you to do something, you do it, he say. When he say not
to, you don't. You don't do what he say, he beat you. Sometime beat me anyhow, I
say, whether I do what he say or not.

Mr._____ marry me to take care of his children. I marry him cause my
daddy made me. I don't love Mr._____ and he don't love me.

(Walker. 1982 : 66)

หัวใจของเซลีเริ่มมีชีวิตชีวาอีกครั้งเนื่องจากซักร้องเพลง "Miss Celie's Song" ให้ฟัง
โดยใช้ชื่อของเธอเป็นชื่อเพลงเพราะไม่เคยมีใครทำอะไรที่เป็นพิเศษแบบนี้ให้เธอเป็นเวลา
หลายปีมาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากสามีของเธอเอง

She say my name again. She say this song I'm bout to sing is call
Miss Celie's song. Cause she scratched it out of my head when I was sick.

...First time somebody made something and name it after me.

(Walker. 1982 : 77)

จากเพลงนี้ทำให้เซลีรู้สึกว่าคุณค่าในสายตาของคนบางคนมากกว่าที่
เคยคิด

เซลีไม่เคยมีประสบการณ์ความสุขทางเพศกับสามีของตนเลย เธอเล่าให้ซักรับฟังถึง
ความสัมพันธ์ของเธอกับอัลเบิร์ต ต่อมาภายหลังเธอจึงได้รับรสแห่งความสุขแบบรักร่วมเพศ
กับซักร

He never ast me nothing bout myself. He clam on top of me and fuck and fuck, even when my head bandaged. Nobody ever love me, I say.

She say, I love you, Miss Celie. And then she haul off and kiss me on the mouth.

Um, she say, like she surprise. I kiss her back, say, um, too. Us kiss and kiss till us can't hardly kiss no more. Then us touch each other.

I don't know nothing bout it, I say to Shug

(Walker. 1982 : 117-118)

เซลิ่รู้สึกอิจฉาเกรดี (Grady)สามีใหม่ของชัคเพราะเธอไม่ต้องการแบ่งชัคให้กับ ผู้ชายไร้ค่าแบบนี้ โดยเฉพาะผู้ชายที่เรียกชัคว่า "mama"

I try my best to like Grady, even if he do wear red suspenders and bow ties. Even if he do spend Shug's money like he made it himself. Even if he do try to talk like somebody from the North. Memphis, Tennessee ain't North, even I know that. But one thing I sure nuff can't stand, the way he call Shug Mama.

(Walker. 1982 : 119)

เซลิ่บอกพระเจ้าว่าในที่สุดเธอก็ได้รับจดหมายจากเนทติน้องสาว ซึ่งไม่เพียงแต่ทำให้รู้ว่าเนททิและลูกๆ ของเธอยังมีชีวิตอยู่ แต่ยังได้รู้ว่าพวกเขาทั้งหมดจะกลับมาบ้านก่อนสิ้นปีหน้า เนททิเขียนมาบอกว่า "...I love you, and I am not dead. And Olivia is fine and so is your son. We are all coming home before the end of another year." (Walker. 1982 : 122)

และความสุขรวมทั้งความปลาบปลื้มนี้เพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณเนื่องจากเธอมีชัคร่วมยินดีด้วย ชัคชัคใช้หลายสิ่งหลายประการเกี่ยวกับเนททิ และเซลิ่ก็ตอบจนแทบไม่มีเสียง

Everything bout Nettie she want to know.

I talk so much my voice start to go. Why you want to know so much bout Nettie? I ast.

Cause she the only one you ever love, she say, sides me.

(Walker. 1982 : 123)

เซลีบอกชักว่า นอกจากอัลเบิร์ตจะทำร้ายเซลีทางกายแล้วเขายังเหยียบย่ำจิตใจของเธออีกด้วยด้วยการซ่อนเจตนาของเนททิที่เขียนมาถึงเธอทั้งหมด ทั้งๆ ที่ เขารู้ว่าเนททิมีค่าต่อเธอเพียงใดและเธอต้องการที่จะรู้ข่าวคราวของเนททิว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร เธอเลยกับชักว่า "But how come he do it? I ast. He know Nettie mean everything in the world to me." (Walker. 1982 : 124) และเมื่อเธอพบเจตนาทั้งหมดของเนททิในหีบของอัลเบิร์ตทำให้เธอรู้ว่าในนั้นมีแต่สิ่งที่สำคัญต่ออัลเบิร์ตทั้งสิ้น ไม่ใช่แค่เจตนาของเนททิแต่ยังมีชุดชั้นในของชักด้วย

Everything that mean something to Albert go in his truck. He keep it locked up tight, but shug can git the key.

...Us find a lot of shug's underclothes, some nasty picture postcards, and way down under his tobacco, Nettie's letter. Bunches and bunches of them. Some fat, some thin. Some open, some not.

(Walker. 1982 : 129)

หลังจากเซลีอ่านเจตนาของเนททิแล้ว บุคลิกอันสุภาพอ่อนน้อมของเธอเปลี่ยนไปทันที เธอโกรธอัลเบิร์ตมาก เซลีบอกชักว่า "How I'm gon keep from killing him, I say. ...Naw, I think I feel better if I kill him, I say." (Walker. 1982 : 150-151)

ชักเตือนสติเซลีให้นึกถึงคำสอนของพระเจ้าที่ว่า "Thou Shalt Not Kill." (Walker. 1982 : 150) เซลีจึงเริ่มหันเหความเข้มข้นของเธอไปในทางที่สงบขึ้น เธอบอกชักว่า "Make Albert let me sleep with you from now on, while you here, I say." (Walker. 1982 : 151)

การที่ได้รู้ว่าพ่อของเธอคนที่ทำให้เธอมีลูกถึงสองคนก่อนจะมาอยู่กับอัลเบิร์ตนั้น ไม่ใช่พ่อที่แท้จริงของเธอทำให้เธอสิ้นหวังและตกใจมาก เธอเข้าใจแล้วว่าที่เธอถูกข่มขืนนั้นเพราะเธอเป็นพ่อเลี้ยงนั่นเอง แต่เหนือสิ่งอื่นใดเธอรู้สึกมีความสุข อย่างยิ่งที่ว่าลูกของเธอไม่ได้มีพ่อคนเดียวกับเธออย่างที่เคยเข้าใจมา เธอเขียนจดหมายบอกพระเจ้าว่า "My daddy lynch. My mama crazy. All my little half-brothers and sisters no kin to me. My children not my sister and brother. Pa not Pa. (Walker. 1982 :183)

เซลิรู้สึกว่ตนเองเข้มแข็งพอที่จะเผชิญหน้ากับพ่อของเธอแล้วหลังจากที่ได้รับความรักจากจากการกระทำของอัลเบิร์ต การตัดสินใจของเซลิที่จะไปพบพ่อของเธอเรียกว่า Pa ซึ่งแสดงให้เห็นความเข้มแข็งของเธอเป็นครั้งแรก "For the first time in my life I wanted to see Pa." (Walker. 1982 : 184)

เซลิผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่มีผลกระทบทางด้านจิตใจมากพอจนทำให้แข็ง แกร่ง และนึกย้อนกลับไปในเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นสมัยที่เป็นเด็กไม่ว่าจะเรื่องถูกทุบตีหรือข่มขืน เธอพยายามที่จะยอมรับการทารุณทางด้านร่างกายด้วยการนึกถึงความรักที่ซอว์เรนและความเชื่อในพระเจ้าเป็นเจ้า ขณะนี้วิกฤตการณ์นั้นผ่านพ้นไปแล้ว แต่เธอต้องรู้สึกถึงความเจ็บปวดจากความไม่ยุติธรรมอีกครั้ง ซึ่งนับว่าเป็นครั้งแรกเลยทีเดียวที่เซลิรู้สึกโกรธกับความเจ็บปวดเหลวไหลที่เธอต้องทนทุกข์มาเป็นหลายสิบปี สิ่งสำคัญสำหรับเธอก็คือ ความเจ็บปวดที่ได้รับจากผู้ชาย และตอนนี้เซลิคิดว่าพระเจ้าซึ่งก็เป็นผู้ชายคนหนึ่งได้ทรยศต่อเธอและทำให้เธอกังวลว่าวุ่นใจ ต้องทนทุกข์แสนสาหัส

...he give me a lynched daddy, a crazy mama, a low down dog of a step
pa and a sister I probably won't ever see again. Anyhow, I say, the God I been
praying and writing to is a man. And act just like all the other mens I know.
Trifling, forgetful and lowdown

(Walker. 1982 : 199)

ตลอดทั้งเรื่อง The Color Purple จะเห็นได้ว่า เซลิได้รับความทนทุกข์ทรมานจากผู้ชายซึ่งเธอจะต้องยอมรับสภาพนั้น พระเจ้าในความคิดของเธอนั้นเป็นผู้ชายที่แตกต่างจากคนอื่น เพราะพระเจ้าอยู่บนท้องฟ้าเป็นผู้ชายผิวขาวที่รับฟังเรื่องราวของเธออย่างอดทน แต่

ขณะนี้พระเจ้ากลับเป็นผู้ปล่อยให้เธอต้องทนทุกข์และพระเจ้ายกไม่ได้สนใจต่อคำสวดมนต์
อ่อนหวานของเธอเลย นี่เป็นสิ่งที่เธอโกรธมาก

ในฐานะที่เป็นชาวแอฟริกันอเมริกัน เธอถูกสั่งสอนมาว่า ผู้ชายผิวขาวมีอำนาจ
เหนือกว่าและเธอเชื่อว่าพระเจ้ายกคือคนผิวขาว "He big and old and tall and graybearded and
white." (Walker. 1982 : 201)

เมื่อเธอตัดสินใจที่จะไปเมมฟิส (Memphis) กับชัก เธอบอกอัลเบิร์ตว่าเธอกำลังจะ
จากไป : "You a lowdown dog is what's wrong, I say. It's time to leave you and enter into
the Creation. And your dead body just the welcome mat I need. (Walker. 1982 : 207)

ตอนที่ฟองโซตาย เน็ตทิและเชลีได้รับทรัพย์สินสมบัติเงินทองซึ่งทั้งสองคนพี่น้อง ไม่
เคยนึกมาก่อน และความจริงก็คือทั้งสองคนไม่เคยคิดว่าจะมีสถานที่ใดที่จะให้เรียกได้ว่าเป็นบ้าน
ด้วยความเจียมเนื้อเจียมตัวอันเป็นพื้นฐานเดิมทำให้เชลีไม่เคยคิดถึงการมีบ้าน เพราะตาม
ความเข้าใจของเธอบ้านจะต้องเป็นของผู้ชายเท่านั้น

Oh, Nettie, us have a house! A house big enough for us and our
children, for you husband and Shug.

Now you can come home cause you have a home to come to!

(Walker. 1982 : 253)

ในที่สุดเชลีมีวุฒิภาวะพอที่จะแบ่งแยกความเป็นอยู่ที่ทนทุกข์และโลกภายในตัว
ของเธอที่สมบูรณ์ออกเป็น 2 ส่วนคือ ทางด้านร่างกายและจิตใจ ทางด้านร่างกายเชลีมีอายุ
มากขึ้นและกำลังจะเข้าสู่วัยสูงอายุ แต่ความรู้สึกของเธอกลับตรงกันข้ามคือ ยังมีพลังที่จะ
ต่อสู้และมีความรู้สึกที่สดชื่นอยู่

My body just any woman's body going through the changes of age. Nothing
special here for nobody to love. No honey colored curly hair, no cuteness. Nothing
young and fresh. My heart must be young and fresh though, it feel like it blooming
blood.

(Walker. 1982 : 266)

จะเห็นได้ว่าเซลีพัฒนาจิตใจในหลายๆ ด้าน ยกตัวอย่างเช่น เธอเข้าใจกระบวนการของผู้หญิงที่เข้าสู่วัยสูงอายุ (the process of menopause) และเธอก็รู้สึกทำใจให้สงบได้ เมื่อได้รับโทรเลขว่า เน็ตตีและเด็ก ๆ ตายแล้ว

And I don't believe you dead. How can you be dead if I still feel you? Maybe, like God, you changed into something different that I'll have to speak to in a different way, but you not dead to me Nettie.

(Walker. 1982 : 267)

เซลียอมรับสภาพต่าง ๆ ของเธอทั้งทางด้านสังคมและทางด้านจิตใจ เธอเป็นผู้หญิงสูงอายุชาวแอฟริกัน-อเมริกัน เมื่อเธอกล่าวว่า "I try to teach my heart not to want nothing it can't have." (Walker. 1982 : 274) แสดงให้เห็นถึงว่าเธอพยายามที่จะยอมรับสภาพต่างๆ ที่เกิดขึ้น

จากที่อ่านเรื่องมาโดยตลอดจะพบว่าเซลีพัฒนาวุฒิภาวะของตนอย่างช้า ๆ ไปสู่การเป็นผู้หญิงที่มีความมั่นใจในตนเองสูงและตอนท้ายของเรื่องเซลีสามารถใช้ความเข้มแข็งของตนเองทำให้เธอดำรงชีวิตอยู่ได้เป็นอย่างดีจนกลายเป็นผู้หญิงที่เพียบพร้อม ประสบความสำเร็จ แข็งแกร่งและทันสมัยแห่งศตวรรษที่ 20 เธอสามารถเอาชนะการ กดขี่ทางเพศ และการกดขี่ทางผิวที่บรรพบุรุษเคยได้รับ วอลท์เกอร์ให้ข้อคิดผ่านการพัฒนาตนเองของเซลีว่า บุคคลที่จะพบกับสิ่งเหล่านี้ได้จะต้องมีความสมดุลทั้งทางด้านการถือตนเองเป็นใหญ่ และการรู้ว่าตนเองมีสิทธิ์อย่างไร

2. เน็ตตี เป็นตัวละครที่มีบทบาทในการแสวงหาตนเองด้วยเช่นกันและมีความสำคัญต่อเซลีมากคือ นอกจากเซลีจะเขียนจดหมายถึงพระเจ้าแล้ว เธอยังเขียนจดหมายถึงน้องสาวที่รักของเธอคือ เน็ตตี (Nettie) อีกด้วย ทั้งสองรับรู้ความรักของกันและกันผ่านทางจดหมาย เน็ตตีซึ่งได้รับการปกป้องจากพี่สาวมาโดยตลอดนั้นสามารถพัฒนาความสามารถทางด้านสติปัญญาของเธอ นอกจากนี้เน็ตตียังมีความสวยงามมากกว่าเซลีอีกด้วย เธอสอนเซลีให้เขียนหนังสือ เธอมีแนวโน้มที่จะเป็นครูและต่อมาเธอก็มีอาชีพเป็นครูสอนศาสนา (missionary) โดยไปอยู่กับแซมมวล

(Samuel) และโคริน (Corrine) ผู้ซึ่งเอาลูกทั้งสองของเซลีไปเลี้ยง และที่เหนือสิ่งอื่นใดคือ เซลีนรัก เน็ตตี้ที่สุดในโลก

เน็ตตี้หนีออกจากบ้านพ่อและมาอยู่กับเซลี เธอยังถูกรบกวนโดย Mr. _____ เน็ตตี้ใช้เวลาที่มีสอนหนังสือให้แก่เซลีจนกระทั่ง Mr. _____ ไล่เธอออกจากบ้าน เซลีแนะนำให้เธอไปหาภรรยาของสามีคุณเพราะเขาอาจจะช่วยเหลือเน็ตตี้ได้และทั้งสองสัญญากันว่าเขียนจดหมายถึงกัน ทั้งสองคนพี่น้องใช้จดหมายเป็นสะพานเชื่อมโยงความรู้สึกที่มีต่อกันและกัน เซลีบอกกับเน็ตตี้ว่า

I say, Write.

She say, What?

I say, Write.

She say, Nothing but death can keep me from it.

She never write.

(Walker. 1982 : 19)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าเน็ตตี้ไม่เคยเขียนจดหมายมาหาเซลีเลย ทั้งๆที่สัญญากันว่าอย่างดี ซึ่งความเป็นจริงก็คือเน็ตตี้เขียนจดหมายมาหาเซลีเสมอ แต่ Mr. _____ เอาไปซ่อนไว้

เน็ตตี้เป็นกำลังใจแก่เซลีอย่างมากเพราะเธอคิดว่าการเรียนรู้เป็นบ่อเกิดแห่งความเข้มแข็งของเธอ และเธอพยายามกระตุ้นให้เซลีเข้มแข็งและต่อสู้กับคนในบ้านเพราะแม่กระทั่งเด็กๆ ที่เป็นลูกเลี้ยงก็เหยียบย่ำเซลี โดยพ่อของเด็กๆ ก็ดูดายไม่สนใจที่จะว่ากล่าวตักเตือนเพื่อปกป้องเซลีเลย เน็ตตี้รู้สึกท้อไม่ได้ จึงบอกกับเซลีว่า

Don't let them run over you, Nettie say. You got to let them know who got the upper hand.

They got it, I say.

But she keep on. You got to fight.

You got to fight.

But I don't know how to fight. All I know how to do is to stay alive

(Walker. 1982 : 18)

เนโทที่ไม่กลัวอัลเบิร์ตทั้งๆ ที่อัลเบิร์ตได้พูดไว้ว่าไม่ให้เขียนจดหมายมาหาเชลี แต่เนโทก็ยังเขียนมาส่ม้าเสมอและข้อความตอนต้นในจดหมายฉบับแรกของเธอคือ ให้ เชลี ต่อสู้ "You've got to fight and get away from Albert. He ain't in good." (Walker. 1982 : 131) เธอวางแผนที่จะทำงานสอนศาสนา แม้ว่าเธอจะอายุน้อยเกินไปและพวกผู้ชายผิวขาวที่นิวยอร์คคอยที่จะทำให้ลายกำลังใจในการทำงาน แต่เนโทเชื่อว่าเมื่ออยู่กับพระเจ้าทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีทางเป็นไปได้เสมอ

It is run by white people and they didn't say anything about caring about African, but only about duty. There is already a white woman missionary not far from our village who has lived in Africa for the past twenty years. ...The man at the Society say she is successful because she doesn't "coddle" her, charges. She also speaks their language. He is a whiteman who looks at us as if we cannot possibly be as good with the Africans as this woman is.

My spirits sort of drooped after being at the Society. On every wall there was a picture of a white man. ... Samuel looked a little sad too, but then he perked up and reminded us that there is one big advantage we have. We are not white. We are not Europeans. We are black like the Africans themselves. And that we and the Africans will be working for a common goal : the uplift of black people everywhere

(Walker. 1982 : 142-143)

จะเห็นได้ว่า เนโทรู้สึกภาคภูมิใจในความเป็นอัฟริกัน-อเมริกันและดีใจมากที่รู้ว่าชาวอัฟริกัน-อเมริกันมีความงดงามต่างกับที่เธอคิดได้ เธอรู้สึกยินดีที่ได้รู้ว่าเธอเป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดินที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เธอจินตนาการไว้ ความตื่นตันที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของอัฟริกาแจ่มชัดมาก เธอเล่าไว้ในจดหมายถึงเชลีว่า

Did I mention my first sight of the African coast? Something struck in me, in my soul, Celie, like a large bell, and I just vibrated. Corrine and Samuel felt the same. And we kneeled down right on deck and gave thanks to God for letting us see the land for which our mothers and fathers cried— and lived and died—to see again.

(Walker. 1982 : 149)

เนื้ททิบบรรยายการเดินทางจากดินแดนชายฝั่งทะเลอัฟริกาไปสู่มุมบ้านโอลินกา (Olinka) ที่ซึ่งเธอ โครีน และ แซมมวล กำลังจะไปอยู่ในฐานะครูสอนศาสนา เนื้ททิพบว่าชนเผ่าโอลินกามีความคล้ายคลึงในบางด้านกับชาวอัฟริกันอเมริกัน ยกตัวอย่างเช่น การชอบบาร์บีคิว "Yes, a barbecue. They remind me of folks at home!" (Walker. 1982 : 156)

ที่มุมบ้านโอลินกาเธอให้ความสนใจกับผู้หญิงและงานต่างๆ ที่ผู้หญิงจะต้องทำ เธอเล่าว่าประวัติศาสตร์ของพวกเขาถูกเชื่อมโยงให้เข้ากับความเชื่อถือในการมุงหลังคาบ้านด้วยใบไม้ได้อย่างไร

They pick it and dry it and lay it so it overlaps to make the roof rainproof. This part is women's work. Menfolks drive the stacks for the hut and sometimes help build the walls with mud and rock from the streams. ...The men might hunt up to ten miles around the village, but the stayed close to their huts and fields.

(Walker. 1982 : 156-157)

แก่นเรื่องสำคัญที่ดำเนินมาตลอดเรื่อง The Color Purple คือ บทบาททางเพศ แม้กระทั่งในอัฟริกาความกดดันต่าง ๆ ก็มาจากปัญหานี้เช่นกัน เมื่อชนเผ่าโอลินการู้ว่า เนื้ททิยังไม่ได้แต่งงาน พวกเขาจึงมองว่าเธอต่ำต้อย (a non-person) แคทเธอรีน (Catherine) ผู้หญิงเผ่าโอลินกา บอกเนื้ททิว่า "You are not much, she said. The missionary's drudge." (Walker. 1982 : 162) แม้ว่าจะถูกตัดสินให้เป็นผู้ต้อยกว่าในสังคม เนื้ททิก็ยังมีความพอใจและยังนับถือตนเองอยู่ "I am something. ..., but I don't feel like a drudge." (Walker. 1982 : 162) เธอ

ต้องการทำความเข้าใจและสร้างความเป็นมิตรกับชนเผ่าโอลินกา ดังนั้นเธอจึงนั่งเสียบ เหมือนกับเซลี แต่ต่างกับเซลีตรงที่เนติที่มีสำนึกแห่งความนับถือตนเองอยู่ลึก ๆ เสมอ

ชนเผ่าโอลินกาไม่ต้องการให้ทาชิ (Tashi) ซึ่งเป็นลูกสาวของแคทเธอรินมีความคิดเปิดกว้างออกไป เพราะวันหนึ่งเธอก็จะอยู่ในฐานะภรรยาเท่านั้น แม้ว่าจะเป็นภรรยาของหัวหน้าก็ตาม เนติยังคิดว่าทาชิซึ่งมีความเฉลียวฉลาดสามารถเรียนครูหรือเรียนพยาบาลเพื่อกลับมาช่วยชนเผ่าของตนได้นั้นน่าจะมีโอกาสได้เรียนสูงขึ้นและรู้ว่า ผู้หญิงเองก็มีคุณค่าไม่แพ้ผู้ชาย : "Tashi knows she is learning a way of life she will never live. But I did not say this. The world is changing, I said. It is no longer a world just for boys and men." (Walker. 1982 : 167)

เนติที่ชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชายและการแบ่งเพศในสังคมอัฟริกัน-อเมริกันไม่ได้เกิดขึ้นจากการเหยียดผิว แต่เกิดจากการที่ผู้ชายไม่ยอมรับความสามารถของผู้หญิงและต้องการให้ผู้หญิงเป็นแต่เพียงผู้ตามเท่านั้น เป็นความเชื่อที่สั่งสมมาตั้งแต่อดีตว่า ผู้ชายเท่านั้นที่จะมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง

จาก *The Color Purple* จะเห็นได้ว่า เนติที่ไม่ได้พัฒนาในแง่ของการค้นพบความต้องการของตนที่แท้จริงมากเท่ากับเซลี จดหมายของเธอเล่าถึงความสัมพันธ์ระหว่างชาวอัฟริกัน-อเมริกันและชาวอัฟริกัน นอกจากนี้ยังให้รายละเอียดเกี่ยวกับประวัติศาสตร์อัฟริกันอีกด้วย ดังนั้นเนติจึงเป็นตัวแทนของชาวอัฟริกัน-อเมริกันที่คิดว่า การค้นพบรากเหง้าของบรรพบุรุษนำมาซึ่งความภาคภูมิใจและเอกลักษณ์ของคนอัฟริกัน-อเมริกัน (ethnic identity) ทั้งหมดนี้เป็นจุดท้าทายที่ชี้ให้เห็นถึงการเหยียดผิวและการดูถูกความต่ำต้อยของชาวอัฟริกัน-อเมริกัน อัฟริกันมิใช่ภาพทวีปเหมือนที่คนผิวขาวคิด มันคือดินแดนที่อุดมสมบูรณ์เต็มไปด้วยอารยธรรมและเป็นพื้นที่ที่ทุกคนอยู่อย่างอิสระชน อย่างไรก็ตาม สันติ นามธรรมกล่าวว่า การที่แสวงหารากเหง้าที่สาบสูญพบแล้วหยุดชะงักเพียงแค่นั้นคือความสูญเปล่า อดีตต้องรับใช้ปัจจุบันและชี้แนวทางของอนาคต อย่างน้อยต้องสามารถนำอดีตมาศึกษาเพื่อดัดแปลงปัจจุบันให้ดีขึ้น การค้นพบว่าตัวเองมาจากไหนแค่นั้นไม่เพียงพอ เขาต้องตระหนักอย่างเต็มเปี่ยมด้วยว่า เขากำลังอยู่ตรงไหน และกำลังจะก้าวไปในทิศทางใด (สันติ นามธรรม. 2521 : 113)

3. ชัก (Shug/Lillie Avery) เป็นตัวละครหญิงตัวสุดท้ายที่จะขอก้าวถึงในแง่ของการแสวงหาตนเองและมีอิทธิพลต่อเซลีมากเช่นเดียวกัน ลักษณะสำคัญของชักคือ การมีสิ่งที่น่าประหลาด

ใจ ชื่อของชัคนั้นมาจากคำว่า sugar ที่แปลว่าน้ำตาล บอกให้ผู้อ่านรู้ว่าเธอเป็นที่น่าปรารถนาเพียงไร ทำทางของเธอในรูปถ่ายแสดงว่าเธอมั่นใจในคุณค่าและอาชีพของตัวเองที่เป็นนักร้องเพลงบลูส์ (a blues singer) มั่นใจในความคิดสร้างสรรค์ของตนและเข้าใจในสิทธิของตน

I see her there in furs. Her face rouge. Her hair like somethin' tail.

She grinning with her foot up on somebody's motorcar. Her eyes serious

tho. Sad some.

...She be dress to kill, whirling and laughing.

(Walker. 1982 : 7)

ชัคเป็นตัวแทนของจินตนาการ เป็นเสรีภาพทางจิตวิญญาณและเป็นความเพ้อฝันเหนือธรรมดา ในชีวิตอันแสนเจ็บปวดของเชลี ชัคเป็นมิตรกับเชลีและต่อมา กลายเป็นผู้รักร่วมเพศ สิ่งสำคัญของความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชัคและเชลีคือ การที่ทำให้เชลีภาคภูมิใจในรูปร่างของตนเองและเรียนรู้ที่จะใช้เรือนร่างหาความสุขทางเพศ

ชัคเป็นผู้หญิงที่เต็มไปด้วยชีวิตชีวา ดูเหมือนว่าชีวิตของเธอจะมีแต่ความสุข เป็นส่วนใหญ่เพราะเธอชอบเต้นรำและฮัมเพลง จะเห็นได้ว่า คนตรีคือชีวิตของชาวอัฟริกันอเมริกัน คือความเป็นตนเองของชาวอัฟริกันอเมริกัน คนที่มีดนตรีถือว่าเป็นคนที่สมบูรณ์อย่างไรก็ดี การเป็นนักร้องเพลงบลูส์ของชัคเกิดขึ้นจากความเห็นแก่ตัวของเธอเองและนำไปสู่ความอ้างว้างโดดเดี่ยว ตามความเป็นจริงแล้ว ความรักของชัคที่มีต่ออัลเบิร์ตลดลงเหลือแค่เพียงความต้องการทางด้านร่างกายเท่านั้น เขาทำให้เธอรู้สึกว่าเขาไม่มีค่าถึงสองครั้งด้วยกัน คือการที่ไม่แต่งงานกับเธอตั้งแต่ต้น และหลังจากที่ภรรยาคนแรกคือ แอนนี่ จูเลีย (Annie Julia) ตาย เขาก็แต่งงานกับเชลีชัครู้สึกเสียใจมากที่อัลเบิร์ตทำเช่นนั้นเพราะถึงแม้ว่าเธอจะเป็นผู้หญิงชาวอัฟริกันอเมริกันแต่เธอก็ไม่ต้องการที่จะได้รับการพิพากษาดัดสินจาก ใครหรือผู้ชายคนไหนๆ โดยเฉพาะเรื่องคุณค่าของผู้หญิงนั้น ยิ่งในความคิดของอัลเบิร์ตด้วยแล้ว เขาเห็นว่าผู้หญิงไม่มีค่าเลย

...What happen to the man I love? She quiet a little while. Then she say, I was so surprise when I heard he was going to marry Annie Julia, she say. Too surprise to be hurt. I didn't believe it...

(Walker. 1982 : 126)

I used to go round saying, I don't care who he married to, I'm gonna fuck him.

(Walker. 1982 : 127)

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาค้นคว้าและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าเพื่อวิเคราะห์การแสวงหาตนเองในนวนิยายอัฟริกัน-อเมริกัน เรื่อง Native Son และ The Color Purple อันเนื่องมาจากสาเหตุใหญ่ ๆ 2 ประการคือ

- ความขัดแย้งระหว่างผิว
- ความขัดแย้งระหว่างเพศ

ผู้วิจัยได้รับแนวคิดและข้อมูลที่สะท้อนให้เห็นความขัดแย้งของคนที่อยู่ในสังคมเดียวกันแต่ไม่ได้รับความเท่าเทียมกัน ซึ่งนอกจากจะเป็นความขัดแย้งระหว่าง คนผิวขาวกับคนอัฟริกัน-อเมริกันแล้ว คนอัฟริกัน-อเมริกันด้วยกันเองยังมีความขัดแย้งในเรื่องเพศ คือ เพศชายและเพศหญิง เพราะสังคมถือว่าเพศชายเป็นใหญ่ (sexist society) ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์ถึงการแสวงหาความต้องการของตนเองเพื่อความสุขความสำเร็จในชีวิตและเป็นที่ยอมรับของสังคม ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏดังนี้

1. ความขัดแย้งระหว่างผิว .

จากนวนิยายเรื่อง Native Son จะเห็นได้ว่าตัวละครเอกคือ บิ๊กเกอร์ ธอมัส อยากเป็นคนผิวขาว เพราะเขามีความคิดว่าคนผิวขาวมีโอกาสทำอะไรก็ได้อย่างที่ตนต้องการ แต่การเป็นคนอัฟริกัน-อเมริกันนั้นถูกจำกัดการกระทำ แม้ว่าบางทีอาจจะมีความสามารถเท่าเทียมกันก็ตาม สะท้อนให้เห็นถึงการกีดกันในด้านต่าง ๆ และความไม่เท่าเทียมกันในสังคม เช่น การต้องอาศัยอยู่ในเขตเฉพาะของคนอัฟริกัน-อเมริกัน ที่เรียกว่า ฮาร์เล็ม (Harlem) การเข้าร้านอาหารเฉพาะของชาวอัฟริกัน-อเมริกัน ทั้งๆ ที่คนอัฟริกัน-อเมริกันก็คือคนที่เกิดในแผ่นดินอเมริกา มีสิทธิทางกฎหมายเป็นคนอเมริกันและสามารถดำเนินชีวิตภายใต้ขอบเขตของรัฐธรรมนูญเดียวกัน นี่เป็นสาเหตุที่ทำให้ทำโมริชาร์ด ไวท์ จึงตั้งชื่อนวนิยายของเขาว่า Native Son

นวนิยายอัฟริกัน-อเมริกันในศตวรรษที่ 20 จะเน้นแก่นเรื่องที่คนผิวขาวและคนอัฟริกัน-อเมริกันอยู่ร่วมในสังคมเดียวกัน แต่คนอัฟริกัน-อเมริกันกลับไม่ได้รับความเป็นธรรม (social

injustice) และมีความขัดแย้งเรื่องผิว (racial conflict) สำหรับบิกเกอร์ ทัศนัสนั้นเห็นว่าสังคมของคนผิวขาวเป็นสังคมที่เขาไม่คุ้นเคย นอกจากนี้ความกลัวจากการฆาตกรรมแม่ที่เขายังได้ตั้งใจจะฆ่าดูเหมือนกับจะเล็กน้อย เมื่อเทียบกับความรู้สึกยินดีที่คนโง่และไม่มีความสำคัญในสายตาของคนผิวขาวเช่นเขาจะสามารถฆ่าคนผิวขาวได้

มีผู้ศึกษาค้นคว้าพฤติกรรมของบิกเกอร์ไว้ใน "The Struggle for Life in 'Native Son'"

ว่า

Refusing to accept passively society's definition himself as a non-person, Bigger fights for the right to be and for a reason for being. Discarded as human garbage, Bigger rebels. His consequent actions become the justification for his existence. He kills Mary Dalton because he is "scared and mad," reacting instinctively in the manner he is forced to live his life.

(Ho Lung. 1991 : 0374)

จากการค้นคว้าดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงการที่มนุษย์ถูกกดดันจากสังคมให้กระทำการบางอย่างซึ่งบิกเกอร์ไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าแม่ แต่เพราะเขากลัวว่าถ้ามีใครพบเขาอยู่ในห้องของแม่ เขาจะถูกลงโทษ ในทางตรงกันข้ามหลังจากที่ฆ่าแม่แล้ว เขารู้สึกว่าเป็นอิสระจากความกลัวต่างๆ

In Native Son, Bigger Thomas is disturbed by a constant fear that his evil deeds will lead him to disaster some day. When he accidentally kills Mary Dalton he finally finds freedom from this fear, for her mother, who stands before him as he commits the murder, does not see him. He learns to see the most people as similarly blind, afraid to see the evil in their lives.

(Reed. 1992 : 2817-A)

จริงอยู่ที่ว่า ในปัจจุบันคนผิวขาวได้ให้สิทธิและเสรีภาพต่าง ๆ แก่คนอัฟริกัน-อเมริกันแล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมรับเป็นหมู่พวกเดียวกัน ยังมีการแบ่งแยกสิ่งต่างๆ อยู่เสมอ ทำให้ความรู้สึกเช่นนี้ฝังรากลงไปในสำนึกของชาวอัฟริกัน-อเมริกันทุกคน แม้ว่าจะมีคนผิวขาวบางกลุ่มพยายามที่จะเข้าใจและให้ความช่วยเหลือ แต่อย่างไรก็ดีคนผิวขาวก็ไม่ได้ให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจัง

วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ (William Faulkner) ก็เป็นคนผิวขาวคนหนึ่งที่มีความรู้สึกเห็นใจในสภาพของความทุกข์ยากที่คนอัฟริกัน-อเมริกันประสบ นวนิยายหลายเรื่องของเขามีตัวละครเอกเป็นชาวอัฟริกัน-อเมริกัน หรือมีเลือดผสมของชาวอัฟริกัน-อเมริกัน จากการศึกษานวนิยายเหล่านี้พบว่า ความรู้สึกในการยอมรับคนอัฟริกัน-อเมริกันของฟอล์คเนอร์ที่ปรากฏ ในงานประพันธ์ของเขานั้นเป็นความรู้สึกที่ยอมรับในความเป็นมนุษย์ของคนอัฟริกัน-อเมริกันมากกว่าความต้องการที่จะให้มีความเท่าเทียมกับคนผิวขาว แม้ว่านวนิยายบางเรื่องของเขาจะกล่าวถึงคนผิวขาวที่ต่อสู้เพื่อสิทธิการออกเสียงลงคะแนนของคนอัฟริกัน-อเมริกันจนตัวเองต้องถูกฆ่าตาย ก็ไม่ได้หมายความว่าคนผิวขาวเหล่านั้นจะยอมให้คนอัฟริกัน-อเมริกัน มีความเสมอภาคกับพวกตน ตัวอย่างเช่น คาลวิน เบอร์เด็น คนผิวขาวในเรื่อง *Light in August* (1932) ถูกจอห์น ซาโตริส ฆ่าตายเนื่องจากมิสเตอร์เบอร์เด็นต้องการให้คนอัฟริกัน-อเมริกันลงคะแนนเลือกตั้งสมาชิกสภาเจฟเฟอร์สันส์ หักๆ ที่มีสเตอร์เบอร์เด็นต้องการให้คนอัฟริกัน-อเมริกันมีสิทธิออกเสียงตามกฎหมาย แต่เขาก็ไม่ได้ช่วยเหลือเกื้อกูลด้านความเป็นอยู่ของชาวอัฟริกัน-อเมริกัน เนื่องจากคนอัฟริกัน-อเมริกันยังคงอาศัยอยู่ในกระท่อมเก่าแก่ ผุพังเหมือนเดิมซึ่งจะเห็นได้ว่า มิสเตอร์เบอร์เด็นยินดีให้คนอัฟริกัน-อเมริกันมีความเป็นอยู่เพียงแค่นั้น (ระเบียบ สันตติวงศ์ไชย. 2532 : 90-91)

นอกจากนี้ในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง *To Sir With Love* ซึ่งแต่งโดย เบรทเวท (Bretwett) ยังมีแก่นเรื่องหลักอยู่ที่การพยายามต่อสู้กับการกีดกันคนอัฟริกัน-อเมริกันอันเป็นมนุษย์คนหนึ่งสมควรได้รับการปฏิบัติจากบุคคลอื่นเยี่ยงมนุษย์ในฐานะเท่าเทียมกัน ระหว่างการมีสีผิวที่ต่างออกไปของครูเบรทเวท และเด็กๆ ที่ถูกประทับตราว่าเป็นพวก "เหลือขอ" และออกจะ "เลวร้าย" สิ่งเหมือนกันของทั้งสองก็คือ การเป็น "คนนอก" ในสังคม ความยากจนอันเป็นเหตุนำมาซึ่งความเกะกะเกเรที่ถือว่าเป็นสิ่งไม่ดีไม่งามนั้นก็ไม่ต่างอะไรจากสีผิวที่ดำเข้มจนดูน่า

กลัวหรือนำรังเกียจ มันเป็นเหมือน "สิ่งภายนอก" เท่านั้น แต่สังคมก็มักจะพิพากษาจากสิ่งภายนอกเสมอ ๆ (เทวทัต. 2536 : 40-41) ซึ่งระเบียบ สันตติวงศ์ไชย (ระเบียบ สันตติวงศ์ไชย. 2532 : 184) ได้ศึกษาค้นคว้าจากนวนิยายของฟอล์คเนอร์ถึงเหตุผลประการหนึ่งที่คนผิวขาวไม่ยอมรับคนอัฟริกัน-อเมริกัน คือ ความเชื่อที่ว่าคนอัฟริกัน-อเมริกันเป็นคนบาปถูกพระเจ้าสาปแช่ง ทำให้คนผิวขาวมีอคติต่อคนอัฟริกัน-อเมริกันในทุก ๆ เรื่อง คนอัฟริกัน-อเมริกันเกือบทุกคนต้องเผชิญกับอคติจากสาเหตุนี้ของคนผิวขาว ซึ่งระเบียบได้วิเคราะห์ว่า ตัวละครอัฟริกัน-อเมริกันที่ไม่เป็นที่ยอมรับเช่นนี้ที่เด่นชัด ได้แก่ 1. โจ คริสต์มาส ใน *Light in August* 2. ทาสอัฟริกัน-อเมริกันของโรมัส ชัทเพน 3. หญิงเลือดผสมแม่ของชาร์ลส์ บอน และ 4. ตัวของชาร์ลส์ บอน ใน *Absalom, Absalom!* (1936) โจฮันน่า เบอร์เด็น ภรรยาของนาธานีล ใน *Light in August* และคนอัฟริกัน-อเมริกันอิสระอื่น ๆ ใน *The Unvanquished* (1938) เด็กหญิงอัฟริกัน-อเมริกัน หลานสาวของลูคัสและซามูเอล โบแฮมป์ใน *Go Down, Moses* (1942)

บรูเนอร์กล่าวว่า คนอัฟริกัน-อเมริกันรู้ว่าตนเองแตกต่างจากคนผิวขาวทั้งในด้านผิวพรรณ หน้าตา ท่าทาง ลักษณะเส้นผม แม้แต่เสียงพูด และคนอัฟริกัน-อเมริกัน ก็ยอมรับด้วยว่ามันเป็นตราแสดงปมด้อย สาเหตุที่มีหนุ่มสาวอัฟริกัน-อเมริกันแล้ว ๆ เด็กอัฟริกัน-อเมริกันแล้ว ๆ เกิดขึ้นมากมายนั้นก็เพราะว่า คนอัฟริกัน-อเมริกันรู้สึกแค้นเคืองอย่างรุนแรงในการถูกแบ่งแยกผิว การเป็นคน "เลว" เป็นการระบายความคับข้องใจและความสับสนซึ่งมักจะออกมาขึ้นจากความรู้สึกที่ว่าตนเป็นอัฟริกัน-อเมริกัน (บรูเนอร์. 2516 : 155-156 อ้างอิงมาจาก ระเบียบ สันตติวงศ์ไชย. 2532 : 11)

นอกจากความขัดแย้งระหว่างผิวจะปรากฏในนวนิยายอัฟริกัน-อเมริกันแล้วยังพบว่าในนวนิยายไทยก็ปรากฏเรื่องการเหยียดผิวอยู่บ้างเหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่การแบ่งแยกระหว่าง "ผิวขาวและผิวดำก็ตาม ในเรื่อง *ขอให้รักเรานั้นนิรันดร์* ของประภัสสร เสวิกุล ได้เขียนถึงตัวละครเอกคือตรัยว่า ไปเรียนหนังสือที่ออสเตรเลีย และถูกทำร้ายจากกลุ่มคูลู คลักซ์ แคลน (The Klu Klux Klan) ซึ่งเป็นพวกชาตินิยมและถือผิวอย่างรุนแรงดังเช่นในอเมริกา และคนไทยซึ่งเป็นชาติผิวเหลืองก็ได้สัมผัสกับ "ความรู้สึกว่าคนผิวขาวเหนือกว่า" (Superiority Complex) ด้วยเช่นเดียวกัน (กาญจนา แก้วเทพ. 2538 : 77)

ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่า การแบ่งแยกผิวนั้นไม่ได้เป็นผลดีในการอยู่ร่วมกันเลยเพราะ

ทำให้ไม่สามารถเกิดความเข้าใจอันดีระหว่างเชื้อชาติได้ จึงควรจะมีการรวมตัวกันเพื่อให้มีการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขระหว่างเชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรมและมีสิทธิอย่างเท่าเทียมกัน

2. ความขัดแย้งระหว่างเพศ

ตัวละครเอกหญิงใน *The Color Purple* อย่าง เซลลี เนห์ทิ และซัค ล้วนแล้วแต่เป็นตัวละครที่มีการพัฒนาตน แสวงหาสิ่งที่ตนต้องการ และประสบกับความสำเร็จในชีวิตท้ายที่สุดตัวละครอย่างเซลลีเคยถูกเอารัดเอาเปรียบจากผู้ชายไม่ว่าจะเป็นพ่อ (เลียง) หรือสามี เธอทนรับสภาพนั้นมาโดยตลอด คงจะเหมือนสุภาวชิตรสนหญิงที่กล่าวว่า "เป็นสตรีดีชั่วอยู่ที่ตัว" ซึ่งนัยภาพิธีนี้เป็นการบ่งบอกว่า สตรีนั้นไร้อำนาจในการจะกำหนดดีชั่วให้แก่ตนเอง ผู้มีอำนาจซึ่งเป็นชายชี้ดีชั่วให้แก่วิตผู้หญิงก็คือ ผู้ชายที่อยู่ในฐานะที่ใกล้ชิดที่สุดคือสามี บรรดาสตรีทั้งหลายที่เป็นภรรยาจึงพยายามทำทุกอย่างที่จะทำให้เป็นที่พึงพอใจของ "สามีเจ้านาย" (กาญจนา แก้วเทพ. 2537 : 143-144)

จากวรรณกรรมและความเป็นจริงที่ปรากฏ ดูเหมือนเป็นเรื่องบังเอิญที่เกือบทุกสังคมในโลกเป็นสังคมที่มีชายเป็นใหญ่ นักสังคมวิทยาและนักมานุษยวิทยากล่าวว่า ไม่มีสังคมใดในโลกที่ไม่กำหนดความแตกต่างระหว่างหญิงกับชาย แต่ความแตกต่างดังกล่าวเห็นความ "เหนือกว่า" ของชายเนื่องมาจากแบบแผนการดำเนินชีวิตตั้งแต่โบราณ เป็นชีวิตที่ต้องการความแข็งแรงของร่างกายเพื่อความอยู่รอด เพื่อสิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตและสภาพร่างกายของหญิงโดยธรรมชาติเอื้ออำนวยให้หญิงกลายเป็นผู้ที่มีบทบาทเป็นรองชาย ชายจึงสามารถสร้างกฎเกณฑ์ จารีตประเพณี วัฒนธรรม หรือวิธีการดำเนินชีวิตให้เป็นประโยชน์ต่อชายมากที่สุด จนทำให้กลายเป็นทัศนคติสืบเนื่องกันตลอดมาว่า บทบาทและสถานภาพของสตรีไม่เท่าเทียมชาย และการแสดงความเหนือชั้นกว่าของเพศชายก็คือการข่มเหงทารุณเพศหญิงโดยไม่มีการตอบโต้ ซึ่งวรรณคดี ชัยชาญกุลกล่าวว่า ไม่ใช่เพราะความผิดปกตินิโครจิตใจ แต่เป็นเพราะความภาคภูมิใจในความเป็นชายที่คิดว่า ตนเป็นผู้เหนือกว่าในทุกด้าน (วรรณคดี ชัยชาญกุล. 2536 : 91-92) สำหรับทฤษฎีของเดนนิส โอรูค (Dennis O'Rourke) นักสร้างภาพยนตร์สารคดีชาวออสเตรเลีย กลับมองว่า การกระทำของเพศชายต่อเพศหญิงนั้นมีรากฐานมาจากความรู้สึกชิงชังสตรีเพศ (Misogyny) และความรู้สึกเกลียดชังมนุษย์คนอื่นที่แฝงเร้นอยู่ในจิตใจของผู้ชาย ความชิงชังนี้

ผลักดันให้เขาให้อ่านาจุรุกรานต่อร่างกายและจิตใจของผู้หญิง (กาญจนา แก้วเทพ. 2537 : 124)

ในสังคมที่ชายเป็นใหญ่ โดยทั่วไปผู้หญิงจะถูกกำหนดบทบาทให้เป็นผู้ตาม ความสำเร็จของผู้หญิงคนหนึ่งคือ การทำหน้าที่เป็นผู้หนุนเสริมผู้ชายให้ดีที่สุด ไม่ว่าจะเป็นลูกสาว เป็นเมียหรือเป็นแม่ให้ "เขา" ความเก่งกาจของผู้หญิงถูกทำให้ปรากฏออกมาในลักษณะของ ความสามารถในการใช้ความเป็นเพศหญิงของตน ในรูปของความสวย ความอ่อนโยน ความมีเสน่ห์และความคล่องแคล่วเชี่ยวชาญในการให้บริการรับใช้รวมทั้งการสนองความต้องการทางเพศ หรือการใช้ "ความสามารถ" เหล่านี้มาหลอกล่อยั่วยวนให้ชายหลงใหล เพื่อเอาชนะมนุษย์ผู้อื่นผ่านทางผู้ชายที่ตนใฝ่慕หรือผูกมัดควบคุมได้ (กวิน ชุตินา. ม.ป.ป : 107)

อย่างไรก็ดี มีการตื่นตัวเพื่อต่อสู้และเรียกร้องสิทธิสตรีผ่านวรรณกรรมในยุคศตวรรษที่ 19 ระยะต้น ๆ ซึ่งนักเขียนหญิงได้กำหนดให้ผู้หญิงเป็นตัวละครที่มีคุณค่า

For women writers in the nineteenth century, duplicity was the one royal road to artistic triumph, whether in England or America. As a consequence, the greatest women writers are usually the most profoundly and excitingly duplicitous. Pride and Prejudice, for example, depicts a society based on class and custom, vanity and stupidity, asks us to respect it, and centers on the understanding that in order to catch a desirable man one must not chase him. Like wise, The Mill on the Floss cannot permit itself to say that a heroine as passionate and intelligent as her author deserves to survive or that the old fashioned country life over which George Eliot expends so much nostalgia is essentially evil and its morality wicked. Yet where does the novel's intense power come from, if not the unspoken pressure of precisely these ideas within it?

(Ostriker. 1987 :41 ; อ้างอิงจากวรรณคดี ชัยชาญกุล. 2536 : 93)

บทวิจารณ์ของบุญรักษ์ บุญญะเขตมาลาเกี่ยวกับภาพยนตร์เรื่อง *Thelma & Louise* ได้กล่าวถึงการเติบโตของเธลมาหลังจากการถูกเอารัดเอาเปรียบครั้งแล้วครั้งเล่าจากผู้ชาย คือนอกจากการประกาศอิสรภาพจากสามีทางโทรศัพท์ด้วยความมั่นใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนแล้ว เธอยังกลายเป็น "ผู้กระทำ" บ้างด้วยการออกปล้น ครั้นเมื่อเจอตำรวจ เธอก็ควักปืนออกมาฆ่าเขาเสียจนตัวลั่น แล้วก็มองการหนีตำรวจของตนแบบซ้ำ ๆ "ฉันอยากจะเดินทางมานานแล้ว เพียงแต่ฉันไม่เคยมีโอกาสนั่นเอง" (บุญรักษ์ บุญญะเขตมาลา. ม.ป.ป. : 95) ซึ่งเมื่อเปรียบกับเชลีในเรื่อง *The Color Purple* แล้วจะพบว่า เชลิก็ได้ประกาศอิสรภาพจากอัลเบิร์ตโดยการไปอยู่ที่เมมฟิสกับซัค เชลีเห็นแล้วว่าการเดินทางไปสู่เสรีภาพที่แท้จริงจะต้องเริ่มต้นจากผู้ชายในโลกนี้ โดยมีซัคเป็นผู้สนับสนุน เพราะตัวของซัคเองเป็นตัวละครที่ปฏิบัติ "ความเป็นหญิง" เลยทีเดียว ซัคพอใจจะทำในทุกสิ่งที่เขาอยากจะทำ ไม่ว่าจะเป็นการมีสามีหลายคนหรือมีเพศสัมพันธ์กับเชลี เอ.ริช (A.Rich) ผู้เขียนหนังสือชื่อ *Of Women Born* ตั้งข้อสังเกตเอาไว้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างหญิงต่อหญิงมักจะเป็นสิ่งต้องห้ามในสังคมตะวันตกและการต้องห้ามนั้น มิใช่เป็นแต่เฉพาะเรื่องเพศสัมพันธ์เท่านั้น (การเป็นรักร่วมเพศแบบเลสเบี้ยน) แต่ในท่ามกลางหมู่ผู้หญิงมักจะมีข้อห้าม (แบบแฝงเร้น) ที่จะไม่ให้ผู้หญิงเป็นสหายร่วมตาย เป็นกัลยาณมิตร เป็นผู้ร่วมสร้างสรรค์หรือเป็นผู้สร้างแรงบันดาลใจให้แก่กันและกัน รวากับสังคมที่ถืออำนาจชายเป็นใหญ่จะรู้ตัวล่วงหน้าว่า ถ้าผู้หญิงละเมิดข้อห้ามเหล่านี้เมื่อไหร่ บัลลังก์ของผู้ชายจะต้องสั่นสะเทือนแน่นอน (กาญจนา แก้วเทพ. 2537 : 44) เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ของสองสาวพี่น้อง เนห์ทิกกับเชลีที่อัลเบิร์ตพยายามกีดกัน และความรักของเชลีกับซัคที่ทำให้เกิดพลังในการต่อสู้ขึ้นมา

ในภาพยนตร์ไทย ตัวละครเอกก็เริ่มจะมีความแข็งแกร่งมากกว่าในอดีต ยกตัวอย่างเช่น การเริ่มเป็นฝ่ายไล่ล่าผู้ชายบ้าง แทนที่จะถูกตามล่าอย่างที่เคยเป็นมา ผู้หญิงอย่าง "พรพรรณ" ใน *หย่าเพราะมีชู้* เริ่มมีชีวิตอยู่ด้วยตนเองและศักดิ์ศรีของตนมากกว่ายอมทนก้มหน้ารับกรรมจากการกระทำที่ไม่ยุติธรรมดั้งเดิมคือ พรหมจารี (กาญจนา แก้วเทพ. ม.ป.ป. : 33-34)

บทภาพยนตร์เรื่อง *วิถีคนกล้า* ของวัชรี เผ่าเหลืองทอง แสดงให้เห็นบทบาทของตัวละครเอกชื่อ จ่อปา ที่มีความแข็งแรง ล้ำสัตว์เก่ง ก้าวร้าว แต่ไม่มีความรับผิดชอบ จ่อปาเห็นผู้หญิงเป็นเพียงเครื่องสนองความต้องการทางเพศ เป็นแหล่งผลิตลูก (ชาย) และทำมาหากินเลี้ยงดูสามี จ่อปาเป็นตัวแทนของฝ่ายที่นิยมความรุนแรง และเป็นสัญลักษณ์ของผู้ชายขนานแท้

และดั้งเดิม (นิศา บุญนากานต์. ม.ป.ป. : 174) ในตอนจบของภาพยนตร์ดังกล่าวทำให้เราตระหนักดีว่า วิถีคนกล้าที่แท้จริงมิใช่การอยู่เหนือผู้หญิง แต่เป็นการอยู่ร่วมกัน ระหว่างหญิงกับชายอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน และ จากภาพยนตร์เรื่อง คือฉัน ที่ดัดแปลงจากนวนิยายเรื่อง ลำเนาป่า ของ ศิเรมอร อุณหภู ได้สร้างภาพผู้หญิงอีกแบบหนึ่งขึ้นมาคือ ลำเนา เธอมีความคิดเหมือนกับเนื้ที่ตรงที่อุทิศตนให้กับการทำงานมีความสามารถในการเลือก ยืนด้านกระแสดำเนินในสังคม เลือกที่จะอยู่ในที่ที่ตนเองพอใจและทำงานที่ตนรัก ถ้าจะให้เลือกระหว่างความรัก (ภายใต้เงื่อนไขของสังคม) กับการทำงาน ลำเนาจะเลือกอย่างหลัง แต่ต่างกันตรงที่ลำเนาปฏิเสธที่จะยอมจำนนต่อบทบาทการเป็นเมียภายใต้ตราประทับที่ชื่อแต่งงาน และที่สำคัญที่สุด ลำเนาเป็นนางเอกที่ไม่บูชาพรหมจารีร์ และเป็นฝ่ายที่เดินทางมาแสวงหาความสุขจากชายที่ตนรักและจากไปเมื่อตนเองพอใจ หรือจากเรื่อง ส.อ.ว. ห้อง 2 รุ่น 44 สะท้อนให้เห็นภาพของผู้หญิงที่ตกอยู่ในสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ ร่ายงต้องถูกกระทำทั้งในระดับที่เบาจนถึงระดับที่รุนแรงที่สุด และเธอก็ได้ตอบโต้กลับในลักษณะและด้วยน้ำหนักที่แตกต่างกันออกไป เช่น เมื่อเธอถูกพวกผู้ชายพูดหยอกล้อ เธอก็ใช้วิธีขบถจนจนผู้ชายกลุ่มดังกล่าวตกลงไปในน้ำ นอกจากนี้ยังมีตัวละครอีกตัวหนึ่งที่มีความสำคัญเพราะเป็นครูสอน ร่ายงและเพื่อนตอนเรียนชั้นมัธยม ในงานชุมนุมเลี้ยงรุ่นของเหล่าลูกศิษย์ครั้งหนึ่ง ครูได้กล่าวว่า "ในการดำเนินชีวิตส่วนตัว ผู้หญิงต้องรอบคอบกว่าผู้ชาย ขอให้พวกเธอสามารถหลีกเลี่ยงจากความเจ็บปวดที่ผู้หญิงต้องเผชิญ ได้รับเกียรติอย่างที่คุณผู้หญิงพึงได้รับ (กฤษณา เกิดดี. ม.ป.ป. : 185-190)

ซึ่งประเด็นที่สำคัญก็คือ เพศหญิงเองนั้นมีความตระหนักและมีความตื่นตัวที่จะยอมรับโอกาสและศักยภาพในตนเองมาน้อยเพียงใด ดังที่นักเขียนเพื่อเรียกร้องสิทธิสตรีชาวฝรั่งเศสที่มีชื่อเสียง ได้กล่าวว่า

"What is certain is that hitherto woman's possibilities have been suppressed and lost to humanity, and that is high time she be permitted to take her chances in her own interest and in the interest of all."

(Beauvoir. 1953 : 675 ; อ้างอิงมาจากวรรณคดี ชัยชาญกุล. 2536 : 97)

ดังนั้นจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า เซลี เนืททิและชักได้เรียนรู้ที่จะพัฒนาตนเอง มีศักยภาพในตนเอง และรู้จักตนเองจนในที่สุดได้พบกับความสำเร็จในชีวิต ซึ่งเป็นกฎธรรมชาติที่ว่าในความสัมพันธ์ที่ดีของมนุษย์นั้นย่อมต้องการความเอาใจใส่ การเปิดเผย และความจริงใจจากกันและกันนั่นเอง

ข้อเสนอแนะ :

1. ควรมีการศึกษาความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติในนวนิยายของนักเขียนอเมริกันเชื้อสายอินบ้ำง
2. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการต่อสู้เพื่อสิทธิสตรี จากนวนิยายในช่วงปลายศตวรรษที่ 20
3. ควรมีการศึกษาเรื่องการกดขี่ทางเพศของชนผิวขาวด้วยกันว่ามีสภาพที่คล้ายกันหรือแตกต่างจากนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้อย่างไร
4. ควรมีการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องที่เป็นเพศหญิงที่ทำให้เกิดการพัฒนาการแสวงหาตนเองที่แท้จริงในนวนิยายของนักเขียนหลากหลายเชื้อชาติ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กวิน ชุตินา. "La Femme Nikita : ผู้หญิงแกร่งในโลกแห่งความรุนแรง," ใน วิจารณ์หนังทัศนะใหม่. บรรณาธิการโดย มยุรี ดำรงค์เชื้อ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เจนเดอร์เพรส, ม.ป.ป.
- กอบกุล อิงคุทานนท์. วิจารณ์วรรณกรรมไทย-เทศ (1) : จาก "ตลิ่งสูงซุงหนัก" ถึงวิญญาณญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แสงหา, 2533.
- กฤษฎา เกิดดี. "ส.อ.ว. ห้อง 2 รุ่น 44 : อีกบทหนึ่งแห่งการต่อสู้," ใน วิจารณ์หนังทัศนะใหม่. บรรณาธิการโดย มยุรี ดำรงค์เชื้อ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เจนเดอร์เพรส, ม.ป.ป.
- กาญจนา แก้วเทพ. "บทนำ : ความเป็นหนังและความเป็นหญิง," ใน วิจารณ์หนังทัศนะใหม่. บรรณาธิการโดย มยุรี ดำรงค์เชื้อ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เจนเดอร์เพรส, ม.ป.ป.
- กาญจนา แก้วเทพ. "ละคร," มติชนสุดสัปดาห์. 751 : 77 ; มกราคม, 2536.
- กาญจนา แก้วเทพ. วิจารณ์หนังทัศนะใหม่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เจนเดอร์เพรส, 2537.
- โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. ประวัติศาสตร์อเมริกา กรุงเทพฯ : แพร่วิทยา, 2518.
- คัลลิโอ เดวิด พี. ระบบการเมืองอเมริกา แปลโดย สุจิต บุญบงการ. กรุงเทพฯ : สมาคมสังคมศาสตร์, 2513.
- ชาลวียุทธ์ เกษตรศิริ. "สาระจดหมายจากผู้อ่าน," โลกหนังสือ. 2 : 138-139 ; พฤศจิกายน 2521.
- ฉันทนา ไชยชิต. งานเขียนขึ้นเอกในวรรณคดีอเมริกัน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- เทวทัต (นามแฝง). "วิจารณ์วรรณกรรม," ใน เพื่อนหนังสือ. 21 : 39-42 ; มกราคม, 2536.
- นิภา นิธยาน. การปรับตัวและบุคลิกภาพ : จิตวิทยาเพื่อการศึกษาและชีวิต. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2530.
- นิตา บุรณากานต์. "วิถีคนกล้า : วิถีของความรุนแรงและความเหลื่อมล้ำทางเพศ," ใน วิจารณ์หนังทัศนะใหม่. บรรณาธิการโดย มยุรี ดำรงค์เชื้อ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เจนเดอร์เพรส, ม.ป.ป.
- บุญรักษ์ บุญณะเขตมอลา. "Thelma & Louise : ถนนสู่เสรีภาพ," ใน วิจารณ์หนังทัศนะใหม่. บรรณาธิการโดย มยุรี ดำรงค์เชื้อ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เจนเดอร์เพรส, ม.ป.ป.

พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยาอังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป, 2532.

ระเบียบ สันตติวงศ์ไชย. คนอเมริกันผิวดำในนวนิยายของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.

วรรณคดี ชัยชาญกุล. ความสำเร็จและความล้มเหลวของตัวละครเอกหญิงในนวนิยายเรื่อง Middlemarch และ The Portrait of a Lady. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. ถ่ายสำเนา

ศรีเรือน แก้วกังวาล. อ่านคน อ่านวรรณกรรม. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2529.

สันติ นามธรรม. "วิจารณ์หนังสือ," โลกหนังสือ 3 : 108-113 ; ธันวาคม, 2521.

แสงชัย สุนทรวัฒน์. "เปิดก้นอเมริกัน วิสัยนาอเมริกันชน : หัวอกอเมริกันดำ. ไทยรัฐ. 9 มิถุนายน 2535. หน้า 2.

อรพินท์ พงษ์ภักดี. ประวัติศาสตร์อเมริกา 1-2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2522.

อัครมนี วรรณประไพ. เลือดสีม่วง. แปลจาก The Color Purple ของ อัลลิส วอล์กเกอร์. กรุงเทพฯ : หนีงจิ้น, 2529.

Adams, Brenda Bryne. "Patterns of Healing and Wholeness in Characterization of Woman by Selected Black Women Writers," In Dissertation Abstracts International V.50 p. 3584-A. Ball State University, 1989.

Amis, Lola M.L.A. Cliff Notes on Wright's Native Son. Nebraska : Cliffs Notes, Inc., 1993.

Allan, Tuzyline J. "Feminist and Womanist Aesthetics : A Comparative Study," In Dissertation Abstracts International V.51 p. 3403-A. State University of New York at Stony Brook, 1990.

Babb,-Valerie. "The Color Purple : writing to undo what writing had done." Phylon 47(2) : 107-116 ; June, 1986.

Barry, Michael Gordon. "Recovering Meaning from the Irony of History : American Political Fiction in Transition (Steinbeck, Wright, Warren, Trilling)," In Dissertation Abstracts International V.50. p. 3949-A. State University of New York at Buffalo, 1989.

- Benson, Lou. Images, Heroes and Self-Perceptions - The Struggle for Identity from Mask-Wearing to Authenticity. Englewood : Prentice-Hall, 1974.
- Berzonsky, Michael D. "Identity Style and Coping Strategies". Journal of Personality. 60(4) : 771-777 ; December, 1992.
- Breakwell, Glynis M. Coping with Threatened Identities. London : Methuen, 1986.
- Christian, Barbara. Alice Walker's The Color Purple and other works. New York : Simon & Schuster, 1987.
- Contemporary Novelists. 4th ed. New York : St. Martin's Press, 1986
- Coyle, Martin and others. Encyclopedia of Literature and Criticism. London : Routledge, 1990.
- Davis, Thadious M. "Alice Walker's Celebration of Self in Southern Generations," in Women Writers of the Contemporary South. edited by Peggy Whitman Prenshaw. P.39-53. Jackson : University Press of Mississippi, 1984.
- Franklin, John Hope and Alfred A. Moss, Jr. From Slavery to Freedom : A History of Negro Americans. 6th ed. New York : Knopf, 1988.
- High, Peter B. An outline of American Literature. London : Longman, 1986.
- Ho Lung, Jacqueline Theresa. " The struggle for Life in Native Son, " In Masters Abstracts International V.29-03. p. 0374. Florida Atlantic University, 1991.
- Jennings, La Vinia Delois. "Sexual Violence in the Works of Richard Wright, James Baldwin, and Toni Morrison," In Dissertation Abstracts International V.50. p.2487-A. The University of North Carolina at Chapel Hill, 1989.
- Kinnamon, Keneth. "How Native Son was Born," in Writing the American Classics. edited by James Barbour and Tom Quirk. P.209-234. Chapell Hill : University of North Carolilna Press, 1990.
- Lee, Courtland C.; and others. "Problem solving strategies and interventions for men in conflict" in Multicultural Concerns. chapter 10-12. n.p. : n.d.
- Littlejohn, David. Black on White : A critical survey of writing by American Negroes. New York : Grossman Publishers, 1966.

- Lynch, Michael Francis. "Richard Wright, Ralph Ellison, and Dostoevsky : The choice of individual freedom and dignity," In Dissertation Abstracts International V.47. p.179-A. Kent State University, 1985.
- Margolies, Edward. Native Sons : A Critical Study of C. 12th Negro American Authors. New York : J.V. Lipincott, 1968.
- McCullough, -Wayne-R. and others. Racial Indentity and Consciousness : The Socialization of Ingroup Orientations. Paper presented at the annual meetings of the American Psychological Association. Los Angeles, 1981.
- Nordby, Vernon J. and Calvin S. Hall. A Guide to Psychologists and Their Concepts. San Francisco : W.H Freeman and Company, 1974.
- Raff, Melvin Hunt. "This above all : The Challenge of identity in modern literature (Pirandello, Handke, Printer, Reb, Capek, Spark, Kosinski, Ellison, Fowles, Dennis)," In Dissertation Abstracts International V.49. p. 304-A. University of Maryland College Park, 1988.
- Raphael, Heike Juliane. "The Concept of the "Critical Utopia" in the works of Zora Neale Hurston, Alice Walker, and Toni Morrison," In Dissertation Abstracts International V.28. p. 500-A. University of Louisville, 1989.
- Reed, Brian Keith. " An Illusion of Order : An Analysis of Richard Wright's Native Son and The Outsider, and Ralph Ellison's Invisible Man," In Dissertation Abstracts International V.53-08. p. 2817-A. University of Washington, 1992.
- Roberts, Margaret Olivia. "Writing to Liberate : selected Black women novelists from 1859 to 1982," In Dissertation Abstracts International V.49. p.506-A. University of Maryland College Park, 1987.
- Rose, Gloria. Cliff Notes on Walker's The Color Purple. Nebraska : Cliffs Notes, Inc., 1991.
- Russell, Sandi. Render Me My Song: African American women writers from slavery to the present New York : St. Martin's Press, 1990.
- Taylor, A.J.P. and others. 20th Century. V.17 Purnell Reference Books, 1979.

Thomas, Jackie. "Black Male Character Types in Four Works by Alice Walker and Toni Morrison," In Dissertation Abstracts International V.51, p.2021-A. Indiana University of Pennsylvania, 1990.

Toombs, Charles Philip. "For My People : The Development of Self in Afro-American Fiction- The Example of Alice Walker," In Dissertation Abstracts International V.84, p.128-A. Purdue University, 1986.

Walker, Alice. The Color Purple. New York : Simon & Schustre Inc., 1982.

Wright, Richard. "Native Son" in Early Works, p. 447-850. New York : Library of America, 1991.

Yancey,-Antronette- K. "Identity formation and social maladaptation in foster adolescents," in Adolescence. 27(108) : p. 819-831, Winter, 1992.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวธารทิพย์ ทองพันธุ์
 วันเกิด วันที่ 21 เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช 2511
 สถานที่เกิด เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 36/56 ถนนนิพัทธ์สงเคราะห์ 1
 อ. หาดใหญ่ จ. สงขลา 90110

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2527 มัธยมศึกษาตอนปลาย (แผนกศิลป์-ฝรั่งเศส) จาก
 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย
 พ.ศ. 2531 ศศ.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษาและวรรณคดีไทย)
 จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
 พ.ศ. 2537 กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร

การแสวงหาตนเองในนวนิยายเรื่อง Native Son ของริชาร์ด ไรท์
และ The Color Purple ของอัลลิส วอล์กเกอร์

บทคัดย่อ
ของ
ธารทิพย์ ทองพันธ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ
มีนาคม 2538

ปริญญานิพนธ์นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์การแสวงหาตนเองในนวนิยายเรื่อง Native Son ของริชาร์ด ไรท์ และเรื่อง The Color Purple ของอัลลิส วอล์กเกอร์ โดยวิเคราะห์ในแง่ของความขัดแย้งระหว่างชาวผิวขาวและชาวแอฟริกันอเมริกัน และความขัดแย้งระหว่างเพศชายและเพศหญิง

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้ มีความขัดแย้งระหว่างชาวผิวขาวและชาวแอฟริกันอเมริกัน ในด้านโอกาส สภาพความเป็นอยู่ และการศึกษา ชาวแอฟริกันอเมริกันไม่มีสิทธิและไม่ได้รับความเป็นธรรมจากสังคมอเมริกัน ชาวแอฟริกันอเมริกันพยายามจะทำตนให้เป็นที่ยอมรับ และอยากจะมีโอกาสที่เท่าเทียมกัน คนผิวขาวส่วนหนึ่งก็พยายามจะช่วยเหลือ แต่อคติระหว่างสีผิว ทำให้เกิดความไม่เข้าใจขึ้น สำหรับความขัดแย้งระหว่างเพศชายกับเพศหญิงนั้นเกิดจากสังคมที่ถือเพศชายเป็นใหญ่ คิดว่าผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุ ไม่มีชีวิตจิตใจ ผู้หญิงจึงพยายามต่อสู้เพื่อศักดิ์ศรีของตนเท่าเทียมกันและทำในสิ่งที่ตนต้องการอย่างแท้จริง

A SEARCH FOR IDENTITY IN RICHARD WRIGHT'S NATIVE SON
AND ALICE WALKER'S THE COLOR PURPLE

AN ABSTRACT
BY
TARNTIP TONGPANCHANG

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in English
at Srinakarinwirot University
March 1995

The purpose of this thesis was to analyse a search for identity in Richard Wright's Native Son and Alice Walker's The Color Purple with emphasis on two aspects – The conflicts between the White and the African-Americans, and the conflicts between the male and the female characters in the novels.

The findings were : there were conflicts between the White and the African-Americans in their chances in life, conditions of living, and education. The African-Americans had no rights or justice in American society. The African-Americans tried to be accepted and wanted to have equal chances in life. Some of the Whites tried to help the African-Americans but there was a gap between them. The conflicts between the male and the female characters were based on the sexist society. The males did not treat the females equally. Therefore, the female tried to fight for equal status and their needs.